Through The Folk Laden Streets

SACRED HEART COLLEGE, THEVARA

SACRED HEART COLLEGE
THEVARA

MAGAZINE 2006

PH: 2663813
e-mail: shoffice@sancharnet.in
www.shcollege.ac.in

THROUGH THE FOLK LADEN STREETS

Chairman of the Editorial Board
Rev. Fr. A.J. Saviance CMI
Principal

Editor
Sanjose A. Thomas

Board Members
Sudhith Xavier
Antony Aushan
Haneesh Ali

Staff Editors
Prof. T.T. Joseph
Prof. Narayanan Namboothiri
Dr. K.K. Paulose

Illustrations
Vipin Raphael
Nandini R. Nair

Technical Advisor
Sudhith Xavier

Design and Layout
Sudhith Xavier

Magazine name suggested by :
Sanjose A. Thomas

Cover Illustration
Nandini R. Nair

Cover design
Sudhith Xavier

Special Thanks to :
Mr. Hibi Eden, Mr. Hobin Thomas, Mr.Hariprasad
Mr. Joseph John, Mr. Mario Priston D'coutho
Mrs. Shaija Vincent, Mr. Issac Devassy, Mr. Banab

Typeseting & Printed at
Chithira Printers, EKM

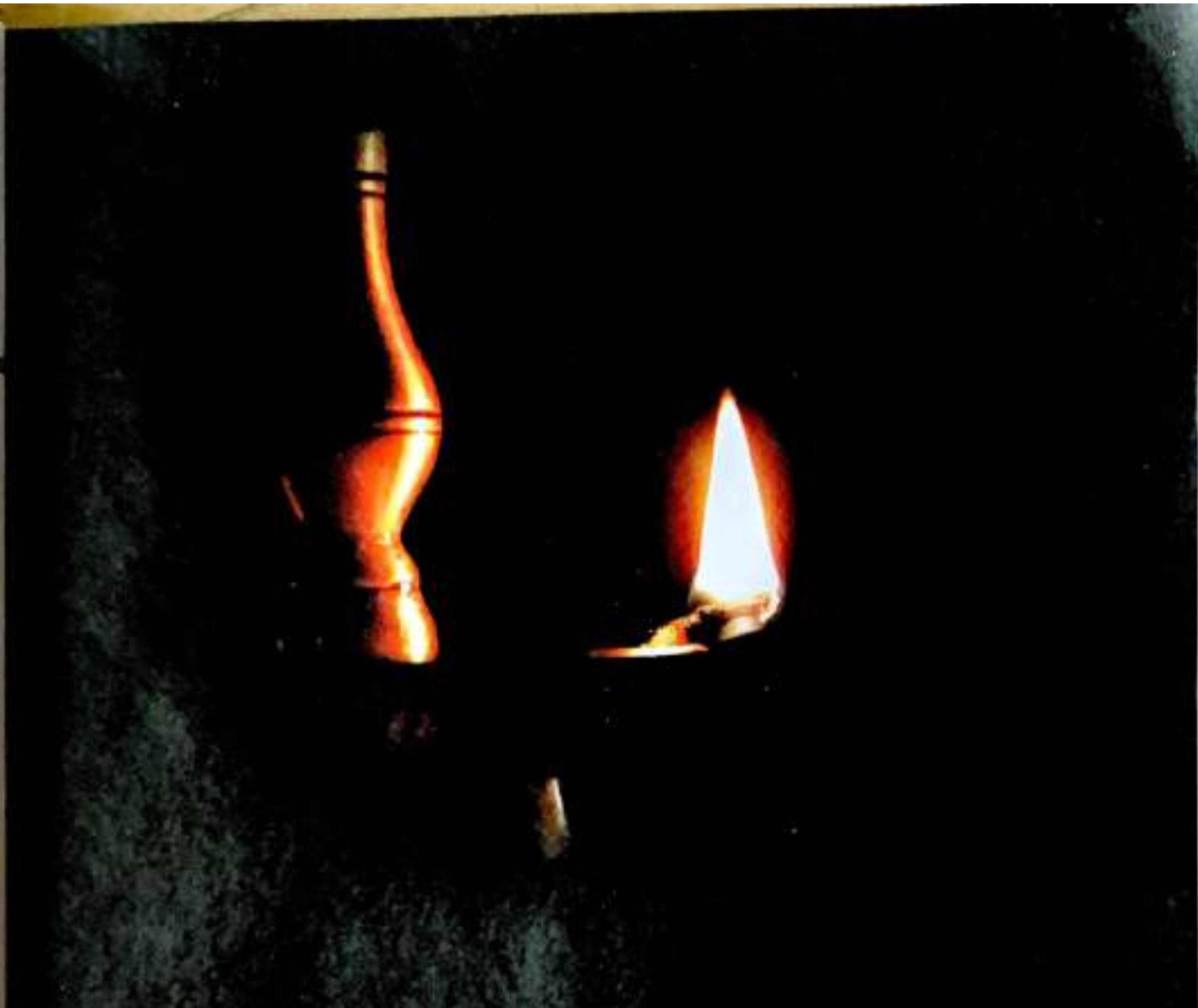

സമർപ്പണം

നന്മയും, മൂല്യങ്ങളും, സത്യവും, പുനരാവിഷ്കരിക്കപ്പെടുമെന്നും, അഴിമതിയും, ജാതീയതയും, ദുരമൂത്ത ആഗോള മേധാവിത്വവും, മൂല്യനിരാസവുമാകുന്ന നിത്യാരിമത്തത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ ഭേദിച്ച്, സ്വച്ഛതയുടെയും, ശീതളിമയുടെയും വിമലീകൃതമായ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കാവുന്ന ഒരു യുഗം സംജാതമാകുമെന്ന്, നിറഞ്ഞ പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന സർഗധനരായ യുവ സമൂഹത്തിന്, ഈ എളിയ സംരംഭം ഞങ്ങൾ സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നു.

team 06

editorial board

Sanjose A. Thomas
Chief Editor

Sudhith Xavier
Sub Editor

Haneesh Ali
Sub Editor

Antony Aushan Hiju
Sub Editor

Midhun Babu

Vipin Raphael

Nandini R. Nair

Abin Thomas

Jibran Asif

Anjali Ramachandran

Remya Josephine

Christy John

Elizabeth V. Mathew

Shyam Kumar

"സത്യത്തിൻ പ്രഭാവലയത്തിൽ
വിടർന്നു വിലസീടിന സൽഗുരുവേ
കരുത്തു നൽകുന്നു നിൻ ത്യാഗധനവും
യശസ്സും തനയർ നിന്നോർമ്മയ്ക്കു
കൂപ്പുന്നിതാ മഹാമതേ നൽകൂപ്പുകൈ"

Editorial

"Through the Folk laden streets demands a basic shift from our undue emphasis on the self- seeking western culture to our great cultural ethos and oriental values which aim at promoting welfare to the whole humanity- 'Bharata GauraVaya Namaha'."

"നൻമയാലും മൂല്യങ്ങളാലും നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു യുഗം പിറക്കട്ടെ. സ്വാർത്ഥ താത്പര്യങ്ങൾക്കപ്പുറം സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയുള്ള, ശാദ്വലതയുടെയും, കാരുണ്യത്തിന്റെയും, സമത്വത്തിന്റെയും ഒരു നവലോകം സംജാതമാകട്ടെ. അതിർ വരമ്പുകളെല്ലാം ഭേദിച്ച് മാനവികത സമ്പൂർണ്ണതയിലെത്തട്ടെ. ആ സ്വപ്നസുന്ദര ലോകം മനുഷ്യവിമോചനത്തിന്റെ ഗാഥകൾ കേൾക്കട്ടെ" തന്റെ മനോഹരമായ ഈ വരികളിലൂടെ ഏംഗൽസ് വിഭാവനം ചെയ്തത് ഒരു നവ്യമായ, ഉദാത്തമായ സാമൂഹികതയാണ്.

ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി തന്നെ തിരിച്ചുവിട്ട, കാലം മനുഷ്യന്റെ കൈപ്പിടിലൊതുങ്ങിയെന്ന് അവൻ അഭിമാനിച്ച ഒരു കാലഘട്ടത്തിലൂടെയാണ് നാം കടന്നു പോകുന്നത്. ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക മേഖലയിലും, സാമ്പത്തിക മേഖലയിലും, വൈജ്ഞാനിക മേഖലയിലും നാം കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങൾ നിസ്തുലമാണ്. പക്ഷേ സ്വച്ഛതയുടെയും സുഖശീതളിമയുടെയും ഈ കാലസന്ധിയിൽ ശിരസ്സുയർത്തി നിൽക്കുമ്പോഴും നാം കണ്ടിട്ടും കണ്ടില്ലെന്നും, അറിഞ്ഞിട്ടും, അറിഞ്ഞില്ലെന്നും ധരിക്കുന്ന ചില സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ആ നിതാന്തസത്യം അറിയുമ്പാഴാണ് നാം നാട്ടുവെളിച്ചം നിറഞ്ഞ വഴിയിലെ എളിയ യാത്രക്കാരായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്.

കലുഷിതമായ ഒരു സാമൂഹികാവാസ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭാഗമാണ് ആധുനിക മനുഷ്യ ജീവിതം. നാം ദർശിക്കാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്ന കാഴ്ച അതിദയനീയമാണ്. ഒരു ഭാഗത്ത് പണം ധൂർത്തടിക്കുന്ന സ്വകാര്യ വ്യക്തികളും, അവർക്കുപുറമേ ആയുധപന്തയത്തിന് കോടികൾ ചെലവഴിക്കുന്ന രാജ്യഭീമൻമാരും. മറ്റൊരു ദുരന്തപൂർണ്ണമായ കോണിൽ ഒരു നേരത്തേ ഭക്ഷണത്തിന് വേണ്ടി തെരുവുനായ്ക്കളുമായി കടിപിടികൂടുന്ന അനാഥബാല്യങ്ങൾ. ഒരു ഭാഗത്ത് കോടികൾ വിഹിതവും അവിഹിതവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സമ്പാദിക്കുന്ന ഭരണവർഗ്ഗം. മറ്റൊരിടത്ത് പട്ടിണിമൂലം മരണക്കയങ്ങളിലേയ്ക്ക് തള്ളിവിടപ്പെടുന്ന ആഫ്രിക്കയിലെയും സോമാലിയയിലെയും നിർദോഷരായ ജനസമൂഹം. ഒരിടത്ത് ഇന്റർനെറ്റ്

കഫേകളിലും, കോഫിഷോപ്പുകളിലും സല്ലാപം നടത്തുന്ന ജീവിതം ആസ്വദിക്കുന്ന കുബേരകുമാരൻമാർ. മറ്റൊരിടത്ത് ചേരികളിലും തെരുവിലും ജീവിതായോധനം നടത്തി അറിയാതെ പാപച്ചെളിക്കുണ്ടിൽ വീണുപാഴായിപ്പോവുന്ന മനുഷ്യപ്പേക്കോലങ്ങൾ.

ഈ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്ക് നേരേ ഒരു കാരണവശാലും നാം മിഴികളടയ്ക്കരുത്. ഇവിടെ നമുക്കാവശ്യം സമൂലമായ ഒരു പരിവർത്തനമാണ്. നാം അംഗീകരിക്കേണ്ട, മറ്റു ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമുണ്ട്. ആഗോളവൽക്കരണ-ഉദാരവത്ക്കരണ നയങ്ങൾ സാമൂഹികാസമത്വം അഥവാ വിടവ് നിരന്തരം വർധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിദേശകുത്തകകളും, ബഹുരാഷ്ട്രകമ്പനികളും നമ്മെ അവിരാമം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു. സ്വസഹോദരന്റെ ദാരിദ്ര്യവും, പട്ടിണിയും ക്ലേശങ്ങളും ഗൗനിക്കാതെ, ഗ്രാമപുനരുദ്ധാരണം പോലും അവഗണിച്ച്, പൊതുമേഖലയെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ്, മൊബൈലിന്റെയും, സ്മാർട്ട് സിറ്റിയുടെയും, ഇന്റർനെറ്റിന്റെയും, കുത്തകകളുടെയും, സ്വകാര്യവത്ക്കരണത്തിന്റെയും പിറകേ നെട്ടോട്ടമോടുന്ന നാം, നമ്മെത്തന്നെ, നമ്മുടെ പവിത്രവും ഉന്നതവുമായ സംസ്ക്കാരത്തെ തന്നെയാണ് നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതെന്ന് വിസ്മരിക്കുന്നു. നൻമയും, മൂല്യങ്ങളും നമുക്ക് കൈമോശം വന്നിരിക്കുന്നു. പകരം ആഡംബരഭ്രമവും, നഗരപരിഷ്കൃതിയും, സുഖജീവിതവും അവിടെ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ ദശാസന്ധിയിൽ സ്വന്തം സ്വത്വം പോലും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന നാം നാട്ടുവെളിച്ചം നിറഞ്ഞ, സമൃദ്ധിയുടെ, വിശുദ്ധിയുടെ, ആ പഴയ വഴിയെത്തന്നെ വിസ്മരിക്കുന്നു. കുലീനതയുടെ, നൻമയുടെ ചിഹ്നം പരിഷ്ക്കാരമല്ല, സംസ്ക്കാരമാണ് എന്ന്, ഇനിയെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയും? തിൻമ നിറഞ്ഞ ആധുനികജാടകളെ, ഉള്ളുപൊള്ളയായ നവീനലോകക്രമത്തെ നാം ഒരിക്കലും ശ്ലാഘിക്കരുത് നാം, പ്രത്യേകിച്ച് പ്രതീക്ഷയുടെ പുതുനാമ്പുകളാവുന്ന യുവതലമുറയെങ്കിലും പഴയ ആ നാട്ടുവെളിച്ചം നിറഞ്ഞ വഴിയെ സ്നേഹിക്കണം. പെർഫ്യൂമിന്റെ ഗന്ധത്തെക്കാൾ അഭികാമ്യമായത് നെൽക്കതിരിന്റെ സൗരഭ്യമാണെന്നും, കോളയേക്കാൾ സമ്പുഷ്ടം കരിക്കിൻജലമാണെന്നും നാം പഠിക്കണം. പഠിക്കുക മാത്രമല്ല പ്രാവർത്തികമാക്കുക കൂടി വേണം. അത് പുതിയ ഒരു സാമൂഹികമാറ്റത്തിന് ഹേതുവായി മാറും.

ഓണവും, നാടൻകളികളുമുള്ള, ചാനൽ സംസ്ക്കാരം തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത, പഴയ നൻമയും, നൈസർഗികതയും, ഈടുവെയ്പ്പുകളും, ആ ശീലുകളും സ്വന്തമായുള്ള, സത്യത്തെ അനുഭൂതി പോലെ ചേർത്തുപിടിക്കുന്ന ഒരു നവലോകം ഉണ്ടാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ച് , ഈ സംരംഭം അതിന് കാരണമാകട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ച്, നാട്ടുവെളിച്ചം നിറഞ്ഞവഴിയിലെ പദനിസ്വനത്തിന് എളിമയോടെ കാതോർത്ത്..

ഒത്തിരി സ്നേഹത്തോടെ,

സാൻജോസ്. എ.തോമസ്
ചീഫ് എഡിറ്റർ

gandhism - a lost dream

When India awoke herself to freedom and light sixty years ago, Gandhiji, the greatest Indian on the earth dreamt of removing even the last drop of tear from the face of every toiling Indian. But even today this noble dream remains unattained. India was converted into a land of corruption, Favouritism and poverty. Thus we are killing Gandhiji with bullets emanating from our own deeds. Is it a Gandhian India? or a Hitlerian India? We should brood ourselves.

Editor

Philosophical Musings

Nithyanand Rao N

The known is Finite, The unknown infinite Intellectually, we stand on an islet, in the Midst of an illimitable ocean of inexplicability Our business in every generation, is to reclaim a Little more land" - Thomas Henry Huxley.

Each one of us, goes on about his/her daily lives, for too preoccupied with the mundane things, or perhaps just too busy, struggling for existence, in this mysterious journey called life. Very few have either the time or the inclination to ponder the deep questions of existence and justifiably so. No one can devote his/her entire time to profound, but often elusive, philosophical enquiries. Yet, as I propose to show the reader , it is in thinking about these grand questions, that one finds intellectual pleasure beyond compare. I do not a sense of unparalled aim and mystery by any strete of the imagination, claim to have all or indeed, any answer, nor do I think that anyone in this world can make that claim. Despite my best efforts, some personal prejudices might creep in, for which I beg to be forgiven.

Let us begin then. Step outside on a dark, moonless night and what do you see? The glory of a star-spangled sky. What better way to begin your journey of self-discovery? Generations of human beings, right from antiquity, have been inspired by the breath-taking grander of it. Early man must have asked himself the obvious question, of what these shimmering, shifting, but always periodic and predictable dance across the sky of the pinpricks of light were.

Now we knew that these pinpricks of light are huge nudear furnaces whose mass and size stretch one's imagination to the limit. Consider this fact; a typical star like our own sun converts about 4 MILLION TONNES of mass into pure energy every single second! The light that your eye detects tonight would have left the surface of the star some millions of years ago, for that is how long the light has been on its journey across trillions of kilometres of space. One then comes to the humbling realisation of how incomprehensibly vast our cosmos really is. In our daily lives,

we don't deal with distances of a magniture anywhere near that which confronts us when we ponder about our universe. The farthest objects thus far observed through telescopes are our 10 BILLION LIGHT YEARS AWAY ! One cannot even begin to comprehend the true magniture of this number with our limited brains.

It is exactly when we consider the grand and extravagant side of our universe, that we come to a humbling and startling realisation. We are but a speck of cosmic dust, utterly insignificant in the grand scheme of things. We do not know of any life, intelligent or not, elsewhere in the universe. So, it might be that, we are all alone, confined to a pitifully ordinary corner of an average spiral galaxy (the milky way) in an imcomprehensibly vast cosmos.

Ordinarily, we have such an exaggerated view of our importance in the world. What I have described above should be humbling enough for even the most conceited man on earth. Just think about it: All the wars fought, all the blood shed, just for some stupid reason, all the while being pitifully ignorant of the grand cosmic drama of which we're but a small part.

Yet, is this true? Would the universe exist without us? What I mean is this! Is it possible to imagine a universe devoid of any life capable of pending over its own existence? In other words, is life an integral part of the universe? Is it, somehow built in to the laws of nature?

It does seem so, seen from one angle. In physics, these are a few fundamental constants of nature, which enter the equations, but seemingly hold values which are arbitrarily fixed, without any apparent reason. Consider, for instance, the gravitational constance, G, which all of us will be familiar with as being a part of Newton's law of gravitation. Its value is 6.67×10^{-11} Nm^2/Kg^2. Why does G hold this particular value? This is not a silly questions, as it may seem at first glance. It is now known, that if G had a slightly different value, the universe would not be as it is now. How is G the only constant of nature that is to be considered. There are half a dozen other constants which, with only a tiny change in their values, would result in vastly different universe.

Why would the universe be different? Let me explain. The existence of stars in highly contingent and sensitive to the values of these constants. And why are stars important? Stars are essential for the existence of life. A typical star, starts with hydrogen and letium, and through successive stages of nuclear fusion, converts these into heavier elements, one of these being carbon. We know very well that carbon, is very essential for life as we know it here on earth. The carbon in all our bodies, was once inside the terrifyingly hot cores of now long-dead stars. We're all star stuff,

literally!

So, without stars converting hydrogen into Carbon, I wouldn't even be here to write this. In short, the existance of life is dependent in a very sensitive way to the values of these constants. This begs the question of why they hold these particular values. This touches on the 'anthropic princide. It seems to defy the odds that the 6 numbers that characterise the universe have very special values that allow life to flourish. So, do we ignore this and just count ourselves lucky, or do we look for some special meaning? I leave this thread of discussion here, for I did warn the reader that there are far too many questions than answers.

Let us take a different track. What is life? At what point, can a foetus said to be alive, or conscious? At conception, when it is no more than a collection of a handful of cells? Indeed, can a single-celled organism, be said to be 'conscious'? Do we consider a baby to be alive, only it birth? Surely not, as it is very obvious that a human foetus shows activity before birth. So, at what point, during the path from Zygote to a fully-formed baby, does consciousness, enter the scene?

This is not at all a trivial question. It is of the greatest importance in light of the recent furore over the ethics of stem-cell research and cloning. Is it ethical to dispose of a foetus, no more than a pitiful collection of cells? But then, are we not all, but a pitiful collection of cells? Are we?

Perhaps the greatest mystery in the universe lies right in front of (or rather behind) our very noses. Our brains. Now is it that a collection of neurons, through electrical activity, gives us the feeling of a coherent self, of conscious experience, of emotions? We are nothing more than a pack of neurons. It is our brain which is responsible for all the processes at work behind consciousness. There is no 'spirit' within, which gives us our consciousness. This the Nobel laureate and co-discoverer of DNA structure, Sir Francis Crick, called 'the astonishing hypothesis'.

Our brain is the most complex piece of organised matter in the entire universe. Just consider the sheer numbers. Each human brain (however stupid its owner may be!) Contains over a 100 BILLION neurons. These neurons are inter-connected and every single moment of our existence, with new experience, connections are being constantly made or unmade. It has been estimated that the possible number of interconnections between neurons (the permutations & combinations) and hence the possible no. of brain cells out numbers the number of elementary particles in the entire visible universe. Enough to boggle your mind! And what indeed is the mind?

Considering the fact the human brain is a product of evolution, is it conceivable that there are limits to rational enquiry, to logic? It might be that we are just not smart enough

to discover the fundamental laws of nature or to find answers to deep philosophical conundrums. May be our brains are not evolved enough yet. So, are there limits to reason?

Even from a slightly different point of view, it does seem plausible that there is a limit to logic. Consider the famous Godel's incomplete. theorem of mathematics. I do not claim, to have any knowledge of the technical aspects of this theorem, but here's hod I understand it. In any mathematical system, there must exist statements which can be neither proven nor disproven within that system.

When kurt Godel, announced this result, it understandably stunned the mathematical community. It was thought before, that given enough time (and brains) any mathematical statement could be proven, or disproven, atleast in principle. Godel's theorem puts an end to that. This was one of the most significant discoveries in 20th century, and perhaps arguably, of all time.

Another discovery that raises profound philosophical questions, is the famous Heisenberg uncertainty principle. It states that certain pairs of physical quantities can never be known, with an arbitrary degree of accuracy. The accuracy of our measurements (of momentum and position for instance) must always be limited, not because of any deficiency in our measuring apparatus, but rather, it is a fundamental limit that nature has imposed on our knowledge of a system, even if it is as simple as a single elementary partcle and electron.

The meisenberg uncertainly principle, is of course, a vital part of the theory of Quantum mechanics, which is without doubt, one of the finest achievements of the human intellect, although what interpretation we give to the theory is still a matter of hottest debates.

Picture the moon. The full moon, if you wish, shining dazzlingly bright in a dark sky, the picture which has inspired counttess poets (and scientists). Now imaging that no one on earth is at present, obsering the moon. When I say obsering, I don't just mean looking directly at it. Suppose no one on earth is directly, or indirectly, aware of the Moon's presence. Then, can you claim the moon is still there, that it exists? Sounds silly? Well, according to one (standard) interpretation of Quantum Mechanics laid to rest our aspirations of a deterministic universe. Our universe is fundamentally inter ministic, unpredictable, random.

Over and above that, it raises question about whether, the universe can, in any sense, be claimed to objectively exist. Do we, or rather our minds, create an illusion of a world out there ? Does the universe have an existance, once separated from subjective experience ? Can anything of all be

objectively said to exist? Is it all a vast cosmic hoax played on us ? They, maybe the move 'THE MATRIX' wasn't so crazy after all.

Earlier, I remarked how insignificant we are in this vasty mysterious and beautiful cosmos. Now, it appears that the argument has been turned on its head. One common feature of all scientific revolutions say, that of Darwin & exolution, has been our determent from any illusions about our centrality in the cosmor. Yet, it appears, from a different angle, that maybe we are central to the cosmor, after all. What is the truth? Think about it till you feel dizzy!

Finally, let me examine about some of the reasons why these questions I had ventured to raise, are not just worth pondering, but, in a very real sense, the reason for living for some people (like me)

Most of us go on about our daily liver, hardly pausing to ponder about anything more meaningful than how to get our next meal, or how to watch the latest move. But think about the futility of it all, the cauldron of ever - shifting desires, which is our mind. Contemporary 'pop culture', in my view, epitomizes this frivolity and shallowness of thought. Education has only resulted in the production of people with pathetically narrow horizons. Most things in life are so temporary, so fleeting . That's my impression. (I did warn you of my prejudices). Life strikes me as being so pointless, generally.

I do not wish to venture into the well-worn, age old conflict between science and religion, for a few reasons .One reason being that I usually and up being too provocative(unintentionally) to people holding different views. The other being that I'm running out of space .But one thing, that I do feel science and religion have in common, is the feet that both go in search of what is eternal, leaving behind all that is ephemeral. They lead us to the humbling realisation that there is more to this world than meets the eye and the greatest motivation for living and the highest purpose one can have in life, is to take part in this grand adventure of unraveling the reason behind the marvellous beauty of nature. The best I can do by way of conclusion, is to quote Steven Weinberg (1979 Physics Nobel Laureate)

"THE EFFORT TO UNDERSTAND THE UNIVERSE, is one of the Very few things which lifts life a little above the level of farce, and gives it some of the grace of tragedy".

(Bibliography (1) Big Bang - Simon Singh; (2) Fermat's last Theorem - Simon Singh

(3) Phantoms in the Brain - V.S. Ramchandran & Sandra Blakeslee

(4) What is Reality ?- G. Venkataraman (5) The first three minutes-Steven Weinberg)

Recent developments in E-commerce and E-governance

Jaijo George Koottiyani

In the present scenario, computers have entered almost each and every area of our lives. In other words it has become an indispensable part of our daily life. Nowadays the world is coming smaller and smaller and it is running at a much greater speed due to the influence of the growth in electronics. Through this article let us discuss about some of the recent developments in both e-commerce and e-governance.

What is e-commerce?

E-commerce, the short form of Electronic Commerce, is nothing other than sale and purchase of goods or services by electronic means, particularly over the internet. E-commerce became popular with the commercial aspect 'Internet'. Once the internet was opened to commercial activity, this worldwide network became the major carrier of electronic data interchange. The development of World Wide Web (WWW) greatly accelerated the development of e-commerce and expands its scope to cover different types of applications.

People are using the Internet in different ways, namely for e-mail, to pay their bills, for news, for entertainment, to find a job, to find marriage partners and also for online shopping. Nowadays there are a lot of buyers

who buy goods online. It has the convenience of buying from home with very wide choices, low price and also saves time. Products and services usually bought online include books, electronic gadgets, railway and airline tickets, apparel, gifts, computer products, music and movies. Some of the Indian e-commerce sites include ebay.com, rediff.com, indiatimes.com, fabmall (India), sify.come etc.

The e-commerce is changing the economy and affecting all aspects of business globally. Although it is mainly concerned with electronic trading of goods and services and electronic materials, its scope is much wider. The following are some of the advantages of e-commerce both for consumers and companies.

Advantages of e-commerce :

For consumers :

1. Before buying a product, the consumers can evaluvate deeply by checking the reviews and comments from the existing users.

2. They can search the global market anytime, anywhere.

3. By using search engines consumers can easily compare products in the global markets.

4. With certain digital goods, such as Software, consumer can execute the order conveniently and receive goods instantly.

For companies :

1. With e-commerce, a company can increase revenue by exploring new opportunities and expanding into global market.

2. Geographical limitation is totally insignificant and international companies can compete with the local companies more easily.

3. In terms of cost reduction, e-commerce can reduce manpower and operating expenses.

4. Use of electronic documents speeds up processing time and greatly facilitates data updating.

Presently India is in the midst of an E-commerce and M-commerce revolution.

What is M-commerce ?

One of the areas of e-commerce that is rapidly growing across the globe is mobile commerce (M-commerce). It is the exchange or buying & selling of commodities, services or information on the Internet through the use of mobile handheld devices. Latest technologies like GSM (Global System for Mobile Communication) networks, WAP (Wireless Application Protocol) and 3G (third-generation) technologies are used for the M-commerce. By using these innovative technologies, mobile operators have promised consumers of more effective ways of communicating and transacting their business.

Mobile phones are the fastest growing communication medium in India. Marketing through mobiles using short messaging service (SMS) for contests, promotions etc. are growing day by day. M-commerce is becoming an effective way of e-commerce to consumers which can be accessed anywhere at anytime. While e-commerce usually takes place between desktop computers in offices and homes, M-commerce on the other hand enables mobile operators to conduct business and contact consumers at anytime and at any place. This also helps in achieving better sales and marketing promotions.

Hindrances in M-commerce growth :

1. Physical constraints of mobile devices

2. Difficulty of technology application in bringing easy-to-use, inexpensive and secure technology.

3. Consumers' resistance to change their payment habits

4. Delay in standardization of the mobile technology.

(Bibliography :

1. The Journal of the ICAI - Vol.54, No. 11, May 2006

2. Google Search)

Are We Slaves?

Sanjosa A. Thomas

"Sabka Sammati
De Bhaghavan
- Mahatma Gandhi

The speech delivered by Jawaharlal Nehru, the Architect of Modern India, in the First NAM Summit is of great vitality as it delved deep into the excellence of the foreign policy pursued by India and it's character of non-alignment. The ideology of non-alignment was undoubtedly of lofty nature bearing multifarious dimensions. This policy has received wide appreciation and applause from the world nations as it contributed highly to world peace, development and stability.

The miserable plight of modern India

It was from this gorgeous and hoary past that today we have reached a position of real 'slavery' in the realm of our foreign

policy. Today we remain in total ignorance and unawareness on the path to be selected. We really face a grave 'identity crisis' which couldn't ever had happened to Gandhian or Nehruvian India. We are today doing incalculable harm to our lofty policy of non-alignment and has humiliated the farsightedness of the architects of our motherland. Today we are gradually converted into mere 'cogs' in the machine or 'tools' in the hands of world nations and the 'multinationals'.

The analysis of the 'nuclear deal' with the U.S. prove this hypothesis. In the varied clauses we even are denied the right to decide on our nuclear programmes. The lethargic stand taken by India on the assasination of 'Saddam' also portrays this reality. We are not even possessing the potential to question the autocratic domination of the west. The Iraq infiltration, the Afghan intrusion, the Israeli brutalities on Lebanese masses etc. were global issues which we watched as silent spectators, who once were ready even to endanger oneself for 'dharma' and 'truthfulness'. Instead we are unduly opening our gates to the so called MNC's, TNC's who are none other than neo-colonial exploiters, draining our wealth and destroying our local ventures. The process of globalisation and privatisation has become so addictive that even our national leaders are felling prey to its artificial light of luxury and extravagance.

Thus as an ordinary citizen of India, I really doubt and is sceptical about the designs of our policy makers, who already lost the vital ability of 'farsightedness'.

When millions in African nations and hundreds in India didn't have a meal a day and lead a life of utter deplorablity, our dreams about 'globalized' development is nothing other than nightmares of total futility. So before becoming 'slaves' let us think or brood once on our ignominious destiny.

What is the Answer ?

Where is our dream land ?

The solution for such a grave crisis is inevitably needed that could act as a panacea or a medicine for all our problems. Yes, a mental revolution is inevitable. Awareness should be created in the minds of the Indian youth. They should be mentally transformed and should be taught to take pride in their own culture. Let us join hands with Swami Vivekananda who exhorted us to transform the whole world spiritually with the help of ten dedicated young men. With the help of a non-violent band of mentally and spiritually revitalized youngsters we can convert our motherland into a self reliant heavenly abode shining like thousand suns.

Jai hind

Missed Fortune

Lafseena Latheef

Lovely times have stepped away
Misery has stepped in;
Sunanda still awaiting for her missed fortune,
Standing by the window and peeping out.

At time she stood still
Looking all around; gazing on
each and everything; thinking
about the missed fortune.

Then comes the worst phase of her life,
The same old, bully stout lady,
her aunt; who always tease and rebuke her,
Cursing on her own faith; to be

With her; in that old dusty mansion;
She confessed God to take her to;
The angel world from this richless world
Then after a lapse of time.

Days of happiness came back,
Sunanda's face glittered with golden fringes;
'Fortune' appeared in the form of 'Misfortune'
Cheer vanished from One's face;

But still stood in the sphere of happiness;
Still awaiting for her missed fortune.

Anxious Life

Amritha.V.

Now that, I'm anxious to know,
What my life is?
The thought kept me nostalgic,
obviously the way as,
The act of perception, fizzled me
As an actual ass.
This exorbitant version, disrupted
Me as an anxious loss.

Was I in search of any Tranquilizer,
Or was I Yondering for an elixir,
In witnessing this quest I nearly lost my ire,
But I came out from murk, and
let slip, my ambition forever.
The guest have turned out to strive But to
live,
To be free from ailments was put
To as an initiative,
I never knew the intricated truth
That life is afflicted to it.
So to speak as an optimist I tried to venture
with it.

Life still moved with panache, venturing for
opine's
On end time came to resign,
My life as a way farer.
With which whom took no notice,
by no means.
It was end I knew
Life is to live!

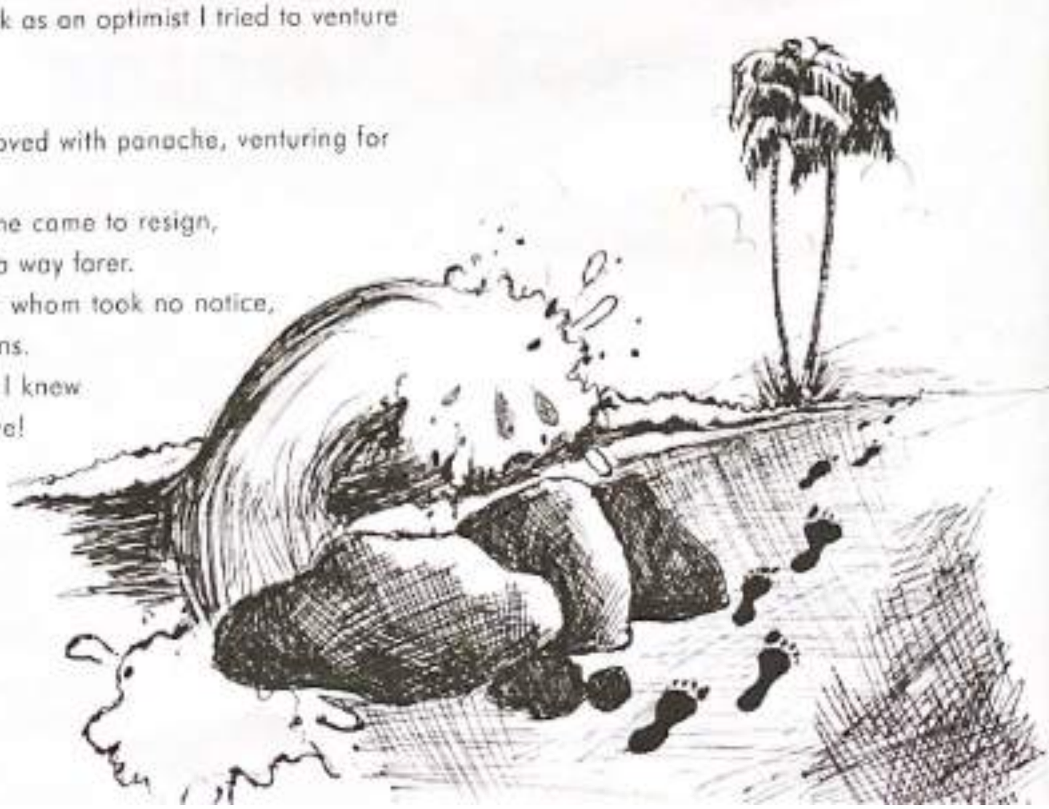

UNITY in diVeRsiTy

Sheril K.S.

The unique feature of India

Unity in diversity is a unique and most important feature of our motherland. This is the feature that makes India a significant country. But today many antisocial elements like communalism and casteism have affected the quality of our country from the root. In spite of all these malpractices there still exists a narrow thread of unity in our diversity.

Our country is rich in natural and cultural heritage. The Customs and traditions may vary from village to village, state to state etc. Even through there are entirely different customs and traditions but yet there is a feeling of oneness among the people of the respective states.

People from different parts of our country belonging to different sects could visit the historical palaces, and forts or churches and basically all these people are backed by a hidden national aspiration.

India is a Multireligious and multi lingual nation. Among the vast and wide spread varieties of languages, about forty are well known. Eighteen languages like Hindi, Gujarati etc. are considered as our national languages.

Besides all these variations there is a feeling of oneness among us since we are **Indians.** Thus we can say in short that.

"India is a unique country, It is unique and its uniqueness will always remain"!

Jai Hind

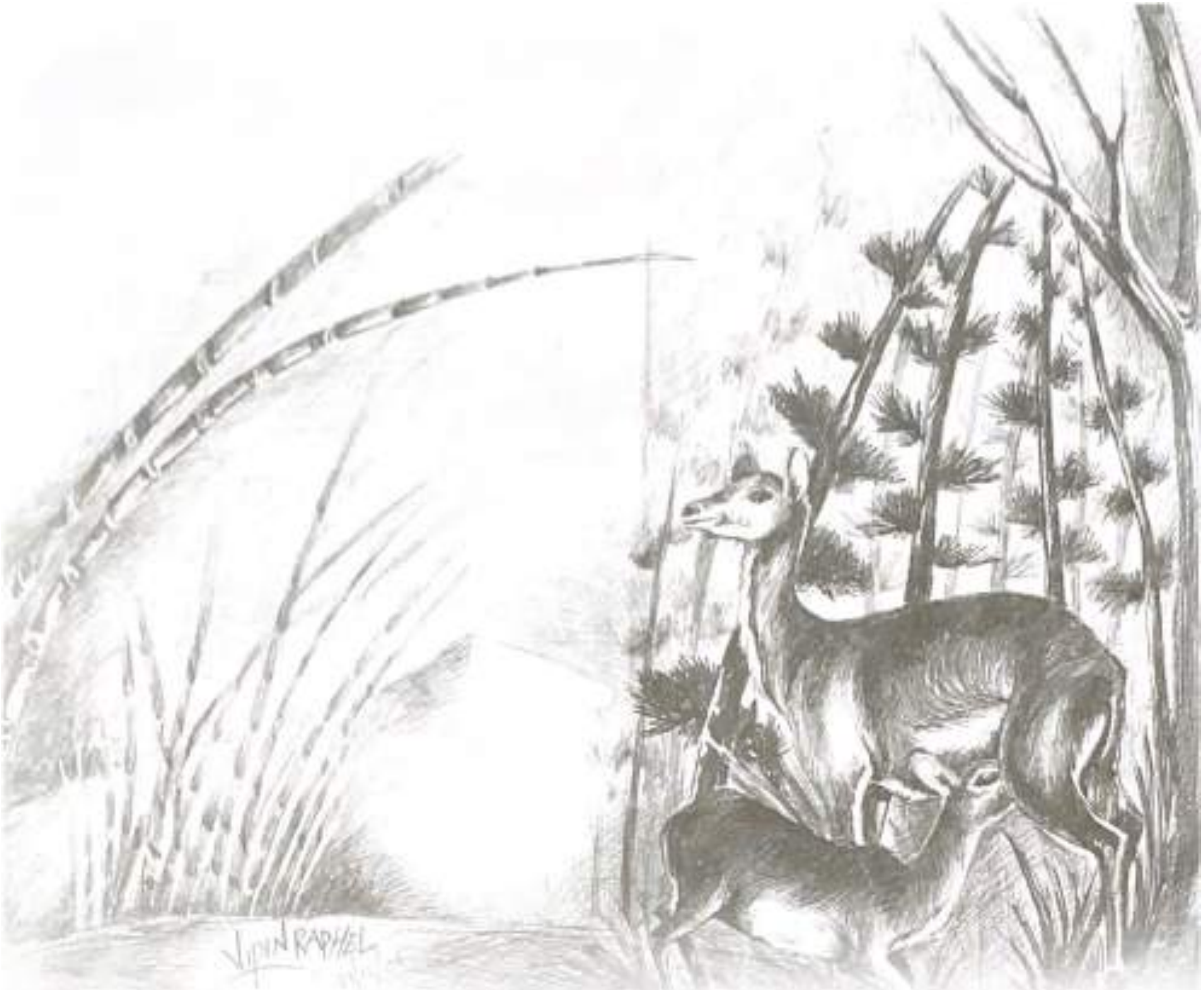

The Nature Calls...!!!

Amita Singh

The nature is the most beautiful gift ever gifted by God to we fellow humans. In this nature he created all kinds of flora and fauna. Scenic beauty that makes us feel that we haven't seen anything more beautiful ever before.

Have you ever seen the lush green hills standing erect amongst the cotton-like fluffy pure white clouds and streams of water falls making their way through the greenary. It is just amazing to see such a scene & the blue & white birds when make their way through such a scene make the picture the most beautiful one. It is the most beautiful picture any painter could ever make, isn't it?

Now how often do we look around us & just embrace the beauty present around us? How many times do we see a simple flower

and admire its beauty? How many times do we see a bird & just get involved in its song? The world around us has become even more busy then it was ever before. Nowadays people go out to hill stations, parks & gardens to satisfy the nature's lover within them. They fail to realise the small Plants & animals around them that are equally pretty and beautiful than those there.

Our country boasts of the tourism industry here which provides the tourists the most unexpected beautiful scenes and they might have ever experienced. No wonder the phase "Incredible India" is the officially approved advertising phase being used successfully to attract thousands and lakhs of tourists from around the world.

India can provide varied seasonal experiences to all its tourists that is, snow in Kashmir and Shimla, desert in Rajasthan, hills and valleys in the North-east, backwaters and lagoons in Kerala, beaches in Goa, plains in UttarPradesh, you name it and you have it. You just need to have the urge in you to see the beauty around you and you will realise that you have been in the most beautiful place ever.

If you want you can see the beauty in a minute pebble that you might not experience in a huge sculpture on a huge rock as it is rightly said - BEAUTY LIES IN THE EYES OF THE BEHOLDER.

Some number patterns

Hari Sankar. S

1	1089 x 9	=	9801
	10989 x 9	=	98901
	109989 x 9	=	989901
	1099989 x 9	=	9899901
	10999989 x 9	=	98999901
	etc		

2	2178 x 4	=	8712
	21978 x 4	=	87912
	219978 x 4	=	879912
	2199978 x 4	=	8799912
	etc		

3	7 x 9	=	63
	77 x 99	=	7623
	777 x 999	=	776223
	7777 x 9999	=	77762223
	77777 x 99999	=	7777622223
	etc		

4	9^2	=	81
	99^2	=	9801
	999^2	=	998001
	9999^2	=	99980001
	99999^2	=	9999800001

While I was studying............

Josephine Varghese

One day a couple of months ago, I was studying Physics-my favourite subject. While I was studying, something caught my attention. This is the greatest problem I face these days - I can't concentrate on anything. Whenever I feel like studying (that doesn't happen often) something disturbs me.

There lay dead a big red ant on the corner of my table. These red ants are a constant nuissance to my family. That day I had got several severe bites from these ants in the courtyard. It seemed that they were moving inside the house to explore new possibilities of food and shelter. Besides these red ants, since it was rainy season, our house was home to a variety of insects which were dominated by tiny, harmless black ants.

The dead ant lay peacefully in its eternal sleep on my desk. Then came a tiny black ant. As soon as this tiny fellow discovered that the red ant was enough dinner for himself and his people that night, he sent messages to the other ants of his community.

Then followed the army of the stupid ants. The ants got hold of the big red ant's 6 legs, its 'aerial'- like sensors and even it's sting and pulled it in various directions. The forces were equal in magnitude and opposite in direction - they got nullified and the huge ant was taken nowhere for about 15 minutes.

After that, the giant moved a bit - the stupid ants somehow managed to move the giant ant about a millimeter - but that was in the wrong direction !

A few minutes and several pulls later, they started taking the giant in the right direction with good speed. I thought to myself "Good bye, fellow! Rest in Peace ! And congratulations to the contigent of black ants for the success of that herculean task!" There went the red ant as dinner for smaller members of its own family - **what a cruel world!!!**

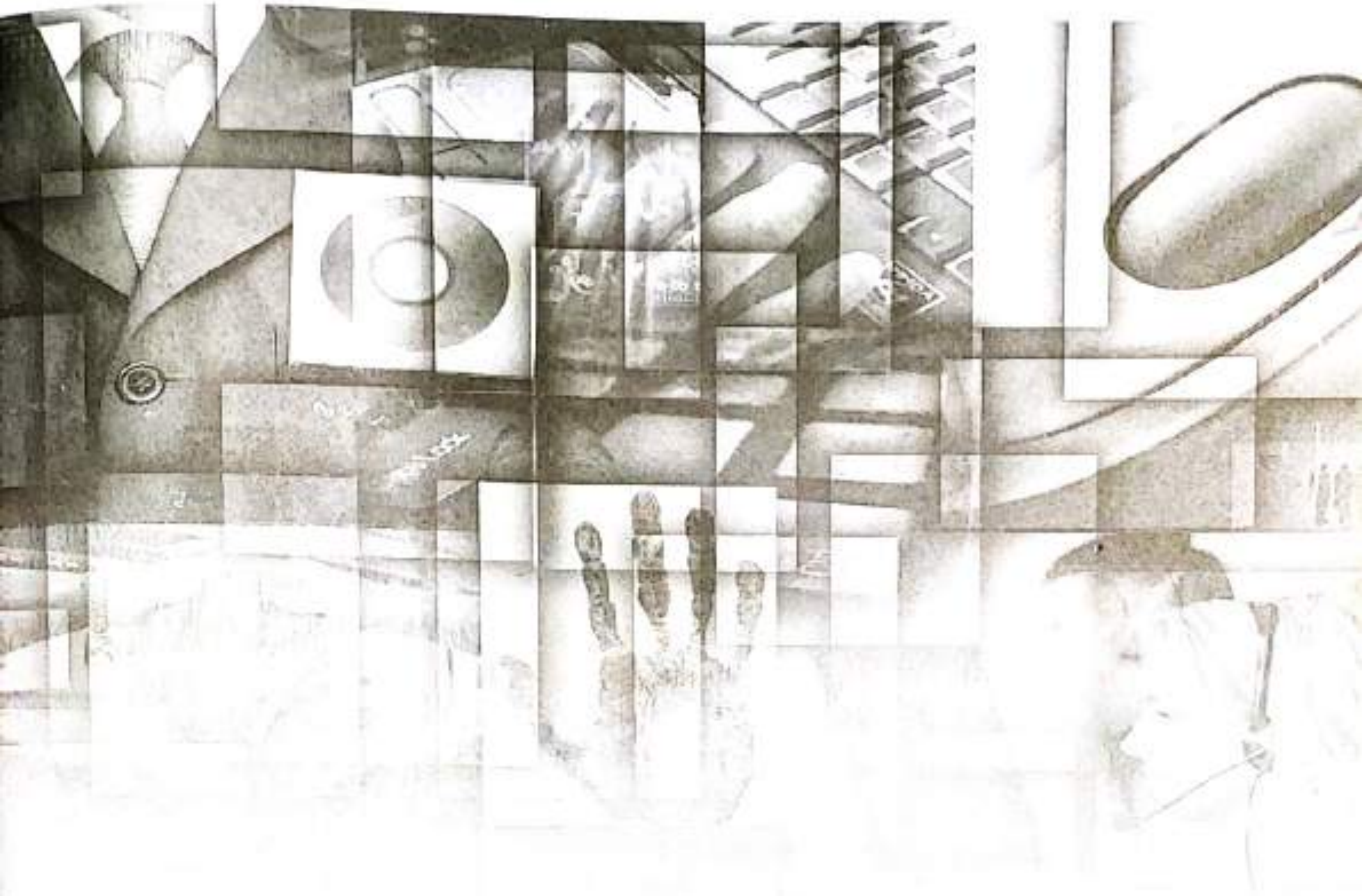

A discussion on the impact of Information Technology

An Investigation

Sudhith Xavier

Man has crossed the great threshold of the 21st century. His journey was through a period of stone life, bronze making, forest gathering, hunting and later he got acquainted with modern technology and scientific and technical advancement in different realms of his activities. A Hungarian scientist Spencer Vort stated that "in the field of technological advancements the 20th century should be written in golden alphabets". The grant forward leap of man in the fullest bloom took place in this period. This period was of great vitality as it also witnessed by the half of the 20th century the emergence of "great machine" known as ENIGMA and later as the COMPUTER. This turning point earmarked the real beginning of the accelerated advancement of human kind that has reached new destinies today in the 21st century.

Today we are proud to hear an order of magical or mesmerical words like E-mail,

Internet, Web, Page, blue chip, Bluetooth, e-governance, e-cafes, e-parlours and e-boom. This modern boom has brought about several changes in the daily life of modern man. The hotly heated valves were replaced by I.C. chips and then by even micro mechanical devices. This 'boom' designated by some others as 'bane' has also brought a large number of skilled personals into it's influence. They ranging from mechanics to engineers or the so called IT professionals has inaugurated a new culture of work or 'work culture' around the globe. This newly shaped 'culture' of work first transformed Europe and then penetrated into the Latin Americas and later to the third world. Gunnar Myrdal in his famous work 'The Asian Drama' has highlighted this form of penetration as the 'Euro-technical intrusion into India and Third World national systems. This intrusion pressurized the Third World for the supply of man and material for these sectors. Initially though remained sceptical, but later energetically activated by this agitating boom which is knocking at our doors, we also responded positively that led to the enthralling of IT business opened here with a set of different factors like IT cafes, IT parlous and IT zones where the actual business of internet knowledge transportation has been taking place. The IT zones which started operating in India or Hindustan promoted large number of professionals into this field which demanded the '24X7' hours/ days work. This revitalized the already existing 7/7 or 8/7 or 6/7 'work culture' or 'office culture' in India. It is an astounding reality that this high demand of work hours has very much influenced the familial, social, political, cultural and economic affairs of a modern Indian.

Impact of Information Technology on various facets of Indian socio-political life - An exploratory analysis.

An analysis of the transformation of our 'work culture'- through ages.

It is a noteworthy reality that the social system and it's norms govern our culture of work or our attitude towards our profession. To which social system that we adhere decides our value goals of life. As our field of study is India we should at first have an idea of the social system that prevailed in our land and how it accelerated our culture of work. Indian society was caste based and our joint family system concreted our caste dogmas. Under the platform of the caste system 'profession' of every individual was ascribed to him by birth and mobility was just an 'impossible' dream. Individuals considered 'karma' as their inevitable 'dharma' and worked even without giving due heed to the remuneration or rewards. As joint family was the order of the day, nobody had the liberation to enjoy the fruits of his labour on his own. He can only contribute the rewards of his unflinching

sweating to the whole of the family income. This made or compelled 'Indians' of those days to regard 'job' as a 'regular' or 'sedentary' activity and not as a 'monetary' duty. This was our early 'dignified' approach to profession.

This approach changed with the establishment of an alien rule which subdued the whole of India by the 18th century. The British intrusion uniformed our jobs and legalized the system of education. Opportunities of education was opened to all and an array of educational institutions were established by the Christian missionaries. This reduced the caste clutches and the Indian society 'queing' behind lucrative government jobs. Thus government professions become the point of attraction and a secure harbour for contending one's personal and economic and familial life. This attitude prevailed over a long period of time in our society and perpetuated even after the decline of hated British rule. But this approach never eyed only at the 'monetary' aspect of professions. It genuinely aimed at the notion of job security. Joint family system continued even under the British rule, even under the challenging waves of 'westernisation'.

Change in our attitude

The attitude of considering 'work' just as an activity or as an 'obligation' changed under the impact of the I.T. wave. The emergence of B.P.O.s and web parlours and the SEZs had transformed our mindset towards jobs. The huge and unassuming remuneration provided under such sectors surpassed the remuneration of even senior government officials. This forced us to follow a varied approach onto 'professional activities'. The new sector of jobs demanded more hours of work and a high rate of remunerative activities. Our conception of 'what is a profession?' itself has been altered.

Observations on the changes in the environment of jobs

Many individuals in a common parlance may think that what role can the very environment of work can play on a person's job. But studies has undoubtedly revealed that our job performance is determined up to 85% by our job environment. We considered it as our main and vital objective to observe the environment of jobs prevailing in our IT sector and how it effected our professional and social activity. The B.P.O.'s and other job providers demanded 24x7 hours work and all time jobs for satisfying increasing demands of the foreign or multinational investors. This increased our job timings and many of our respondents were individuals working around 14-18 hours a day which made him/her devoid of all familial or household activities. The left 6or 8 ours is

quiet inadequate for an average Indian for meeting his social and cultural obligations.

We are amazed to identify an attitude of 'celebration' or a 'celebrative' attitude that has pervaded the IT purview. Unlimited supply of money and unregulated living has accelerated this mood which can be observed in the life of many IT workers. Who came under our academic observation. This celebrative attitude tied them permanently to their jobs and has reduced literally their savings. To our unbound astonishment, almost 35%of the IT professionals had only around one lack net savings which indicated their affluent and vagaric style of life. Thus IT not only promoted a 'work culture' but also a 'westernised' style of living.

Work Environment

The existing conditions of work in the IT sector is satisfactory in comparison with many other work areas or work sectors which remain pathetic in providing genuine conditions of work. The high flown working conditions that exists in the IT purview which is undoubtedly affluent compels the professionals to remain in their sector of work despite all other multiple disparities. This high flowness which is applicable to the work conditions as well as the salary his acting as a major impediment which reduces the dropping out from the IT arenas.

Our observations proved that the very facilities availed by the IT professionals in many mediocre companies as well as higher entrepreneurs are of higher calibre in comparison with those of the lower grades of professions. This also has a turbulating effect on the lack of deprivation from the IT arena. But we have also observed that some regional IT service providers are not providing such high flown facilities when compared with the formal multinationals.

This concern should be dealt separately with utmost significance in our project of study. The problem of stress and strain in the professional arena is the greatest concern highlighted by almost all our respondents. Our team made a shocking realisation that 20% of our study personals suffered from high B.P. leaving just an age below 40.this condition was not at all hereditary but something accelerated by their highly demanding work conditions. This professional stress led them to several unhealthy habits like alcohol consumption, pan chewing, smoking etc. Almost 3% of our respondents agreed that they were regular drug users. Thus the above mentioned facts unveil the viscous cycle of IT professions and it's disastrous effects which may get doubled in the coming year in India. These revelations should be submitted to the government of India as they are problems to be tackled effectively and which is more serious than any other national calamity. The stress inhibition has affected all arenas of

their social life. This has accentuated family disorganisation and divorce. This has also reduced the individual ability to deal with ambiguity. The 'stress' phenomenon has also derailed our early inculcated 'value system' and value themes of life. Sociologists have observed that this sort of pressurising begins from the middle class value system of education. Parents from middle class families pressure their wards to perform well in examinations. The cross materialistic outlook in the western world has compelled youngsters to work in a fast food outlet or a dept. store and to earn a few bucks in early life. This attitude has penetrated into our social system which is quite evident in our observations. Thus we realised that higher is the materialistic outlook higher is the rate of stress felt by individuals.

The problem of 'Brain Drain'

In the words of Pippa Noris –"brain drain is never the drain of brains; but it is the drain of capabilities". Brain drain or drain of our mental potentialities has been an area of interest of academicians since the unleashing of a global economy. But for alien or foreign companies who consider it as a golden opportunity to extract the Indian mind. An IT worker remarked that he in his whole career of 7 years, never even once dealt with an Indian company or an Indian outsourcer, but whole with the foreign extractors. This proves up to what extend the alien gigantic experts are reaping our energies on a 'low-cost', but with an esteemed and well knit ideological outlaying. This problem of drain of intellect may continue even in a more enhanced pace as new and new IT outsourcing systems and hubs are established throughout India as a long channelised network of communication and knowledge transportation. Indian society is essentially an 'unequal' society or a social system with very rigid hierarchies, even in our family and undoubtedly in our caste dogmas. In this social context, respect for process evolved by wise elders is unduly built into the genes of Indian students. Compliance or obligation to the 'process' is the single most important factor in achieving software delivery excellence. This is why 75% of IT companies assessed that high maturity levels are located in India. This plays a vital role in promoting Indian professionals to the IT arena and in turn perpetuating the process of 'brain drain'.

Observations on security of jobs in the IT sector

Security of work is the most crucial and inevitable need of an employee, whether any sector to which he corresponds himself. This security is the sole factor that had driven several individuals to the safety of government jobs. Is the IT personnel being secure? This question can be answered by the help of our genuine findings. The answer

is a big blatant No. The psycho- social feeling of safety is never enjoyed by the 80% of IT Professionals. They fear of dismissal at any moment and are deprived of any vertical mobility in their respective professions mainly due to non availability of promotion in IT jobs. Recently ENRON, world's most reputed software company had dismissed 40% of their employees giving even no notice of such a vehement action. This has happened to several other IT professionals in the United States in various firms. This can happen at any moment to an ordinary IT worker in India. We and our team was really unlucky to realise such a deplorable condition of most commercialised workers group in India. So to conclude, job security is only a nightmare for an ordinary I T professional in India which is evident from our observations and study.

IT in governance-A fathomable dream.

Cyber optimists are hopeful that the development of interactive services, new channels of communication and efficiency gains from digital technology will contribute to revitalising the role of governance and facilitating the communication between citizen and the state. In a society that is well conscientised and literate like Kerala we lag behind in our administrative efficiency accentuated by high ranging corruption, nepotism, red-tapism and other such malignant tendencies. In such a context, E-Governance will be a trouble shooter, boon and panacea for alleviating these dreaded problems which de-democratize our society and will help us to speed our march into fully developed democratic state that is god's own country. For example if we take the usage of voting machines they have reduced chances of fake and invalid votes and other clerical problems related to the counting of votes.

But cyber optimist's view is not shared by the cyber pessimists. They argue that IT initiated governance may reduce the human face of administration and may convert governance as a tool in the hands of the 'privilaged'sections of the society while keeping away the 'marginalised' groups of the society .They also argue that speedy communication may reduce the 'transparency' of administration. Thus IT and it's employment may make the condition of 'scheduled' sections of the society more pitiable, pathetic and deplorable in character. Many ground breaking problems like non-availability of drinking water, hooch tragedies, police atrocities etc are often neglected by the IT specialists who are often only concerned with many problems of superficial character.

Our research concluded that IT can be applied in governance or administration only if it equally focuses it's attention on the arenas of administrative activity, it include

a wide array of topics from governmental outsourcing to poverty alleviation and literacy campaigns. The righteous IT led society is the one which aims genuinely in solving the problems of all sections of the society and in extending democracy to all individuals in the society belonging to all multifarious realms.

The above mentioned findings itself indicate the horrendous trend of changes in our social organisation effected by the I T Diaspora, which undoubtedly affected our family relations, our sociable nature and our very attitude towards professions. A strong culture of 'money orientation' is emerging in our society which is clearly observable in the studies conducted by our team. This culture had undoubtedly derailed and disintegrated our long upheld values like dharma, truthfulness, ahimsa, deed without the motive for profit etc. The term 'technicalisation' can be rightly applied to such an emerging and boomeranging phenomenon. When we view these issues from the point of view of the Indian family, we should recognise that fact that we are moving towards the brink of disorganisation of the whole system. Our studies unveil this reality. Although today due to the pressure of our indefatigable 'values' this phenomenon hasn't happened up to the desired extend. But economic independence is forcing youngsters to remove themselves from the clutches of such long cherished values. Our investigation on the significance of trade union in the I T arena hasn't been supported by 60% of the samples. This evidences the fear towards trade union activities which negatively affects the efficient functioning of such sectors. One vital aspect that we have observed is that people are developing a mindset of 'more profit' than high social status' or 'higher security of jobs'. This compelled the I T professionals to remain in their respective job arenas. This attitude can't be seen anywhere in the traditional Indian society.

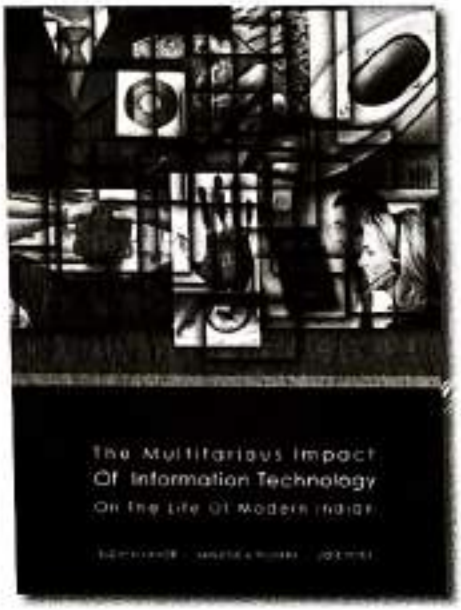

(This article that deal with the impact of information technology is an excerpt from a project work submitted to the Mahatma Gandhi University by Sudhith Xavier, Jose Peter & Sanjose A. Thomas for the partial fulfillment of their degree in Social Sciences.)

The great endeavours of our Principal

The great achievements

Sanjose A. Thomas

Fr. A.J. Saviance C.M.I. took over the charge of our great Almamater from June 2004. From the day of assumption of his charge as the head of the institution he has been rendering invaluable and meritorious service to our college which can undoubtedly be written in golden letters. As a powerful administrator be established innovations in various realms of our college. Within this short span of two academic years be proved himself to be a real stalwart admired by the student community. Let us have a bird's eye view of his achievements in the academic and non-academic arenas.

Innovations in college Library

The developments in the college library converted it into an excellent centre of academic pursuit. New series of racks, shelves and newly designed sitting tables were introduced. Separations for males and females were abandoned. A large number of books belonging to different disciplines has been purchased. The catalogue system was fully computerized. The introduction of a new digital library is eagerly awaited.

Changes in the Campus

The college underwent tremendous changes in this short span. Changes can be witnessed in all walks of governance. The system of attendance was made more systematic which reduced the instances of shortage of attendance. The college campus is now endowed with a new face. The college ground is undergoing different modifications. An air conditioned conference hall and another meeting hall was constructed which added excellence to our almamater. The introduction of a new set of Identity cards for easy identification of students belonging to different batches is welcomed by all set of academicians. Prioritizing the vitality and inevitability of different items of competitions like Group discussion, debate, open discussion etc. a G.D. table was introduced accompanied with a special training programme in group discussion under the auspices of the Speakers Forum. The introduction of Civil service Forum, Media club, Literary club etc. has undoubtedly accelerated the academic potential of our college. In the technological arena, most sophisticated equipments has been purchased in our college that added efficiency to our multifarious pursuits.

Re-dedication

Thus from the above description of innovations itself it is clear that our Principal and Management is forging ahead in introducing changes that benefit the academic community in true letter and spirit. We had crossed our diamond jubilee days since our glorious inception. So it is our true responsibility and obligation to rededicate ourselves for the development of our institution. Let us also hope that in the future years our almamater will contribute great and exceptionally capable men in all walks of life, to the world community and to our motherland.

Jai Sacred Heart

Book Review : Anita Pratap's ISLAND OF BLOOD

Remya Josephine Antony

The world which we live in is full of violence, whether in the form of terrorism, war or ethnic conflicts, and we are lucky or maybe unlucky to see and read it all as it happens. The newspapers, magazines and TV broadcasts may bring us up-to-date on world events but they in reality don't give us the root causes. There are few books which has that kind of information on conflict areas. Anita Pratap's ISLAND OF BLOOD is a collection of Frontline reports from Sri Lanka, Afghanistan, and other South Asian Flashpoints.

Anita Pratap was born on December 23, 1958 in Kottayam, Kerala. She started out her career as a reporter in the Indian Express and was a correspoondent for time magazine before joining CNN as their South Asia Bureau Chief. She covered all the major stories in the region including the nuclear tests, the ethnic war in Sri Lanka, the Taliban takeover of Afghanistan, conflicts in India's Kashmir and North East and reported extensively from the line of control between India and Pakistan. She was the first television journalist to report from the 22,000 ft Siachen glacier, the highest battleground on earth, where Indian and Pakistani armies exchange fire almost daily. During her report, she has inteviewed all the heads of the nations in the region and this book is a collection of her reports from all these place.

Anita Pratap speaks from her experience as a female journalist, who reported from conflict zones at a time when a women journalist in frontlines was a rarity. The collection starts with her experience in Sri Lanka a place she says entwined irrevocably with her destiny. Her reportage of the war in SL constitutes to be the main portion of the book. Her first trip as a professional to SL was in july 1983 to report the infamous racial holocaust when Indians and Tamils were killed ruthlessly by the Sinhalese. It was her first big story and her report gave India the impetus to officially intervene on SL on moral grounds. She was also the first person to interview Pirabhakaran. She describes him as a farsighted man. Yes, indeed he was. Even at the time when India was helping the tigers he predicted his eventual battle with India.

Mrs Pratap was highly respected by Pirabhakaran and was granted interview over the years. She had interviewed Pirabhakaran throughout his metamorphosis from the persona of

thambi to Annai, from first among equals to the undisputed leader among unequal. According to her one of the most important factors that make him the unquestionable leader is his followers with their fierce loyalty to the cause of Tamil Eelam. The disipline drilled into them during the training camps keeps the tigers obedient and in the narrow path of insurgency. This keeps LTTE from disintergrating into small factions and this had kept them together through Eelam wars,I,II,III, the elephant pass catastrophe and batticola war. The tigers venerate pirabhakaran in their annai, they see mother father and mentor. They fight for him and their only fear is whether they disappoint him. This is the source of Pirabhakaran's strength in his unending fight for Eelam.

In her successful career Anita Pratap was often called **'Joan of arc of journalism'**. One of her marked features is her courage to face and overcome the obstacles to get the job done. She reported from Afghanistan when it was the worst time to be there especially for a woman; when Taliban captured power and established their fundamentalist rule. Ethnic wars broke out in the region and human rights were nil. From there she reported the plights of Afghani men and women and interviewed the key players of the ethnic war. She considers it her most challenging assignment till date; her gender, nationality and profession, all were against her. She was an Indian journalist representing an American company and above all a woman epitomises of what Taliban hate. In fact we can say that she can smell her way into the trouble. She reached Ayodhya before any journalist and got to know the Karsevaks. She predicted the riots even when the then govt was denying and belittling the reports of impending violence. She covered the December 6, 1992 demolition of Babri Masjid and the succeeding Hindu-Muslim riot, followed by march 12, Mumbai blasts orchestrated by Bombay's Musilm underworld in retaliation to Shivsena orchestrated Mumbai riots. She also took the highly controversial interview with Bal Thackeray which resulted in the suspension of his voting right for six years.

She had travelled the length and width of South Asia and shares with us the tragedies imparted by nature and man . She narrates us the cyclone torn Ujanita village, the drought ridden Mudalapalli in Karnataka, the river stolen Hazara and Killari were earth acted as an exploding bomb killing thousands. She describe to the plight of women around the world, the real life of cine artists. She tells us about the bonded child workers and child smuggling networks. And we wonder... Is this humanity?

ISLAND OF BLOOD can be called a professional autobiography of Mrs Pratap. In these troubled world we do need honest and ethical journalists of Anita's calibre to keep us up-to-date about world's hot spots. The book is an **essential reading material** to all those who need to know about the conflicting areas and the basic issues.

Sleepy Leap

Mridula M.

"Meenu, how dare you sleep all the morning? Should I remind you that you are in tenth" - Meenu somehow unwrapped herself from her sweet and lovely blanket without knowing the reason for mama's scolding. These are vacation days, then why should she scold me? Is it because I am a tenth standard student? Why should she remind me of it always? I know that I am in tenth.

After a short prayer Meenu washed her face and went out with her brush. She wandered through the garden and the paddy fields feeling her friends - the flowers and calm greenery. As she moved about she found two cute white doves fighting for the rice scattered to them. Meenu felt like advising them. "I have been bestowed with a lot of advice then why can't I advise them". "Meenu......" Oh, came the call from mama". Meenu jumped over the flower pots and rushed to her room.

She opened her book and sat before it as if she was indulged in intense reading. But the truth was she was sleeping. She was in a world of dreams and illusions. It's her hobby.

She was always frustrated and dejected. Meenu knew herself well. But something disturbed her always. Inspite of the advice and scoldings was pressurised by the exams, the board exams to come.

Days went by and she got involved herself in project work and assignments. She was irritated by the workload she was imposed on. She had no time either to go through her daily portions or to spend with her parents.

Then came the villain of the play- **Meenu's board exams.** After a month's preparations she made herself ready for the exams. It was on that night she heard that her exams might be postpond due to a Bharathbandh. She was happy all the way as

she was granted one more day to get ready. She was relieved. She went on with her business of sleeping and enjoyment. Suddenly she heard "Meenu, the exams are not postponed, you have your exams tomorrow". Trembled by mama's words "Meenu better you go to sleep, take rest and be ready for tomorrow's exam" Meenu went to sleep taking into concern her grandma's words.

Sleeping had been a solace for her but at that night she couldn't sleep. She turned this side and that to push the time off.

Next day She was woken up by a warm call. But a feeling of tension conquered her. She couldn't take anything. Grandma insisted 'Meenu have one more idli". But Meenu couldn't.

Accompanied by Pappa and mamma Meenu started to school. She was lost because of exam fear. On reaching the school she was greeted by her friends. They were all calm which inturn added to her worries. Meenu was in total confusion.

Though she had been studying therefore nearly tweleve years she felt an air of loneliness. When mamma and pappa left she was more pushed to that feeling. Then rang the bell which came like a hammer on her heart.

Meenu entered the exam hall with a shiver. She sat in the seat where her number was pasted. Remembering pappa's words she closed her eyes to have a short prayer. A long bell broke her prayer. It was time for distribution of the question paper.

Meenu received her question booklet with frightened hands. After a 'one minute prayer' she went through the paper. The questions were pretty good. But the problem with her was that she didn't know which to attempt first.

In a dilemma, she first chose the essays to answer. After writing a page on Shivaji's victorious deeds she stopped and started answering the short answer questions. Even while answering the short answer questions her mind was set on the incomplete essays. Meenu couldn't concentrate on her exam. After a 'two hour struggle' with the history paper she rose from the seat and went out to meet her parents waiting outside. Seeing them she couldn't control herself she burst into tears.

Mamma consoled her. "Don't worry sweety, prepare for the next exam, advised grandma. Taking their views Meenu somehow managed the other papers. But her mind was still set on the first paper. She was distracted all through. Meenu waited for the results with a tensed mind.

Finally the results arrived. But it was not at all pleasing to her though she had a distinction. She was totally broken, for she had high ambition - a rank!

Bearing all this in mind she set out for a new academic year with a steady mind. She stepped on for a step up; a leap. Meenu was calm but steady and strong.

Building of an Empire
The Bombay Stock X Change

Sunil T. Varghese

BSE (The stock exchange, Mumbai) has its roots deeply embedded in honesty and trust, a value that helped manoeuvre, the share Bazaar to the size and magnitude that it has attained, by a small group of just six brokers. That was way back in the year 1840. The six enterprising people saw good potential in the business of stocks and shares and were recognised by banks and merchants. There was limited business available at that time in the shares of Banks & presses. Until 1855, the business was conducted under the shade of two or 3 huge fig trees at cotton Green and also the veranda of mercantile bank in meadow street. The chief among then was Premchand Roychand, known as the Napoleon of Finance.

He was the first broker who could speak and write in English. The under origin of the share Bazaar in Bombay thus began.

Inspired there few, the number of brokers increased to 60 by the year 1860. For a time, the brokers met b/w the old fort walks and old mercantile Bank. Finally they found in Dalal Street a place where they could conveniently assemble. Premchand Roychand was still their leader and he gave to the share brokers of Bombay, knowledge about the business and a standing and importance not achieved until then.

Digging further into the very foundation of the share Bazaar revealed to us much more than this tender beginning, a Poignant note resounded as we traced the first boom period due to the result of wars in the western world.

Excavating deeper into the reason for the share Bazaar's the first boom phase we found it was mars the greatest god of war and the mightily king cotton who worked together and brought about the existence of the share

Bazaar in Bombay.

Eventhough the real rise in the economic and financial history of Bombay started from 1834, get the greatest events took place between 1861 and 1865 when fortunes we made and marred in a twinkling of an eye. A civil was broke out in America between 1861 and 1865. There was a colossal influent of wealth at this time into India, estimated at about 85 lr. The supply of cotton to Europe from the united states was completely stropped due to war. At a time when people used meters and meters of cloth to dress themselves the shortage was acute. Europe turned to India and specifically Bombay where cotton was farmed in abundance. Lancashire had almost wholly to depend on India for its full annual supply. Bombay began exporting two - third if its cotton produce and this still could not meet the need of Europe.

A speculative mania, the first in the history of the city sprung up among all dances of the community. This huge inflow of capital coupled with legitimate means of investment, came to be invested at this time in an unprecedentedly large no. of all sorts of joint stock companies, monthly banks, financial corporations, trading institutions, great land reclamation companies and the like. This lead to a feverish unhealthy speculation. Brokers were looked upon as sure guides to fortune quickly the numbers increased to about 200 to 250.

In 1877, there were 318 members and an average of 300 has been ever since maintained. According to the first ever report printed in Gujarathi in the year 1883, an association was unofficially formed by some brokers. On Friday of 9th July, 1875, seth chunilal motilal patari, anumed the seat as the first official honorary president of the association and casted upto 20 years. The honorary secretary was Mr. Cawasjee Nusserwanji Kanga, and the bankers were national Bank of India.

Nearly a quarter of a century after they had first assembled on dalal street the brokers were able to acquire the first building for their use. This building was called brokers Hall.

The admission fee, which is the price of the card for the right of membership, was an incredible Rs. 15 originally. In 1887, it was raised to Rs. 20/- and later 51 in 1886. Subsequently it was raised to Rs. 1000 and the association sold the cards Rs. 2500 in 1909, Rs. 7000 in 1917 and for as much as Rs. 40,000 in 1920. This reflects upon the fast progress made in the field of stocks and shares.

Today the share Bazaar stands tall on the foundation of trust and confidence laid by these sincere few, Who years ago had the forsightedness to see the immense potential in a field that was to be explored.

Yesterday, Today and Tomorrow

Deepthi K.R.

There are two days in every week that we should not worry about. Two days that should be kept free from fear and apprehension.

One is yesterday, with its mistakes and cares, its faults and blunders, its aches and pains Yesterday has passed, forever beyond our control.

All the money in the world cannot bring back yesterday. We cannot undo a single act we performed. Nor can we erase a single word we've said. Yesterday is gone!

The other day we shouldn't worry about is tomorrow with its impossible adversaries, its burden, its hopeful promise and poor performance.

Tomorrow is beyond our control. Tomorrow's sun will rise either in splendor or behind a bank of clouds-but it will rise. And until it does, we have no stake in tomorrow, for it is yet unborn.

This leaves only on day-to-day any person can fight the battles of just one day. It is only when we add the burdens of yesterday and tomorrow that we break down.

It is not the experience of today that drives people mad, it is the remorse for something that happened yesterday, and the dread of what tomorrow may bring.

Let us therefore, Live one Day at a Time.

AICUF - A Report

The programmes of AICUF for the academic year 2005-06 started with the valedictory function on 11th of February, sent-off was given to the former AICUF members on that occasion. On 2nd of July, AICUF members along with Prof. K.K. Paulose visited Ozanam old age home at Malayatoor. Cloths and sweets were presented for them, then we visited Malayatoor church and spent sometime on the lakeshore.

AICUF was familiarized to the new students on the admission day. About 50 students joined AICUF. On 20th August a one day zonal camp was arranged in our college. Principal Rev. Fr. A.J. Saviance inaugurated the camp. Classes were taken by Br. Joby and Br. Paulson from Sameeksha. About fifty students from different colleges attended the camp. Formal inauguration of AICUF was done on September 1st by mr. K.S. Xavier, Head Master of Sacred Heart School, Thevara. Rev. Fr. A.J. Saviance gave the presidential address wishing all success to AICUF for the year.

AICUF members celebrated 'Teachers day' on 2nd of september. Sonia Mary and Nisha attended the Yoga and Meditation state camp held at kalady. Sameeksha on 9th of September. Sonia Mary (IIDC Physics) Nimmy (IIDC Maths) Julia (IIDC Economics) attended the one day camp held at Morning Star College, Kalady on 8th October. Roshit K. Roshan of IIDC Chemistry attended the five day exposure camp held at Pozhiyoor Village, Trivandrum.

On 31st November, 26 members including Prof. K.K. Paulose, teachers from Morning Star College and students visited Abhaya Bhavan in Koovappady with the permission and blessings of our Principal. We presented sweets, clothes, rice and soap for the members there. We also visited Kodanad Zoo and then we went to Kalady Sameeksha.

AICUF members arranged a foodstall for heartifest held on January 14, 2006. The stall was inaugurated by Manager of SH College, Thevara by Rev. Fr. Cherian Kunianthodath. Principal Rev. Fr. A.J. Saviance, few teachers and non-teaching staff were present at that occasion.

AICUF members gathered atleast twice in a month and discussed about the future plans. Prof. K.K. Paulose, was along with us and was a back-up for all our endeavours. He is always our source of activation. Our Principal Rev. Fr. A.J. Saviance always supported us and without his blessings our plans wouldn't be fulfilled.

Our last meeting was held on 30th of January and in that meeting office-bearers for the year (2006-07) were elected.

The elected members are :

President	
Lakshmi Priya	I DC Economics
Vice President	
Midhun Babu	II DC Sociology
Secretary	
Joseph Aldrin Mendez	I DC Physics
Joint Secretary	
Shoma Thomas	I DC Chemistry
Treasurer	
Joice Paul	I DC Chemistry

Speaker's Forum - A Report

Speaker's Forum can be rightly designated as the core organisation of our college. The organisation had an unprecedented membership in this academic year. The formal inauguration of the forum this year was done by Shri. Gauri Dasan Nair, a noted journalist and a Senior Editor of "The Hindu". Speaker's Forum actively gave leadership to multifarious activities in the college. They include the Sargapadham, Malayalam week celebrations in collaboration with other clubs, The Hridya Sarga Sangamam etc. Prof. K.C. Abraham is the Man & Master behind all the activities of the forum. Student members of the forum also brought several laurates to our almamater. Speakers forum continue it's excellent record of achievements and is also providing special training in Debate, Group discussion, civil services etc. Let again this organisation continue it's marvellous debut of excellence. We specially thank our principal Fr. A.J. Saviance for his guidance and relentless co-operation behind all activities of the forum.

Office Bearers (2006-07)

Prof in charge : Prof. K.C. Abraham

President : Mr. Sanjose A. Thomas

Vice President : Miss Nabilah Hanish

Secretary : Miss Pradinjya Ajay

Joint Secretary : Mr. Abin Thomas

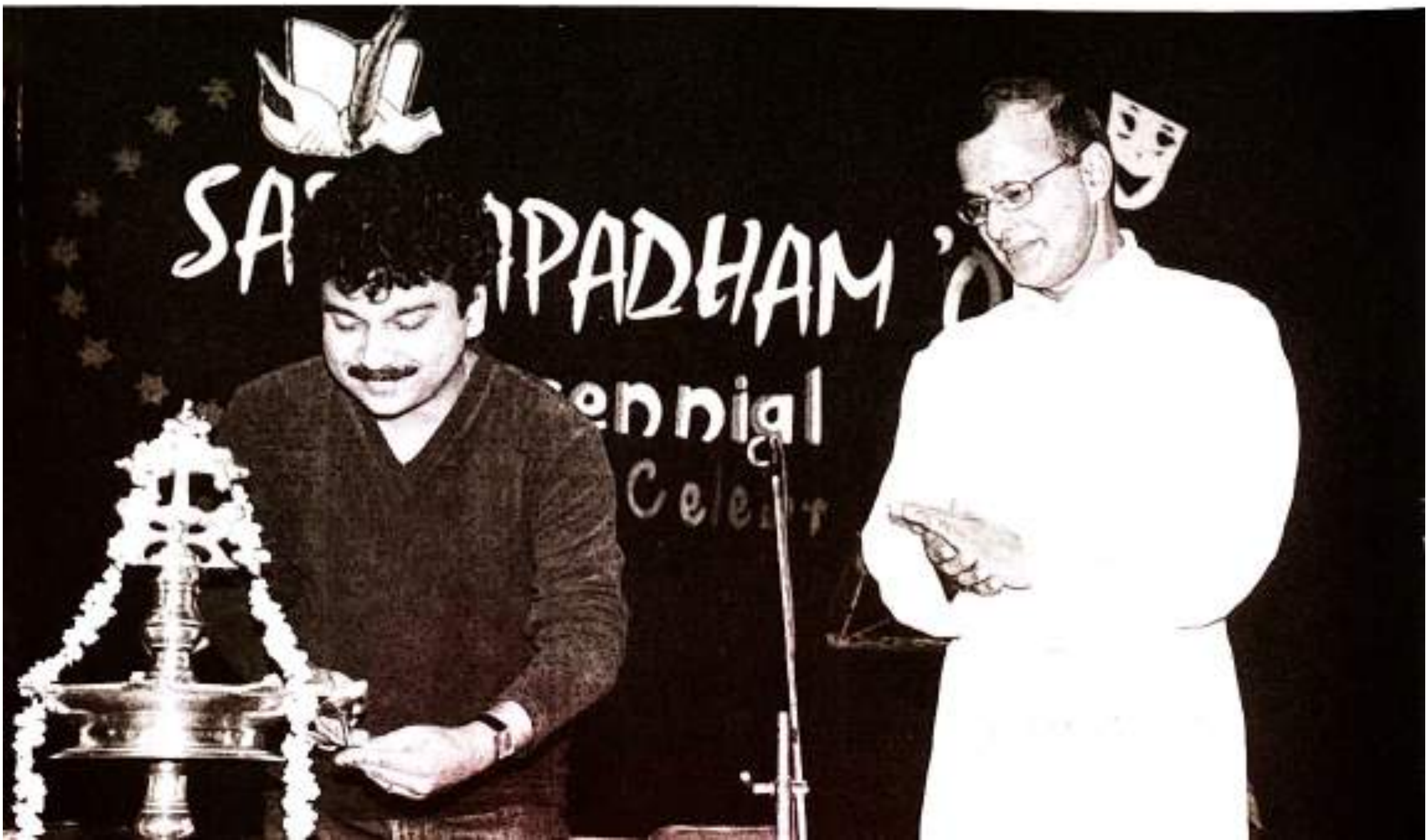

photo : sudhith

Tourism Club

photo : sudhith

What makes our State, God's own country is its natural scenic beauty with the green velvet meadones, dense forests and small streams which flow silently, cooling the minds of many... It is because of its charming and enchanting natural beauty our state is marked as one among the best ten tourist centres in the world map... But very often we fail to explore and experience the natural beauty of our motherland. It is with this idea in mind, the Tourism club of S.H. College, Thevara, arranged several programmes like trekking, living with tribals, cleaning and preserving the natural flora and fauna. Trekking into the thick forests of our God's land was really throlting, adventurous, eventful and memorable. It was a journey into the heart of our motherland. Staying with the tribal brethren was really a homecoming experience for us. Through these programmes of our Tourism club we could feel the warmth and beauty of our homeland. It also generated a sense of belongingness and the need of protecting and preserving our motherland. The adventure journey into the dense forests and staying with the wild animals in their natural homes were really heart throbing and memorable events.

Prof. in charge : Dr. Sibi Zacharias

James Joseph

Shakespearean Romance

Neena John Thekkanath

1) Who were the bride and the bridegroom?
   Romeo and Juliet
2) When did he propose?
   Twelfth Night
3) What did she reply?
   As you like it
4) From where was the ring obtained
   The Merchant of Venice
5) Who were the chief Guests?
   Troilus and cresida
6) Who were the bridegrooms friends?
   The two Gentlemen of Verona
7) Who prepared the wedding feast?
   The Merry wives of Windsor
8) What was their honeymoon like?
   A Midsummer Nights Dream
9) How would you describe their first quarrel?
   Much ado about Nothing
10) What was their life like?
    The Tempest
11) What was the groom's chief occupation
    The Taming of the shrew
12) What did she give him?
    Measure for Measure
13) What did their friends say?
    All is well that Ends well"

Adapted

World of Dreams

Gayathri Satheesh

Who knows what young eyes hold? New inventions, new paths...., unseen, unheard thoughts. Who knows which galaxies will be conquered? Farther horizons, larger world, or may be even a new universe. Who knows what dreams can lead to? A poem, a discovery, a song, a star. Today's reality was once someone's dream. Tradition won't change them. Difficulties don't scar them. History can't stop them. They dream, no matter. What the circumstance, they have all reached the pot of gold at the end of the rainbow. This is a humble salute to the dreams of the world. Dreams do not go around with vacant eyes and dishevelled hair. They should not be mistaken for idlers. They may be businessmen, architects, cobblers or even the unemployed. But they have one thing in common; they prepare their minds, consciously or unconsciously for an idea. And when it came to giving concrete shape to their idea, it becomes the mission in their life. Dreams can never be attained by way of inheritance. It is spotted at the spur of the moment. A life without dreams is just like salt without its taste. It can be used for nothing but to be trodden under the foot. A dream arises from helplessness.

So, dear friends don't give up in your life. A dream of yours can create a new world out of it.

Our Sponsors

With best compliments from :

Studio Fotex

Thevara, Mattamal Junction
Ph : 0484-2663761, 94470987361

With best compliments from :

Cochin Sales Corporation

LISSIE JUNCTION, KALOOR
PHONE : 682 018

The Cola Pandemonium

Slaves are ready to consume anything given to them with an unquestioning attitude. Are we different from them?

No. we are drinking litres of pesticides for promoting the 'poor' Multinationals. Is this the democracy we cherish? Is this the autocracy we enjoy? We are undoubtedly answerable to the posterity.

Editor

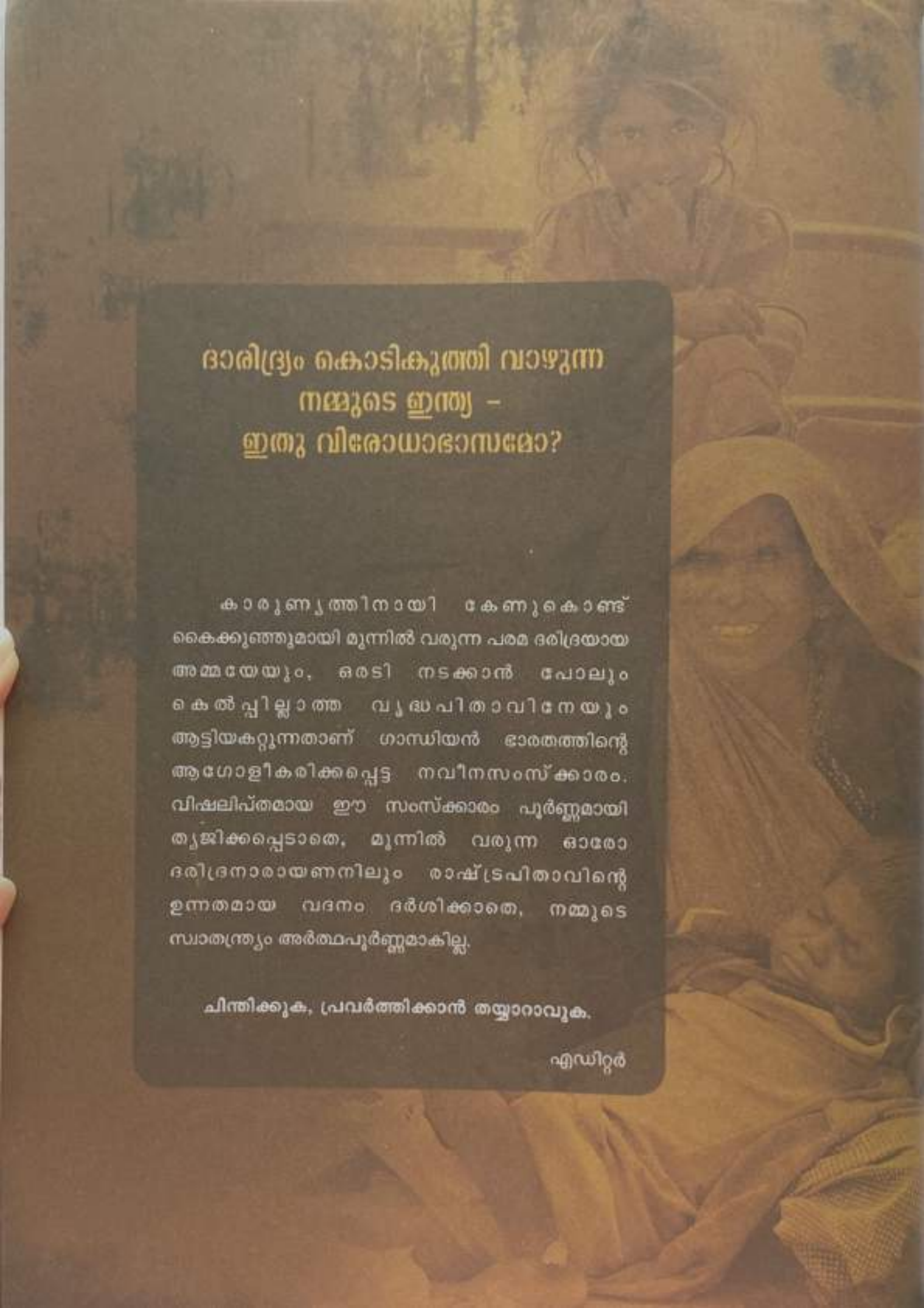

ദാരിദ്ര്യം കൊടികുത്തി വാഴുന്ന നമ്മുടെ ഇന്ത്യ – ഇതു വിരോധാഭാസമോ?

കാരുണ്യത്തിനായി കേണുകൊണ്ട് കൈക്കുഞ്ഞുമായി മുന്നിൽ വരുന്ന പരമ ദരിദ്രയായ അമ്മയേയും, ഒരടി നടക്കാൻ പോലും കെൽപ്പില്ലാത്ത വൃദ്ധപിതാവിനേയും ആട്ടിയകറ്റുന്നതാണ് ഗാന്ധിയൻ ഭാരതത്തിന്റെ ആഗോളീകരിക്കപ്പെട്ട നവീനസംസ്ക്കാരം. വിഷലിപ്തമായ ഈ സംസ്ക്കാരം പൂർണ്ണമായി ത്യജിക്കപ്പെടാതെ, മുന്നിൽ വരുന്ന ഓരോ ദരിദ്രനാരായണനിലും രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ ഉന്നതമായ വദനം ദർശിക്കാതെ, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അർത്ഥപൂർണ്ണമാകില്ല.

ചിന്തിക്കുക, പ്രവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറാവുക.

എഡിറ്റർ

സാമൂഹ്യപാഠപുസ്തകം തുറക്കുമ്പോൾ.........

റവ. ഫാ. അബ്രാഹം കല്ലറയ്ക്കൽ

(ജനനം : 1951 സെപ്റ്റംബർ 30 ന് ഞായപ്പിള്ളിയിൽ. സത്രപ്പടി ഗവ.എൽ.പി. സ്ക്കൂൾ, കീരംപാറ സെന്റ് സ്റ്റീഫൻസ് ഹൈസ്ക്കൂൾ എന്നിവിടങ്ങളിലായി സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം. കളമശ്ശേരി സെന്റ് പോൾസ് കോളേജിൽനിന്ന് പ്രീഡിഗ്രിയും ബാംഗ്ലൂർ ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജിൽനിന്ന് ഡിഗ്രിയും നേടിയതിനുശേഷം 1969ൽ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നു. ബാംഗ്ലൂർ ധർമ്മാരാം കോളേജിൽനിന്ന് ഫിലോസഫി, തിയോളജി പഠനം പൂർത്തിയാക്കി 1983ൽ വൈദീകനായി. ബറോഡ എം.എസ്. യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ബിരുദാനന്തരബിരുദവും ഡൽഹി സ്ക്കൂൾ ഓഫ് ഇക്കണോമിക്സിൽ നിന്നും എം.ഫിലും നേടി. 1987 മുതൽ തേവര കോളേജിൽ സോഷ്യോളജി വിഭാഗം അധ്യാപകൻ. 1995-99ൽ അമേരിക്കയിലെ ലൂസിയാന സംസ്ഥാനത്ത് ഡാപോർട്ട് സെന്റ് മേരീസ് ദേവാലയത്തിൽ വികാരിയായിരുന്നു. ഇക്കാലയളവിൽ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം സന്ദർശിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം 2006 ഡിസംബറിൽ നമ്മോട് എന്നേയ്ക്കുമായി വിട പറഞ്ഞു.)

''ഒന്നേ നമുക്കുള്ളു ജന്മം അതിൽനിന്നു

നന്നേ നുകരണം ഹർഷാനുഭൂതികൾ'' എന്ന് പാടുമ്പോൾ നാം ആഗ്രഹിക്കും നമ്മുടെ ജന്മം സഫലമാകണമെന്ന്. മുഖത്ത് പ്രസാദാത്മകമായ പുഞ്ചിരിയും, കണ്ണുകളിൽ കാരുണ്യവും, സംസാരത്തിൽ വിനയവും നിറഞ്ഞയാൾ ഉത്തമനാണെന്ന് കവി കെ.സി. കേശവപിള്ള പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഓർമ്മ വരുന്നു. അദ്ധ്യാപകനായി തേവര കോളേജിലെത്തുമ്പോൾ സഹപ്രവർത്തകരേയും കുട്ടികളേയും ഇങ്ങനെയൊരു മനസ്സോടെ സമീപിക്കണമെന്ന് ഉള്ളിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുറപ്പിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ കോളേജിലെ കുട്ടികളുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങളായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സുനിറയെ. അവർ പ്രതിസന്ധികളിൽ പകച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ ധൈര്യവും, ദു:ഖങ്ങളിൽ തനിച്ചാകുമ്പോൾ സാന്ത്വനവും നൽകാൻ കഴിയുക; ഇതായിരുന്നു കൗൺസലിങ്ങ് സെന്റർ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ഞാനാഗ്രഹിച്ചത്. ആത്മഹത്യാചിന്തയുടേയും, നൈരാശ്യത്തിന്റേയും പീഢനകാലത്തുനിന്നും പ്രത്യാശയുടേയും, സ്നേഹത്തിന്റേയും ലോകത്തിലേയ്ക്ക് പല കുട്ടികളേയും തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ഈ കൗൺസലിങ്ങ് സെന്റർ കാരണമായി എന്നത് ഉള്ളിൽ ആഹ്ളാദം നിറയ്ക്കുന്നു.

അദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയിൽ കുട്ടികളോട് നിറയെ സ്നേഹം ഉള്ളിലുള്ളപ്പോൾതന്നെ അവരെ ശാസിക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ശാസിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലും എന്റെ ഉള്ളിൽ ഞാനവരെ എത്രമാത്രം

സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു എന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസം ശരിയാണെന്ന് എനിക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തന്ന ഒരു കൊച്ചുസംഭവം കുറിയ്ക്കട്ടെ.

ഒരിക്കൽ ഞാൻ എറണാകുളം ബ്രോഡ്‌വേയിലൂടെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ അകലെനിന്നുതന്നെ കൈകൂപ്പിക്കൊണ്ട് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എന്റെ നേർക്ക് നടന്നുവന്നു. അടുത്തുവന്നപ്പോൾ ഓർമ്മയിൽ എന്റെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. ആ ചെറുപ്പക്കാരന് കൈകൊടുക്കാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇന്നിപ്പോൾ പോലീസിൽ ജോലി നേടിയ ആ യുവാവ് എന്നോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. അച്ചാ, ഞാനങ്ങയുടെ മുന്നിൽ കൈകൂപ്പി അല്പനേരം നിൽക്കട്ടെ. പിന്നീടദ്ദേഹം കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ഭാര്യയ്ക്ക് എന്നെ ഇങ്ങനെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

"എന്നെ തേവരകോളേജിൽ ഡിഗ്രിക്ക് പഠിപ്പിച്ച അബ്രാഹം കല്ലറയ്ക്കലച്ചനാണിത്. ഞാനന്ന് ഒരുപാട് ഉഴപ്പിയിട്ടുണ്ട്.അതിന് അച്ചനെന്നെ ധാരാളം ശാസിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ശാസനയാണ് എന്നെ ഇന്നത്തെ ഞാനാക്കിയത്."

ഒരു അദ്ധ്യാപകന് ഇതിലപ്പുറം എന്ത് ഗുരുദക്ഷിണയാണ് കിട്ടാനുള്ളത്.

ഭയം കൂടാതെ പ്രതികരിക്കാനും സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാനും നമ്മുടെ കുട്ടികളെ ഒരുക്കുക എന്നത് ഒരു ഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു. സോഷ്യോളജി വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രത്യേകിച്ചും ഈ മാനസികനിലയിലേക്ക് എത്തിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഇതുവരെ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസത്തിനാധാരമായ ചില സംഭവങ്ങൾ ഓർമ്മവരുന്നു.

1991 അദ്ധ്യയനവർഷത്തിൽ ഡിഗ്രിക്ലാസ്സുകൾ തുടങ്ങിയ ദിവസം തന്നെ കോളേജിൽ സമരമായിരുന്നു. രണ്ടാംദിവസവും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശക്തിപ്രകടനങ്ങൾ തുടർന്നു. മൂന്നാംദിവസം ശാന്തമായിരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു. രാവിലെ ക്ലാസ്സു തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുള്ള പ്രാർത്ഥനാഗാനത്തിൽ എല്ലാവരും മൗനമായി പങ്കുചേർന്നു. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞതോടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥി ഐക്യം സിന്ദാബാദ് വിളികൾ അലയടിച്ചു. ഞാൻ മൂന്നാം വർഷവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ക്ലാസ്സെടുക്കുമ്പോൾ സമരക്കാർ അവിടെയും എത്തി. മുദ്രാവാക്യം വിളികളോടെ സമരക്കാർ ക്ലാസ്സിലിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ തങ്ങളുടെ കൂടെയിറങ്ങാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ക്ലാസ്സിലെ ഒരു കുട്ടി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് സമരക്കാരോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"സുഹൃത്തുക്കളേ, ഞങ്ങൾ ഡിഗ്രി അവസാനവർഷവിദ്യാർത്ഥികളാണ്. ദയവുചെയ്ത് ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. ഈ സമരത്തോട് ഞങ്ങൾക്ക് താല്പര്യമില്ല. അച്ചൻ ക്ലാസ്സെടുക്കുമെങ്കിൽ ക്ലാസ്സിലിരിക്കാനാണ് ഞങ്ങളുടെ തീരുമാനം."

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ പ്രതികരണത്തിൽ പതറിപ്പോയ സമരക്കാർ ഏതാനും മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ കൂടി മുഴക്കി അപ്രത്യക്ഷരായി.

മറ്റൊരു സമരം കൂടി ഓർമ്മയിലെത്തുന്നു.

കേരളത്തിൽ കോളേജ് അദ്ധ്യാപകർ സമരം നടത്തിയ ഒരു കാലം. ആഴ്ചകളോളം കൃത്യമായി ക്ലാസ്സുകൾ നടക്കാതെ കുത്തഴിഞ്ഞ ക്യാംപസ്. സമരം തീരാനുള്ള സാദ്ധ്യതകളും കാണുന്നില്ല. അന്ന് പ്രിൻസിപ്പലച്ചന്റേയും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റേയും അറിവോടെ സോഷ്യോളജിയിലെ കുട്ടികൾ അദ്ധ്യാപകസമരത്തിനെതിരായി പ്ലക്കാർഡുകൾ ഉയർത്തി ക്യാംപസിൽ പ്രതിഷേധപ്രകടനം നടത്തി കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ചു. അത് അന്ന് അദ്ധ്യാപകരുടെ പ്രകോപനത്തിന് വഴിതെളിച്ചത് ഈയവസരത്തിൽ ഓർക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ പ്രതിഷേധം സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ സ്വാഭാവികമായും ഉയർന്നുവന്ന രോഷപ്രകടനമായിരുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ചില അദ്ധ്യാപകസുഹൃത്തുക്കളെങ്കിലും ഇനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയില്ല.

കോളേജ് ഓഡിറ്റോറിയത്തിൽ നടക്കുന്ന പ്രധാന പരിപാടികൾ വീഡിയോക്യാമറയിൽ പകർത്തുക എന്നത് ഒരു ഹോബിയായി ഞാനെടുത്തിരുന്നു. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു സംഭവം പറയട്ടെ. ഒരിക്കൽ പുറത്തുനിന്നുള്ള ഒരു ഗാനമേളസംഘം കോളേജിൽ പരിപാടി അവതരിപ്പിച്ചു. രണ്ടുമണിക്കൂർ നീണ്ട ആ കലാപരിപാടി ഞാൻ ക്യാമറയിൽ പകർത്തിയിരുന്നു. പരിപാടിക്കുശേഷം ഗാനമേളസംഘം തങ്ങളുടെ സംഗീതോപകരണങ്ങൾ പായ്ക്ക് ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ വാടകയ്ക്കെടുത്തിരുന്ന ഒരു ചെറിയ ഉപകരണം കാണാനില്ല. വാടക ഉപകരണമായിരുന്നതിനാൽ സങ്കടത്തിലായ അവർ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആരെങ്കിലും അത് ബോധപൂർവ്വം എടുത്തുമാറ്റിയതായിരിക്കും, അച്ചനൊന്ന് അന്വേഷിക്കണമെന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു. അന്നുവൈകിട്ട്, എന്റെ ക്യാമറ പകർത്തിയ ദൃശ്യങ്ങൾ ഞാൻ കാണുമ്പോൾ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി തന്ത്രപൂർവ്വം ആ ഉപകരണം എടുത്തുമാറ്റുന്ന ദൃശ്യം എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടു. പിന്നീട് അവനെ വിളിച്ച് സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതെ അവനത് നിഷേധിച്ചു. എന്നാൽ അവന്റെ പ്രവൃത്തി എന്റെ ക്യാമറ ഒപ്പിയെടുത്തതിനെക്കുറിച്ചും അവന്റെ മുഖവും ചലനങ്ങളും വ്യക്തമായി പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ പോലീസിനെ കാണിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെക്കുറിച്ചും ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു;

"അച്ചാ എന്നെ രക്ഷിക്കണം. ഞാനത് ഇന്ന് ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പ് അച്ചനെ ഏല്പിക്കാം. ഇനിയൊരിക്കലും ഞാനിത്തരം പ്രവൃത്തിയിലേർപ്പെടില്ല. അച്ചനെന്നോട് ക്ഷമിക്കണം." ക്യാമറയിൽ ഞാൻ പകർത്തിയ ദൃശ്യങ്ങൾക്കൊപ്പം ഓർമ്മകളിൽ ഇതുപോലുള്ള മറ്റനേകം സംഭവങ്ങളും തെളിയുന്നു.

ഈ കുറിപ്പുകൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഒരുകാര്യം കൂടി എഴുതാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

2007 മാർച്ചിൽ അദ്ധ്യാപകജോലിയിൽനിന്നും വിരമിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന ഈ വേളയിൽ ഒരു രണ്ടാം ജന്മം കിട്ടിയതിന്റെ അനുഭവം കൂടി നിങ്ങളോട് പങ്കുവയ്ക്കട്ടെ. 2005 ഡിസംബർ പകുതിവരെ പൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാനായി ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചുവരുകയായിരുന്നു. ഒരുദിവസം തലപൊട്ടിപ്പോകുമെന്ന് തോന്നിക്കുന്നത്ര തലവേദന അനുഭവപ്പെട്ടു. ആശുപത്രിയിലെത്തി പരിശോധനകൾക്കുശേഷം തലച്ചോറിൽ നെല്ലിക്കാ വലുപ്പത്തിലുള്ള പത്തറുപത് ട്യൂമറുകൾ കണ്ടെത്തി. ക്യാൻസർ കോശങ്ങൾ തലച്ചോറു മുഴുവനുമുണ്ടെന്നും ആയുസ്സ് ഒരു മാസത്തിലധികമില്ലെന്നും ഡോക്ടർമാർ പറഞ്ഞതായി

കേട്ടു. പ്രതിസന്ധികളിൽ തകർന്നുപോകാത്ത എന്റെ മനസ്സ് രോഗത്തോട് പൊരുതാനുറച്ചു. സഭാംഗങ്ങളുടേയും, കുടുംബാംഗങ്ങളുടേയും, അദ്ധ്യാപകസുഹൃത്തുക്കളുടേയും പ്രത്യേകിച്ച് എന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇപ്പൊഴെനിക്കൊരു രണ്ടാം ജന്മം നൽകിയതെന്ന് ഞാനുറച്ച് വിശ്വസിക്കുന്നു. ചികിത്സയുടെ മധ്യത്തിലും വീണ്ടും കോളേജിൽ വന്ന് ക്ലാസ്സെടുക്കുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് എന്റെ വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിന്റെ നിറഞ്ഞ സ്നേഹവും എന്നോടുള്ള കരുതലുമാണ്.

ഈ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കാനുള്ളതാവണം ജീവിതം എന്ന ചിന്ത എന്നെ കർമ്മനിരതനാക്കുന്നു. അതിന് എനിക്ക് ഇടവരുത്തിയ ദൈവത്തിന് നന്ദിയുടെ കൂപ്പുകൈ.

പ്രിയപ്പെട്ടവരേ,

ഈ കലാലയം എനിക്ക് ഇതുവരേയും സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളത് നല്ല ഓർമ്മകളും മനസ്സുനിറയെ സംതൃപ്തിയുമാണ്. അദ്ധ്യാപകമിനിസ്ട്രിയും, അദ്ധ്യാപക അനദ്ധ്യാപകരും, വിദ്യാർത്ഥികളും എന്നും സന്തോഷം മാത്രം നൽകി. നിങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ എന്നും നല്ല സാന്നിദ്ധ്യമാകണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ,

സ്നേഹപൂർവ്വം,

അബ്രാഹം കല്ലറയ്ക്കലെച്ചൻ

ഞങ്ങളുടെ ഗുരുവും പ്രചോദനവും പ്രേരണയും ആയിരുന്ന, ഒരായിരം നൻമ നിറഞ്ഞ ജീവിത പാഠങ്ങൾ തന്ന്, ഒരുപാട് ഞങ്ങളെ സ്നേഹിച്ച്, ഒരു മെഴുകുതിരിപോലെ ഈ കലാലയത്തിന് വേണ്ടി ഉരുകിത്തീർന്ന ഞങ്ങളുടെ കല്ലറയ്ക്കലച്ചന്റെ മരിക്കാത്ത ആത്മാവിന് ബാഷ്പാഞ്ജലിയോടെ, ഈ ലേഖനം ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ്

ജീവനകലയുടെ ഉത്തുംഗാചാര്യനുമായി മുഖാമുഖം

Sanjose. A. Thomas

ഭാരതത്തിന്റെ ഉദ്യാനമായ, പ്രകൃതി വരമായി നൽകിയ മഞ്ഞുപുതച്ച ബാംഗ്ലൂരിലൂടെയായിരുന്നു, ഞങ്ങളുടെ ആ ശീതളിമയാർന്ന യാത്ര. സ്വച്ഛശീതളമായ മാരുതൻ ജീവിതം എന്ന ശീതള യാത്രയെ സ്മരിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ ജീവിതവീക്ഷണത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകിയ, ലോകസമൂഹത്തെ ഹഠാദാകർഷിച്ച ആ മഹാരഥന്റെ, ശ്രീ. ശ്രീ. രവിശങ്കറിന്റെ 'നിത്യതപോവന'ത്തിൽ. സെക്രട്ടറി അനുവാദം വാങ്ങി പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളെ ഓർമിപ്പിച്ചു, അഭിമുഖം ഒരു കാരണവശാലും ദീർഘിപ്പിക്കരുതെന്ന്. ഒരൽപ്പം ആശങ്കയോടെ ആ യോഗീവര്യന്റെ അടുക്കലേയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ നീങ്ങി. ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ ധ്യാനനിരതനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഭാരതീയ ആദ്ധ്യാത്മികാചാര്യൻമാർ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച യോഗാത്മകതയിലൂന്നിയ ആത്മശാന്തി ആ ധ്യാനനിരതമായ വദനത്തിൽ ദർശിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ധ്യാനലീനനായിരുന്ന അദ്ദേഹം, സാവധാനം കണ്ണുകൾ തുറന്നു. തികഞ്ഞ ഔചിത്യഭാസുരതയോടെ ഞങ്ങൾ ചോദ്യസുമങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി. അവ യുവതലമുറയുടെ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നു. ഒരു പരിവർത്തനത്തിനായി കാതോർത്തുകൊണ്ട്....

ജീവനകല എന്താണെന്ന് അങ്ങ് ഒന്ന് ചുരുക്കി പറയാമോ? അതിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്താണ്?

ജീവനകല എന്നത് വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ ഒരു മാധ്യമമാണ്. നവീന മനുഷ്യന്റെ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഒരു മോചന മാർഗ്ഗം. ശാന്തി മാർഗ്ഗം. ആ മാർഗ്ഗം അവസാനിക്കുന്നത് മോക്ഷത്തിലാണ്. പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ ആധുനിക ജീവിതത്തിന്, അതിന്റെ വ്യതിരിക്തതകൾക്ക് ഒരു ദിവ്യൗഷധം. അതാണ് ജീവനകല.

ആധുനികലോകം നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി?

നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഉത്തരം അഴിമതിയെന്നോ, ജാതീയതയെന്നോ ആയിരിക്കും. പക്ഷേ അതൊന്നുമല്ല. 'പ്രതീക്ഷാ'രാഹിത്യമാണ് ആ വലിയ വെല്ലുവിളി. അരക്ഷിതാവസ്ഥയാണ് അതിന്റെ മൂലകാരണം.

അങ്ങേയ്ക്ക് ദൈവികപരിവേഷം നൽകുന്നവരേക്കുറിച്ച്?

(ചിരിക്കുന്നു) തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായ ചോദ്യം. പക്ഷേ ഏറെ ഹൃദ്യമാണത്. എന്നിലെ സാധാരണത്വത്തെ ആരും അസാധാരണത്വമായി കാണേണ്ട കാര്യമില്ല. പക്ഷേ ദൈവികാംശം എവരിലുമുണ്ട് 'അഹംബ്രഹ്മാസ്മി' എന്ന വിശിഷ്ടശ്ലോകം ഉദാഹരിക്കാം.

ജാതീയത ഭാരത്തിന്റെ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയെ തകിടം മറിക്കുന്നു. എന്നതിനോട് അങ്ങ് യോജിക്കുന്നുവോ?

യാഥാർത്ഥ്യമാണത്. നാം നമ്മുടെ വലിയ മൂല്യങ്ങൾ എന്നേ നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. 'ലോകാ സമസ്താ സുഖിനോ ഭവന്തു' എന്ന തത്വം പദപ്രയോഗത്തിലൊതുങ്ങുന്നു. എല്ലാ പുഷ്പങ്ങൾക്കും അതിന്റേതായ സുഗന്ധമുണ്ടെന്ന് നാം അറിയുകയും, മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുക, അന്നേ

മതപരമായ ഐക്യം വേരുപിടിക്കുകയുള്ളൂ.

ആത്മഹത്യയും, മയക്കുമരുന്നും മറ്റനേകം പ്രശ്നങ്ങളും ഞെരുക്കുന്ന ഈ ലോകം വിപ്ലവത്തേക്കാളധികം ചിന്തയാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുമോ?

വിപ്ലവം വരുത്തുന്ന പരിവർത്തനം ശാരീരികമാണ്. മാനസികതലത്തിലേയ്ക്കുണർന്നാൽ അത് ശാശ്വതമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം നശ്വരവും. ഞാൻ ഉപാസിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ജഗത്ശാന്തിയുടേതാണ്. ലോകസുഖമാണ് ആ മാർഗ്ഗം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്.

യുവതലമുറയ്ക്ക് നൽകാനുള്ള അങ്ങയുടെ സന്ദേശം എന്താണ്?

സത്യമറിയുക, കർമ്മം ചെയ്യുക. കർമ്മം ഫലേച്ഛ കൂടാതെയാകണം. ഔന്നത്യമുള്ളതായിരിക്കണം. യുവാക്കൾ സ്മരിക്കേണ്ട ഒരു സത്യം പ്രധാനമാണ്. ജീവിതം ഒരിയ്ക്കലേയുള്ളൂ. കടന്നു പോകുന്ന ഓരോ നിമിഷവും പ്രസാദാത്മകതയോടെ, പ്രസരിപ്പോടെ, കർമ്മത്തിൽ, വ്യാപൃതരാവുക ഫലം ലഭിക്കും.

കേരളം അങ്ങയെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.?

കേരളം സാംസ്ക്കാരിക പൈതൃകം ഉറങ്ങുന്ന പുണ്യഭൂമിയാണ്. ശാന്തി തേടുന്ന ഓരോ പഥികനും എത്തിച്ചേരേണ്ട നിത്യതീരം. അവിടുത്തെ പുൽക്കൊടിപോലും അനിർവചനീയമായ ജഗത് സൗന്ദര്യത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

ഏറ്റവും വലിയ തിൻമ എന്താണ് എന്ന് ഒന്ന് വിശദീകരിക്കാമോ?

ഉത്തരം: ഏറ്റവും വലിയ തിൻമ ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയാണ്. ഇന്ന് ഏതു മേഖലയിലും ദർശിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നാണ് ഇത് പുരോഗതിക്ക് വിഘാതം സൃഷ്ടിക്കുന്നതും ഈ ദുഷിച്ച പ്രവണതയാണ്.

അങ്ങ് ഏറ്റവും ആഴത്തിൽ ബഹുമാനിക്കുന്ന മഹാപുരുഷൻ ആരാണ്?

നൻമയുടെ പാത ലോകത്തിന് കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്ന ഏവരും ഞാൻ ബഹുമാനിക്കുന്നവരാണ്. ക്രിസ്തുവും, നബിയും, കൃഷ്ണനും ചെയ്തത് ഇതാണ്. ആ വഴിയേയാണ് ഞാനും യാത്ര ചെയ്യുന്നത്.

ഭരണാധികാരികൾക്ക് നൽകാവുന്ന ഉപദേശം എന്താണ്?

വിരക്തി അഭ്യസിക്കുക. പ്രവൃത്തി ലക്ഷ്യബോധത്തിൽ ആയിരിക്കണം. ഈശ്വരാർപ്പണം ചെയ്യണം.

ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവിയെ അങ്ങ് എങ്ങനെ ദർശിക്കുന്നു? വെളിച്ചത്തിന്റെ രേഖ കാണാനാവുമോ?

തീർച്ചയായും. ഇവിടെ ജൻമമെടുക്കുന്ന ഓരോ ശിശുവും മൂല്യങ്ങളിൽ അടിയുറച്ചവരായി വളർന്നു വരണം. കുടുംബം നൻമയുടെ പരിശീലനക്കളരിയാകണം. അങ്ങനെ നൻമ ചിന്തിക്കുന്ന, സത്യം ആഗ്രഹിക്കുന്ന, ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ആ നല്ല തലമുറ ഈ ഭാരതഭൂവിനെ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ വൃന്ദാവനമാക്കി ലോകത്തിന് സമർപ്പിക്കും. ആ നല്ല നാളേയ്ക്കായി കാത്തിരിക്കാം.

സമയം കടന്നുപോയത് ഞങ്ങൾ തെല്ലും അറിഞ്ഞതേയില്ല. ശാന്തിയുടെ, മനഃപരിവർത്തനത്തിന്റെ വിദ്യുത്തരംഗങ്ങളായിരുന്നു, ഓരോ വാക്കും. ഓരോ മനുഷ്യജൻമവും തേടേണ്ട വിമലീകരണം ലഭിച്ച അനുഭൂതി അവിടെ സംജാതമായി. നൻമ ആശംസിച്ചുകൊണ്ട്, ലോകസുഖം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കാൻ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നാളത്തെ തലമുറയായ ഞങ്ങളെ യാത്രയാക്കി. ഈ അനന്തയാത്രയിൽ വീണ്ടും സന്ധിക്കും വരെ.

വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യങ്ങളും പാഠ്യപദ്ധതി നവീകരണവും - ഒരു പഠനം

ജ്യോതി മേരി മാത്യു

ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് വെറുമൊരു കച്ചവടവസ്തുവായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നും മറ്റും പഠിച്ചിറങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ ഏതു വിധേനയും തങ്ങളുടെ മുടക്കുമുതൽ തിരിച്ചു പിടിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ്. അങ്ങനെ സമൂഹത്തോട് യാതൊരുവിധ പ്രതിബദ്ധതയുമില്ലാത്ത ഒരു തലമുറ വളർന്നുവരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു സമൂഹത്തെയാണോ നാം സ്വപ്നം കണ്ടത്? അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാളത്തെ കേരളസമൂഹം എങ്ങനെയായിരിക്കണം എന്ന സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് പാഠ്യപദ്ധതി നോക്കിക്കാണേണ്ടത്. അതായത് പാഠ്യപദ്ധതിക്ക് ഒരു ദീർഘകാല പരിപ്രേക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ നാളിതുവരെ തുടർന്നുവന്ന സമീപനത്തിൽ ഒരു മാറ്റം അനിവാര്യമാണെന്ന ചിന്തയുടെ ഫലമായി ഒരു പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതി രൂപം കൊണ്ടു. അത് ഇന്ന് 12-ാം ക്ലാസ്സുവരെ എത്തിനിൽക്കുകയാണ്. ഈ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ പഠിച്ചു വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ വരുംവർഷത്തിൽ കോളേജ്, സർവ്വകലാശാലാ തലങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. സ്കൂൾതലത്തിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കനുസൃതമായി സർവ്വകലാശാലാ തലങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസ ഘടനയിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈ അവസരത്തിൽ സ്കൂൾതലത്തിൽ നടപ്പാക്കിയ പാഠ്യപദ്ധതി പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം എന്താണ് എന്നതിലേക്ക് ഒരെത്തിനോട്ടം നടത്തുകയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു സാമൂഹിക വികസന പ്രക്രിയയാണ്. വ്യക്തിവികസനത്തിലൂടെ സാമൂഹികവികസനം സാധിതമാക്കുകയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ സാമൂഹികവികസനത്തിന് വഴിതെളിക്കുന്ന ഒരുപകരണമാണ് പാഠ്യപദ്ധതി.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തോടെ വിദ്യാഭ്യാസവ്യാപനത്തിൽ വലിയൊരളവിൽ പുരോഗതി കൈവരിച്ച ഒരു സംസ്ഥാനമാണ് കേരളം. വിദേശമിഷനറിമാർ, പ്രജാതല്പരരായ നാടുവാഴികൾ, സാമുദായിക നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താക്കൾ, തുടങ്ങിയവരൊക്കെ കേരളത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ വ്യാപനത്തിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗവൺമെന്റു തലത്തിലും സ്വകാര്യ വ്യവസായങ്ങളുടെ

വികാസത്തിന്റെ ഫലമായും നിരവധി പുതിയ തൊഴിൽ സാദ്ധ്യതകൾ നിലവിൽ വന്നു. പുതിയ തൊഴിലുകൾ നേടിയെടുക്കാൻ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം അനിവാര്യമാണെന്ന ധാരണ വളർന്നുവന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാത്രം ആവശ്യമല്ല, മറിച്ച് അത് സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിദ്യാ ഭ്യാസം സമൂഹത്തിന്റെ ചുമതലയായിരിക്കണം. എന്നാൽ1990-കളിൽ ഇന്ത്യയിൽ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട ആഗോളവൽക്കരണനയങ്ങൾ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനു മാറ്റംവരുത്തി. വിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് വിലകൊടുത്തു വാങ്ങേണ്ട ഒന്നാണ് എന്നും അതിനുള്ള മുടക്കുമുതൽ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നുതന്നെ ഈടാക്കണമെന്നുമുള്ള ഈ പുതിയനയം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ സ്വകാര്യവൽക്കരണത്തിനു കാരണമായി. തത്ഫലമായി അൺ എയിഡഡ് സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ വ്യാപകമായി അനുവദിക്കപ്പെട്ടു. പൊതുവിദ്യാലയങ്ങൾ ഗുണനിലവാരമില്ലാത്തതാണെന്ന് പ്രചരിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ സാധാരണക്കാരന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശങ്ങളെ അവർ വെല്ലുവിളിച്ചു. ലാഭം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി, വിദ്യാഭ്യാസം വെറും കച്ചവടവസ്തുവായി മാറ്റിയ ശക്തികൾക്കുമേൽ ഗവൺമെന്റിനുപോലും വേണ്ടത്ര നിയന്ത്രണം ചെലുത്താൻ സാധിച്ചില്ല. ഫലത്തിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹ്യനീതി, അവസരസമത്വം, ജനാധിപത്യം, മതനിരപേക്ഷത തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഇതിനൊക്കെ കടകവിരുദ്ധമായ കമ്പോള മൂല്യങ്ങൾ പ്രതിഫലിക്കപ്പെട്ടു.

ഇത്തരത്തിൽ ദുർബ്ബലമാക്കപ്പെട്ട പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിനു കരുത്തുപകരുന്ന ഒരു പാഠ്യപദ്ധതി രൂപപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് ആഹ്ലാദകരമായ സംഗതി. ഈ കരുത്ത് പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ചരിത്രവും, സമീനവും വിശദമായി പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസവ്യാപനത്തിൽ ശ്രദ്ധയർപ്പിച്ച കേരളസമൂഹം വിദ്യാഭ്യാസഗുണനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. 1975ലെ ദേശീയ കരിക്കുലത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കേരളത്തിലെ ലോവർ പ്രൈമറി ക്ലാസ്സുകളിലേക്ക് ഒരു കരിക്കുലം തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും അത് എല്ലാ ക്ലാസ്സുകളിലേക്കും വ്യാപിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. 1996ൽ മാത്രമാണ് 1 മുതൽ 12 വരെ ക്ലാസ്സുകളിലേക്ക് ഒരു പാഠ്യപദ്ധതി സമീപനരേഖ നിർമ്മിച്ചത്. ഡി.പി.ഇ.പി. നടപ്പിലാക്കിയ ജില്ലകളിൽ പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതിയും പാഠപുസ്തകങ്ങളും ആദ്യം പരീക്ഷിച്ചു. തുടർന്ന് എസ്.ഇ.ഇ.ആർ.ടിയുടെ ചുമതലയിൽ കേരളത്തിലാകെ ഘട്ടം ഘട്ടമായി വ്യാപിപ്പിച്ചു.

പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ പ്രത്യേകതകൾ

1) ഒരു ജനാധിപത്യപ്രക്രിയയിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടു.
2) സാമൂഹ്യജ്ഞാനനിർമ്മിതി, ബുദ്ധിയുടെ ബഹുമുഖങ്ങൾ എന്നീ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ മന:ശാസ്ത്രജ്ഞ ദർശനങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രൂപീകരിച്ചത്
3) പഠിതാവിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്
4) പ്രക്രിയാധിഷ്ഠിതം
5) ഉദ്ഗ്രഥിത സമീപനം
6) സമഗ്രവും നിരന്തരവുമായ മൂല്യനിർണ്ണയം
7) കുട്ടിയുടെ പ്രകൃതം, സർഗ്ഗാത്മകത ഉവ

പരിഗണിച്ചു.

8) സ്കൂൾ, ക്ലാസ്സന്തരീക്ഷം പുനർനിർവ്വചിച്ചു.

9) വ്യത്യസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ഭാഷ, സംസ്കാരം, സാമൂഹിക കാഴ്ചപ്പാടുകൾ തുടങ്ങിയവ പരിഗണിച്ചു.

10) വിദ്യാർത്ഥി, അദ്ധ്യാപകൻ, രക്ഷിതാവ്, സമൂഹം ഇവരുടെ പങ്ക് നിർവ്വചിച്ചു.

11) പൊതുസമീപനം, വ്യത്യസ്തവിഷയ സമീപനങ്ങൾ ഇവ രൂപപ്പെടുത്തി.

12) കുട്ടിയുടെ അവകാശങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു.

13) പിന്തുണാസംവിധാനം, തൽസ്ഥലസഹായം, മോണിറ്ററിങ്ങ് ഇവ രൂപപ്പെടുത്തി.

14) പാഠപുസ്തകം, അധ്യാപകസഹായി മറ്റു പഠനസാമഗ്രികൾ ഇവയുടെ സ്ഥാനം നിർവ്വചിച്ചു.

പത്താംക്ലാസ്സിലെ പുതിയ മൂല്യനിർണ്ണയത്തെത്തുടർന്ന് 12-ാം ക്ലാസ്സിലെത്തിനില്ക്കുന്ന പാഠ്യപദ്ധതിക്ക് പരിഹരിക്കേണ്ടതും മെച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതുമായ ഒട്ടേറെ ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഒരു പാഠ്യപദ്ധതിയും അവസാനവാക്കല്ല. കേന്ദ്ര സർക്കാർ രൂപം കൊടുത്തിട്ടുള്ള NCF (National Curriculum Framework) ൽ കേരളം പാഠ്യപദ്ധതി പരിഷ്ക്കരണത്തിലൂടെ സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കു ന്നുണ്ട്. NCERT-യിലെ വിദഗ്ദ്ധൻമാർ മാത്രമല്ല, ഒട്ടേറെ വ്യക്തികളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ പാഠ്യപദ്ധതിയെ 'പുരോഗമനപരം' എന്ന് നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഈ മാറ്റങ്ങൾ വേണ്ടത്ര പ്രതിഫലിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. നിരന്തര മൂല്യനിർണ്ണയം പ്രക്രിയാധിഷ്ഠിത ബോധനം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് സ്വീകാര്യത ഇതുവരെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പോസ്റ്റ് ഗ്രാജുവേറ്റ് തലത്തിലും പ്രൊഫഷണൽ കോളേജുകളിലും മാത്രമാണ് സെമസ്റ്റർ സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടത്. ഗ്രേഡിങ്ങ് പൂർണരൂപത്തിൽ എല്ലാ സർവകലാശാലകളിലും വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. ബേസിക്ക് കോഴ്സുകൾക്കുപകരം മറ്റു തൊഴിലധിഷ്ഠിത കോഴ്സുകൾ ലഭിക്കുന്ന സ്വീകാര്യതയും സ്വാശ്രയകോഴ്സുകളുടെ വ്യാപനവും ഒരു പൊതുനയം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നു. പൊതുമാനദണ്ഡങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാനുള്ള വിമുഖത ഏറ്റവും പ്രകടമായി കാണുന്നത് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണ്.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസഘടനയിലും, പാഠ്യപദ്ധതിനവീകരണത്തിലും സമഗ്രമായ ഒരു മാറ്റത്തിനുള്ള ശ്രമം അടിയന്തിരമായി ആരംഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിൽ മാത്രമേ സ്കൂൾതലത്തിൽ തുടങ്ങിവെച്ച പരിഷ്ക്കരണ ശ്രമങ്ങൾ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുകയുള്ളൂ. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ ബന്ധപ്പെട്ടവരുടെ ശ്രദ്ധ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടാവുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

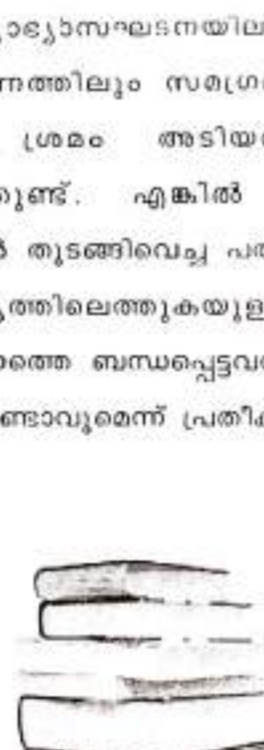

photo : sudhith

ജീവിതവിചിന്തനം

മിനു സെബാസ്റ്റ്യൻ

ഹരിതരമണീയമായ നാട്ടിൽ എന്റെ ജനനം - ലോകം നിറപുഷ്പങ്ങളോടു കൂടിയതെന്ന് എന്റെ അന്തർലീനം മന്ത്രിച്ചു. പൂമ്പാറ്റയെപ്പോലെ പാറിപ്പാറി ചിറകുകൾ മാനത്തേക്ക് ലക്ഷ്യം വച്ചുള്ള എന്റെ പ്രയാണം ഞാനാരംഭിച്ചു. സ്വപ്നങ്ങളുടെ ലോകം - എന്റെ വെറും മിഥ്യ. ഹാ കഷ്ടം!

ഞാനെന്തൊരു വിഡ്ഢി? പക്ഷെ, ഈ സത്യം അനുഭവിച്ചറിയുന്നതിനു മുമ്പേ പൂമ്പാറ്റകളുടെ രാജ്ഞിയായി വിലസി. സുഖം മാത്രമോ ഈ ലോകം ഇല്ല, എന്റെ ജീവിതയാത്ര എവിടെയുമെത്തിയില്ല. ഇനിയും എന്നെ വരവേല്ക്കുന്ന എന്റെ തോഴന്മാരും തോഴികളുമായ മറ്റ് ചിത്രശലഭങ്ങളെ ഞാൻ എന്തിനെ വെറുതെ പ്രതീക്ഷിച്ചു. ജീവിതം അങ്ങനെയെന്ന് ആശിച്ചു. സ്വപ്നക്കൂടാരങ്ങൾ അനേകം നിർമ്മിക്കുന്ന യജ്ഞത്തിനിടെ എവിടെ നിന്നോ ഒരു ശീഘ്രമാരുതൻ എന്റെ കൂടാരങ്ങൾ തകർത്തു. അതിന്റെ വേഗത എന്റെ ചിറകുകൾക്ക് ക്ഷതമേൽപിച്ചു. ഞാനിതാ ഭൂമിയുടെ അടിത്തട്ടിലേക്ക്, അഗാധതയിലേക്ക് വീഴുന്നു. എവിടെ എന്റെ തോഴന്മാർ? എവിടെ എന്റെ തോഴികൾ? അവരേയും മാരുതൻ തകർത്തോ? ഇല്ല അതാ നീലിമയിൽ മുങ്ങിയ മാനത്ത് അവർ തങ്ങളുടെ സുന്ദരമായ ചിറകുകൾ അടിച്ച് പറക്കുന്നു. എന്നെ ഇവിടെ ഏകാകിനിയാക്കി പോകുകയാണോ? അയ്യോ! എന്നെ കൈപിടിച്ചുയർത്തുവാൻ ആരുമില്ലെന്നോ. എന്റെ സ്വപ്നക്കൂടാരങ്ങളും എന്നോടൊപ്പം മണ്ണിൽ തരികളായി കിടക്കുന്നു. കണ്ണുകളിലെ ബാഷ്പങ്ങൾ എന്നെ സൃഷ്ടിച്ച ഭൂമീദേവിക്ക് ഞാൻ അർപ്പിക്കുന്നു. ദേവീ സ്വീകരിച്ചാലും. ഇല്ല. ഭൂമീദേവിയും എന്നെ പരിഹസിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സ് വരിഞ്ഞു മുറുകുന്നു. എന്റെ ചിറകുകൾക്ക് ശക്തിയില്ല. ഞാൻ എവിടെയാണ്? ഇതാണോ ജീവിതം - അതോ വെറും ദുഃസ്വപ്നമോ? അല്ല. ഇതാണ് യഥാർത്ഥ ജീവിതം. മോടി പിടിച്ച ഭൂമിയും സൗന്ദര്യറാണിമാരായ ചിത്രശലഭങ്ങളും നറുമണം നൽകുന്ന പുഷ്പങ്ങളും ഇവയുടെ

മദ്ധ്യത്തിലേക്ക് പിറന്ന് വീണത്. ഏകയായി, ഇവയിൽ നിന്നും വിടപറഞ്ഞ മണ്ണിലടിയേണ്ടത് ഏകയായി. അപ്പോൾ പിന്നെ ഇവയ്ക്കിടയിലെ ചെറിയ ഒരിടവേളയും അങ്ങനെതന്നെ. ഈ അഗാധതയിൽ നിന്ന് ഒരു മോചനമുണ്ടോ? ആർക്ക് ജീവിതം എന്ന നശ്വരമായ ഈ വസ്തുവിനോ!

'ഹാ കഷ്ടം - മിഥ്യ സകലവും മിഥ്യ

പുൽനാമ്പാകുന്ന ജീവിതമേ തുടരുക നിൻ രഥചക്രയാത്ര

നിലയില്ലാ കടലിലേക്ക് അന്തമില്ലാ മണൽപ്പരപ്പിലേക്ക്'

ജീവിതം പുൽനാമ്പോ? അതായിരുന്നെങ്കിൽ എന്താശ്വാസം. ഇന്ന് പുഷ്പിക്കുകയും നാലെ കരിഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ യഥാർത്ഥജീവിതത്തിന് ആൽവൃക്ഷത്തേക്കാൾ ദീർഘമായ യാത്രയുണ്ട്. ജീവിതവും ഈആൽമരവും തമ്മിൽ ചെറിയൊരു ഭിന്നതയുണ്ട്- മലർവാടികളും കളകളനാദത്തോടെയുള്ള പക്ഷികളും ഇന്നും എന്നും ആലിന് ജീവനേകുന്നു. എന്നാൽ മനുജനാകട്ടെ തണലായി ഇന്നും എന്നും ഏകാന്തത മാത്രം. സൃഷ്ടികർത്താവും അദൃശ്യനുമായ ഈശ്വരൻ ഈ ഏകാന്തതയ്ക്ക് വിള്ളൽ വീഴ്ത്തി അതിലൂടെ കടന്നുവന്ന് അവന് കൂട്ടാകുന്നു. പക്ഷെ, ഈശ്വരൻ അദൃശ്യനായതിനാൽ അവൻ ദൃശ്യമായവയെ അന്വേഷിക്കുന്നു; എന്നാൽ പരാജയം ആണ് അവന് ലഭിക്കുക. എന്നെങ്കിലും അവൻ അദൃശ്യനായവനുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുമായിരിക്കാം. ആ കാലമോർത്ത് അവന് ആശ്വസിക്കാം. അങ്ങനെയൊരു സന്തുഷ്ടകാലം അവന് പ്രതീക്ഷിക്കാം. അതൊന്ന് വേഗമാകട്ടെ എന്ന് അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

'പ്രാർത്ഥനയാലീശ്വരനെ വിളിക്കുന്നു മർത്യൻ

എവിടെയാണാശക്തി? അറിയില്ല ഇന്നുമെന്നന്തരാത്മാവിന്'

ചിറകുകരിഞ്ഞ് വീണ് ഭൂമിദേവിക്ക് പോലും വേണ്ടെന്ന് നാം കരുതുന്ന ജീവിതം പോലും ഒരുനാൾ ചിറകടിച്ച് വാനമേഘങ്ങളിലേക്ക് പറന്നുയരും അന്ന് അനേകായിരം അനുയായികൾ പിന്നണി നിൽക്കും. അദൃശ്യനായ ഈശ്വരനെ ദൃശ്യമായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യൻ കണ്ടുമുട്ടും. അന്നവന് മനസ്സിലാകും അവനേകനല്ലെന്ന്. ജീവിതത്തിലെ അണഞ്ഞ വിളക്കുകൾ പ്രകാശിക്കും; കൂരിരുട്ട് നീങ്ങിത്തുടങ്ങും; അന്തരംഗത്തിന്റെ തേങ്ങലുകൾ നിലയ്ക്കും. അങ്ങനെ നശ്വരമായ അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ താഴ്ചകളിൽ നിന്ന് അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കും. പണ്ടെങ്ങോ നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു കരുതിയ, കത്തിക്കരിഞ്ഞ് കുമ്പാരമായി മാറി എന്ന് അവൻ കരുതിയ, ആ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് വീണ്ടും ചിറക് മുളയ്ക്കും. ജീവിതമേ, നിന്റെ അനർത്ഥ നേട്ടങ്ങളെവിടെ? ഇല്ല, എല്ലാം അർത്ഥങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. സൂര്യൻ കരകാണാക്കടലിനക്കരെയല്ല, എന്റെ മനസ്സിൽ തന്നെ ഉദിക്കുന്നു.

'താഴും തിരകൾക്ക് സൂര്യനദൃശ്യവും

ഉയരും തിരകൾക്കവ ദൃശ്യവും

ജീവിതമോ ഈ തിരകൾക്കു തുല്യം

സൂര്യബിംബമോ അവ തൻ സ്വപ്നവും.'

സ്വപ്ന മണ്ഢപം

ബിപിൻ ബാലൻ

ഭാവ പ്രതീതമായ് വീണ്ടും വിലസുന്ന-
ആ ചരിത്ര തീരത്ത് നീ വന്നിടുമെങ്കിൽ
തീർക്കാം ഞാൻ ഒരു സ്വപ്ന മണ്ഢപം
ഏതോ സാക്ഷാത്കാരമായി തമസ്സാ നദി-
യിലൂടെ മന്ദമാരുതനായി ഒഴുകി വന്നൂ ഞാൻ...
അവിടെ മിന്നുന്ന സ്വർണ്ണ പാദുകം, ഈ
ഗന്ധർവ്വയാമത്തിൽ, നിന്റേത് മാത്രമായിരുന്നെങ്കിലോ...
മോഹിച്ചു പോയി...
ശബ്ദനടനങ്ങളിൽ ആ മണൽ മണ്ഡപത്തിൽ
എത്രയോ വട്ടം നീ എൻ സ്വപ്നങ്ങളിൽ വന്നുച്ചേർന്നു...
ഓളങ്ങളുടെ ദളമർമ്മരങ്ങളിൽ ഒരു ചെറു-
ചന്ദ്രനാകുന്നു നീ...
നിൻ സരസ്വതീമന്ത്രം കാതിൽ മൂളുന്നു,
ഒരു ഹംസധ്വനിരാഗം പോലെ...
വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം ചൊരിയാതെ പോയ കുറെ-
വാക്കുകൾ ഏറെ നിശ്ചയം
പ്രകടമായി ശൂന്യം; എങ്ങും നിറഞ്ഞു പൊലിഞ്ഞു
മനസ്സേ ഞാൻ നിൻ തുണയായിരുന്നെങ്കിൽ-
നിന്റെ മോഹങ്ങൾ ഞാൻ പൊതിഞ്ഞുവെച്ചേനേ...
പിന്നെയും ഞാനാ പൊയ്കയിൽ നീരാടി നിവർന്നേനേ...
നീലിമ പോൽ ചാരുത ഒളിപ്പിച്ചു വച്ച നിൻ
മിഴികൾ കള്ളം പറയവേ...
നിദ്രയിൽ വിടർന്ന നീലക്കുറുഞ്ഞികൾ
ഇനി നിനക്കു വേണ്ടി പൂക്കുന്നുവോ...
ഒരു ചാമരത്തണലിൽ തനിച്ചുറങ്ങാൻ
ഏറെ കൊതിച്ച നാളിൽ, തൊട്ടിൽ-
എനിക്കായ് കെട്ടി തന്നില്ലേ...
മൂളിത്തന്ന താരാട്ടിൽ ഇനി ഞാൻ മയങ്ങട്ടെ
മതിവരുവോളം....

സംസ്കൃതവും സംസ്കൃതിയും

കിഷോർ

ഇന്ത്യയുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും മൗലികധാരകൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് സംസ്കൃതത്തെ അവലംബിക്കണം, സംസ്കൃതത്തിന്റെ അനാദൃശ്യമായ വളർച്ചയും വിജ്ഞാനസമ്പത്തും നിമിത്തം അതു ജനജീവിതത്തിൽ ചെലുത്തിയിരിക്കുന്ന സ്വാധീന ശക്തി അപാരമാണ്. ഉൽകൃഷ്ടമായ അദ്ധ്യാത്മ വിദ്യമുതൽ നിന്ദ്യമായ ചോര വിദ്യവരെ സർവ വിഷയങ്ങളെയും അധികരിച്ച് സംസ്കൃതത്തിൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നാശനഷ്ടങ്ങൾ പലതും സംഭവിച്ചിട്ടും അൻപതിനായിരത്തിലധികം സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം ഇന്നും അർഹമായ ധനമായി ശോഭിക്കുന്നു.

ജിജ്ഞാസമായ പല വസ്തുക്കളേയും നവീനമായ വിജ്ഞാനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ചിന്തകൾ പലതും അതിൽ ഉടലെടുത്തവയാണ്. നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകം സംസ്കൃതഭാഷാ സാഹിത്യത്തിലാണ് കുടികൊള്ളുന്നത്, ജീവിതത്തിന്റെ മൗലിക തത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ സിദ്ധന്മാരുടെ പ്രപഞ്ചവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സംസ്കൃത സാഹിത്യ വിഷയികളുടെ സംഭാവനയാണെന്നുള്ളതും അവ ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തോടു യോജിച്ചു പോകുന്നു എന്നതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ വിഷയിയും വിഷയവും (അറിയുന്നവനും, അറിയപ്പെടേണ്ട വസ്തുവും) തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളെ അപഗ്രഥനാത്മകമായും യുക്തമായും സമാവലോകനം ചെയ്ത്, ജീവിത പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം നേടാനുള്ള ശ്രമഫലങ്ങളാണ് ആർഷദർശനങ്ങൾ.

ഇന്ത്യ യുഗാന്തരങ്ങളായി ഒരേ പൈതൃകത്തോടും സംസ്കാരവിശേഷത്തോടും കുടി സവിശേഷം ഭാരതീയമായി നിലകൊള്ളുന്നത് ഈ ഏകത്വഭാവം കൊണ്ടാണ്. ജീവിതത്തേയും, ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളേയും കുറിച്ച് കൈക്കൊണ്ട നടപടികളിൽ ഭാരതത്തിന് അതിന്റേതായ ഒരു ശൈലിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പുരാതന ഭാരതത്തിൽ ആചാരങ്ങളിലും വിശ്വാസങ്ങളിലും എല്ലാ ഭാരതീയനിലും കാതലായ ഐക്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനുകാരണം സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിലെ ചൈതന്യവത്തായ സാഹിത്യ കൃതികളാണ്. വേദങ്ങളിലും, ഇതിഹാസങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലുമായി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന സമൂഹജീവിതസത്ത അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ഭാരത സമൂഹ ജീവിതസത്തയായിരുന്നു. സംസ്കൃത സാഹിത്യ പ്രതിഭ എത്രയോ സൗന്ദര്യാത്മകമായി ശോഭിക്കുന്നു. ആർഷ സംസ്കാരമാണ് ഭാരതത്തിന്റെ ആന്തരജീവിത ധാര അത് നൂറ്റാണ്ടുകളായി മനുഷ്യചേതനയിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പല വിദേശികളും ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്തിട്ടും അവരുടെ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങൾ ഇവിടെ

പ്രചരിച്ചിട്ടും ഭാരത സംസ്കാരത്തെ മാറ്റിമറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവ ഭാരത സംസ്കാരത്തിൽ ലയിച്ചു ചേരുകയാണുണ്ടായത്. ഭരണപരമായി ഭാരതം പലതായി വേർതിരിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന കാലത്തും ഒരു ഭരതീയൻ ഭാരതത്തിലെ ഏതു സ്ഥലത്തു ചെന്നാലും ഇത് സ്വന്തം രാജ്യമാണെന്ന തോന്നൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് നമ്മുടെ വിശ്വാസങ്ങളുടെ ആഴമേറിയ ഐക്യം കൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. ആ ഐക്യത്തിന് കടപ്പെടേണ്ടത് സംസ്കൃതത്തോട് മാത്രമാണ്.

ഇതിഹാസങ്ങൾ, പുരാണങ്ങൾ, വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, ഇവയെല്ലാം നമ്മുടെ നമ്പത്തുകളാണ്. ദർശനങ്ങൾ, ന്യായശാസ്ത്രങ്ങൾ, പരമാണുസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, തർക്കശാസ്ത്രങ്ങൾ, ബ്രഹ്മസൂത്രാദി വേദാന്ത ദർശനങ്ങൾ, ദ്വൈതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ഊർജ്ജതന്ത്ര ജീവിശാസ്ത്രരഹസ്യങ്ങൾ, പ്രപഞ്ചം മാനവ രാശിക്കു നൽകുന്ന പാഠങ്ങൾ, ഗണിത ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം സഹസ്രാബ്ദ ങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഉപനിഷത്താദി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചയിതാക്കളായ ഋഷീശ്വരന്മാർ ശേഖരിച്ച ആത്മസ്വരൂപ വിവരങ്ങളായിരുന്നു.

ബാഹ്യജീവിതത്തെ ചിട്ടപ്പെടുത്തുകയും പുറമേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞ് പലതും കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യലാണ് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ രീതി. എന്നാൽ സ്വാത്മാവിലേക്ക് ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച് അന്തർദൃഷ്ടികൊണ്ട് കണ്ടറിഞ്ഞ ആത്മദർശനമാണ് വേദാന്തത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഭാരതീയരുടെ മാനസികഘടനയുടെ ഭാഗമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ജീവിതതത്വശാസ്ത്രമാണ് വേദാന്തം. അതിന്റെ അന്വേഷണം ഇന്ദ്രിയപരിധിക്കപ്പുറം വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നവയാണ്. നമ്മെ ഈശ്വരത്വത്തിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ചിന്താപദ്ധതികളാണ് അവയിൽ ഉള്ളത്. യന്ത്രവത് കൃതജീവിതം ബുദ്ധിയെ വികസിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഹൃദയത്തെ സങ്കുചിതമാക്കിത്തീർക്കുമ്പോൾ ആദ്ധ്യാത്മിക വിദ്യ ബുദ്ധിയേക്കാൾ ഉപരി ഹൃദയത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നു. സ്നേഹം, വിശ്വാസം, വിവേകം, ക്ഷമ, തുടങ്ങിയ ഹൃദയഭാവങ്ങളുടെ വികാസത്തിനായി ഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിൽ കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യാനില്ല. ജീവിത സുസ്ഥിതിക്കും, കേവലസുഖത്തിനും വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശാസ്ത്രത്തെ വ്യഭിചരിക്കുന്ന ഹിംസാ പ്രവണതയിൽ ദു:ഖിച്ചിട്ടുണ്ട്. തനിക്ക് ഒരു പുരുഷായുസ്സു കൂടി ലഭിക്കുവാൻ അവസരം ഉണ്ടായാൽ താനൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആവില്ലെന്നും ഒരു ചെരുപ്പുകുത്തിയോ മറ്റോ ആയി കാലം കഴിക്കുവാനേ ശ്രമിക്കയുള്ളു വെന്നും ഐൻസ്റ്റീൻ തന്റെ ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. അണുശക്തി ഭസ്മാസുരന്റേപോലെ മരണക്കെണി ആണെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി.

ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ ഉന്നമനത്തിന് മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്നത് ധർമ്മം അഥവാ മതമാണ്. മതാചാര്യന്മാർ ദർശിച്ച പരമസത്യങ്ങളെ തെറ്റായ വഴിയിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ട മതാധികാരികൾ കെട്ടിച്ചമച്ച വികലമായ ആചാരങ്ങൾ മതത്തെ ദുഷിപ്പിക്കാനിടയാക്കി എന്ന സത്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ മതത്തിന്റെ വിഭൂതികളായ അദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങൾ കാണാതിരിക്കാൻ ലോകത്തിലെ ഒരു തത്വചിന്തകനും കഴിയില്ല.

ഭാസകാളിദാസാദികളെപോലെ ഭാരതീയരുടെ ആശങ്കകൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും രൂപം

നൽകിയ കവികൾ മറ്റു ഭാരതഭാഷകളിൽ ഇല്ല എന്നതാണ് സത്യം. സംസ്കൃതഭാഷ കവികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുകയാണ് ചെയ്തത്. കാളിദാസകൃതികൾ ജീവിതത്തിൽ നാം കാണുകയും, കേൾക്കുകയും, അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവയുടെ വർണ്ണനകളാണ്. ആദികവിയായ വാത്മീകിയുടെ രാമായണവും, വേദവ്യാസ മഹാകവിയുടെ മഹാഭാരതവും ഭാരതജനതയെ എത്രത്തോളം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കുക ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. വ്യക്തി, കുടുംബ സമൂഹ ജീവിതങ്ങൾക്ക് വേണ്ട ആദർശങ്ങൾ രാമായണ മഹാകാവ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പിതൃഭക്തി, പുത്രവാത്സല്യം, മൈത്രി, സാഹോദര്യം, പാതിവ്രത്യം, ഭാര്യാ ഭർത്തൃധർമ്മങ്ങൾ, മാതൃസ്നേഹം, രാജനീതി, തുടങ്ങി അനവധി ജീവിതമൂല്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് രാമായണം. യുദ്ധം ഒന്നിനുമൊരു പരിഹാരമല്ല എന്നു മഹാഭാരതം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ധർമ്മം എവിടെയോ അവിടെയാണ് ജയം എന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. കർമ്മ സിദ്ധിക്ക് ഉപയുക്തങ്ങളായ കാരണങ്ങളെപ്പറ്റി ഭഗവാൻ തന്നെ പറഞ്ഞുതരുന്നതാണ് ഭഗവത്ഗീതാമന്ത്രങ്ങൾ. ഇത് ദുഃഖനിവാരണ മാർഗ്ഗത്തെ കൂടി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചാൽ സംസ്കൃത സാഹിത്യം പ്രപഞ്ചത്തോളം വ്യാപ്തമാണ്. നമ്മുടെ സംസ്കാരം മുഴുവനും ഈ ഭാഷയിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്തതാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഇത് അമരഭാഷയായി എല്ലായ്പോഴും നിലകൊള്ളും എന്ന് എടുത്ത് പറയാൻ സാധിക്കും. ഭാരതത്തിലെ എല്ലാ ഭാഷകളും ഇതിൽ നിന്നാണ് ജന്മം കൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. എത്രയോ കാലം പ്രാദേശിക ഭാഷാകാവ്യങ്ങൾക്ക് വിഷയമായി ഭവിച്ചത് സംസ്കൃത ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന കഥകളും സാരാംശങ്ങളുമായിരുന്നു. ഭാരത കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പ് ആർഷ സംസ്കാരത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ വിഭാഗീയതയിൽ നിന്ന് മുക്തരാക്കി സംസ്കാരത്തിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന ചരിത്ര സത്ത - അതാണ് ഭാരതസാഹിത്യം അഥവാ സംസ്കൃത സാഹിത്യം.

ഇത്രയൊക്കെയായിരുന്നിട്ടും ഭാരതത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ. അതുകൊണ്ടാണ് തന്നെ 'മൃതഭാഷ' എന്ന് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന ഈ അമൃതഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യവും പ്രസക്തിയും പരക്കെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും സംസ്കൃത ഭാഷാപഠനത്തിലൂടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യം സാധിക്കാനുമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി സംസ്കൃതദിനം ആചരിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. നാലരപ്പതിറ്റാണ്ടായി ഭാരതത്തിലെ സംസ്കൃത പ്രേമികൾ ശ്രാവണപൂർണിമദിനം സംസ്കൃത ദിനമായി ആചരിച്ചു വരുന്നു. 'സംസ്കൃതം ദേശീയൈക്യത്തിന്' എന്ന വാക്യം ഈ ദിനത്തിന്റെ മുദ്രയായും ഗവൺമെന്റ് അംഗീകരിച്ചു.

സംസ്കൃതം പോലുള്ള ഭാഷ ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമായ രീതിയിൽ എങ്ങനെ പഠിക്കാമോ അങ്ങനെ പഠിക്കാവുന്നതാണ്. മനസ്സിന് കാര്യപ്രാപ്തിയും ഉത്സാഹവും തോന്നും പടിയാവണമതും. കേരളത്തിൽ വിസ്വസംസ്കൃത പ്രതിഷ്ഠാനം സംസ്കൃതം സംഭാഷണത്തിലൂടെ എന്ന ആശയം പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സംസ്കൃത ദിനത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഇപ്പോൾ സംസ്കൃത സപ്താഹം ആചരിക്കുന്നുണ്ട്.

നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയ സൗഹൃദത്തിന്റെ വിങ്ങലുകൾ
ഈ കവിതയിൽ ദർശിക്കാം.
മനസ്സിന്റെ നീറ്റൽ പറയാതെ പറയുന്നു.
കവയിത്രിക്ക് ആശംസകൾ.

സുഹൃത്തേ, നിനക്കായ്...

എലിസബത്ത് വി. മാത്യു

ഒരു നിമിഷം നീ മറഞ്ഞു
കണ്ണീർ മറയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു
മനസ്സ് വിങ്ങുന്നത് അറിഞ്ഞു
നിന്നെ മുറുകെപ്പിടിക്കുവാൻ വെമ്പി
നാം ഒന്നിച്ച് നടന്ന വഴികൾ
ഇന്നു വിജനമായി എനിക്കുമുന്നിൽ
ഓർമകൾ കൊണ്ടുപോകുന്നു
പകിട്ടാർന്ന ആ ദിനങ്ങളിലേയ്ക്കു
നിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്നായി
അന്തരംഗം തേങ്ങുമ്പോൾ
ഒന്നും തിരികെ ലഭിക്കില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവ്
വീണ്ടും ഹൃദയം തകർക്കുന്നല്ലോ

നിന്റെ കാലൊച്ചയ്ക്കായി കാതോർക്കുന്നു
ഞാൻ
നിൻ ചിരിയൊന്നു കാണുവാൻ സ്വരം
കേൾക്കുവാൻ, കരസ്പർശം അറിയുവാൻ
നിന്റെ സാമീപ്യത്തിനായി കേഴുന്നു ഞാൻ
ജീവിതത്തിൻ വസന്തത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടി
മനസ്സുകൾ പരസ്പരം തൊട്ടറിഞ്ഞു
സൗഹൃദം തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു
ഇന്നു ഞാനറിയുന്നു ഏകാന്തതയുടെ തമസ്സ്
അറിയുന്നു നീ പകരമാകില്ല സഖീ.
എന്റെ ആത്മാവ് ആഴത്തിൽ തൊട്ടറിഞ്ഞു
പലതും പറയാനാകാതെ വീർപ്പുമുട്ടുമ്പോൾ

വിരഹദു:ഖത്താൽ കണ്ണുകൾ നിറയുമ്പോൾ
ഒരു വട്ടം കൂടി കൈകോർത്ത് നടക്കുവാൻ
പിണങ്ങുവാൻ, പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാൻ, മനസ്സ്
നീറുമ്പോൾ
തല ചായ്ക്കുവാനും അഹ്ലാദത്തിൽ കൂടെ
ചിരിക്കുവാനും
സുഹൃത്തേ, നീ എൻ ചാരെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ
എന്നിൽ നീ പരത്തിയ പ്രകാശത്തോളം
വരുമോ അനേകായിരം സൂര്യരശ്മികൾ
നിൻ അസാന്നിദ്ധ്യം എന്നിൽ വീഴ്ത്തിയ
അന്ധകാരം ആകുമോ അനേകായിരം രാവുകൾ?
സൗഹൃദത്തിൻ തന്ത്രികൾ പൊട്ടാതെ
സൂക്ഷിക്കാം കാലത്തിൻ യവനികയിൽ
നാം പങ്കിട്ട സുവർണനിമിഷങ്ങൾ

ആകട്ടെ അമൂല്യസമ്പാദ്യം
ആ ഓർമച്ചെപ്പിലെ മുത്തുകൾ
ഗൃഹാതുരത്വമുണർത്തുമ്പോഴും
അവ നൽകുന്നല്ലോ അസുലഭാനന്ദം
താങ്ങായി, തണലായി, നീ
യെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ
അറിയുമോ നീ ഈ ആത്മരോദനം
വിവരിക്കാൻ വാക്കുകളില്ല, നിൻ
അസാന്നിദ്ധ്യം എന്നിൽ ഉളവാക്കും വേദന
നീ എൻ ജീവസ്പന്ദനമാണ്
ആത്മാവിൻ താളമാണ്, മറ്റാർക്കും
നൽകാനാത്ത സ്നേഹത്തിൻ നിറകുടമാണ്
നിനക്കു മംഗളങ്ങൾ, മംഗളങ്ങൾ മാത്രം.

ജീവിതം ഉത്സവം യുവത്വം

ശ്രീ. ഷാജി മാലിപ്പാറ

അതിഥി ലേഖനം

ഷാജി മാലിപ്പാറ, സെന്റ് മേരീസ് യു.പി. സ്ക്കൂൾ(തേവര) അധ്യാപകൻ. ബാലസാഹിത്യം ഉൾപ്പടെ 27 പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.റേഡിയോ, ടിവി മാധ്യമങ്ങളിൽ കുട്ടികൾക്കായി കഥകൾ അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ട്.

വിവിധ പ്രബന്ധമത്സരങ്ങളിൽ പുരസ്കാരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധ്യാപകർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുമുള്ള വിവിധ പരിശീലന പരിപാടികൾ നടത്തിവരുന്നു.

*ശ്രീ. ഷാജി മാലിപ്പാറ തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെയും, ചെറുകഥകളിലൂടെയും, ലേഖനങ്ങളിലൂടെയും നമ്മെ സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു യുവ സാഹിത്യ പ്രതിഭയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അതിഥിലേഖനം നിസ്സംശയം ക്യാമ്പസ്സ് എന്ന ലോകവും അതിൽ വന്നുഭവിച്ചിട്ടുള്ള പരിവർത്തനങ്ങളും അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. '**തിരുഹൃദയ'** കലാലയം അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാ ആശംസകളും ഹൃദയപൂർവ്വം നേരുന്നു.*

'യുവാക്കളെ കാണ്മാനില്ല', 'ഇന്നും കാമ്പസുകളിലുണ്ട് കേരളത്തിന്റെ ചെറുപ്പം', യുവത്വത്തിന്റെ സ്വത്വനാശവും അന്യവത്കരണവും' എന്നിവ ഈയിടെ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ വായിച്ച ലേഖനങ്ങളുടെ തലക്കെട്ടുകളാണ്. കാമ്പസുകളിലെ യുവത്വങ്ങളെ വിലയിരുത്തി തയ്യാറാക്കിയവയാണ് വിരുദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ വിളമ്പുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങളൊക്കെയും ഇതേ മാതൃകയിലുള്ള എത്രയെത്ര പഠനങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും വിവിധ മാധ്യമങ്ങൾ നമുക്കു മുമ്പിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നുണ്ട്.

യുവത്വത്തിന് എന്തൊക്കെയോ പറ്റിപ്പോയി എന്ന വിലാപം, കാമ്പസുകൾ ഊഷരഭൂമികളായിരിക്കുന്നു എന്ന ഖേദം, മുതിർന്ന

വരേക്കാൾ മിടുക്കരാണ് യുവതലമുറ എന്ന അഭിമാനബോധം, കാമ്പസുകളൊക്കെ തൊഴിലധിഷ്ഠിതമായെന്ന സംതൃപ്തി, കേരളം വിടാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നവരാണ് യുവാക്കളെന്ന മുൻവിധി, പ്രതികരണശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട യുവതലമുറയെച്ചൊല്ലിയുള്ള നിരാശ എന്നിങ്ങനെ ഇരുളും വെളിച്ചവും മാറിമാറി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ് മുൻപറഞ്ഞ പഠനങ്ങളത്രയും.

ഒരു സിംഹാവലോകനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യുവതലമുറയെക്കുറിച്ച് വിധിയെഴുതുന്നതിൽ കാര്യമില്ല. അതേസമയം എല്ലാം നന്നെന്നു കണ്ട് അഭിനന്ദിക്കാനുമാവില്ല. നമ്മുടെ കൗമാരയൗവനങ്ങൾ സ്വയം തിരിച്ചറിയുന്ന കാലം കാമ്പസുകളിലാണെന്ന വാസ്തവത്തെ പരിഗണിക്കാതെ വയ്യ. ഗൃഹാതുരത്വത്തോടെ പൊയ്പ്പോയ വസന്തങ്ങളൊന്നും ഇന്നത്തെ കാമ്പസുകളിലെങ്ങും വിരിയുന്നില്ലല്ലോയെന്ന് വിഷാദിച്ചിട്ട് ഫലമില്ല. കാലവും കോലവുമൊത്തിരി മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. യുവജനത അതു മനസ്സിലാക്കുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷെ മാറ്റമില്ലാത്ത ചില മാനുഷിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആരു മനസ്സിലാക്കും?

യൗവനതീക്ഷ്ണതയുടെ സഹചാരിയെന്നോണം പ്രണയസൗരഭ്യത്തെക്കുറിച്ച് എഴുത്തുകാർ വാഴ്ത്തിപ്പാടിയതിനു കയ്യും കണക്കുമില്ല. ഒത്തിരിയൊത്തിരി കലാശില്പങ്ങൾക്കുതന്നെ കാമ്പസ്പ്രണയങ്ങൾ പ്രമേയമായിട്ടുണ്ട്.

"എൻതോഴി ചൊല്ലുകിൽ ചന്ദ്രനെക്കൂടിയും
തണ്ടോടറുത്തു ഞാൻ കൊണ്ടുചെല്ലും"

എന്നമട്ടിലുള്ള പ്രേമോദാരതയെ വൈലോപ്പിള്ളി വരച്ചു കാണിക്കുന്നത് ഇന്ന് സംലഭ്യമാണോ?

"നേരു കഥിക്കണമെന്നു വിളിക്കെയെൻ
പേരു മധുരമായ് തീരുന്നതെങ്ങനെ?"
നേരു കഥിക്കണമെന്നു തൊടുമ്പോൾ ഞാൻ
താരുപോലെ മൃദുവാകുന്നതെങ്ങനെ?

മഹാകവി ജിയുടെ വരികളിലെ സന്ദേഹമേറ്റുവാങ്ങുന്നവർ ഇന്നു നമുക്കരികിലുണ്ടോ?

"എത്ര നിർവ്വികാരമി-
പ്പുതുതാം തലമുറ" യെന്ന് രോഷത്തോടെ പറയുന്ന കവിവാക്യത്തിന് ജീവിതം കൊണ്ടുത്തരം നൽകാൻ കഴിയുന്ന എത്ര പേരുണ്ടിവിടെ?

ചോദ്യങ്ങളിങ്ങനെ ഒത്തിരിയൊന്നും നീട്ടേണ്ടതില്ല. എല്ലാറ്റിനും ഒരൊറ്റ ഉത്തരമുണ്ട്. പ്രണയിച്ചും പ്രതികരിച്ചും നടന്നവർ എന്തു നേടി?

ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് ജീവിതം നേടാനുള്ളതാണ്. അതിനാണവർ പണം മുടക്കി പഠിക്കുന്നത്. നഷ്ടക്കച്ചവടത്തിന് അവരില്ല. ഇക്കാലത്ത് അവർക്ക് ഒന്നും നഷ്ടപ്പെടുത്താനാവില്ല.

കൊള്ളാം, ഉത്തരം നല്ലതുതന്നെ. ഇന്ന് കാമ്പസുകളിൽനിന്ന് മലയാളം മാത്രമല്ല, മാനവികവിഷയങ്ങളൊക്കെയും പടിയിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സൈബർയുഗത്തിൽ എന്തു മാനവികതയെന്നാവും വിചാരം. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വലിപ്പത്തിൽ വരുമാനമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്ന വകുപ്പുമതിയെല്ലാവർക്കും. അതിനിടയിൽ വഴിമുടക്കികളാവുന്നവർ പിന്തിരിപ്പന്മാരല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ മറ്റാരാണ്? വിവിരസാങ്കേതിക വിദ്യയും മറ്റും വിജയക്കൊടി പാറിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് വിവര

മുള്ളവരെല്ലാം വിദേശകമ്പനികൾക്കനുസൃതം ഇവിടുത്തെ കാമ്പസുകളെ മാറ്റിത്തീർക്കാൻ പാടുപെടുകയാണ്. അത്യന്തം ഉദാരതയോടെ ലോകമെങ്ങുമുള്ള കമ്പനികൾ കേരളത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ മത്സരിക്കുകയാണത്രേ. അതിനിടയിൽ ഒരിടത്തു വായിച്ചത് ഉദ്ധരിക്കാം."വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യയിൽ ചുരുക്കം ചിലർ നേടിയ വിജയം നമ്മുടെ തലയ്ക്കു പിടിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. നമുക്കു നേടാൻ കഴിയുന്നതും നേടേണ്ടതുമായ കാര്യങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇതു തീരെ നിസ്സാരമാണ്.''

ആരാണിത്ര വിവരമില്ലാതെ പറയുന്നത് എന്ന് സന്ദേഹിക്കേണ്ടതില്ല. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപതി ഡോ. എ.പി.ജെ. അബ്ദുൾ കലാം തന്നെ. വിവരമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. 'വിവേക'മുള്ളതുകൊണ്ടാണദ്ദേഹം ഇതു പറയുന്നത്. സാങ്കേതികവിദ്യയ്ക്കപ്പുറം മനുഷ്യത്വം കൊണ്ട് നേടേണ്ട മറ്റു പലതുമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം സത്യസന്ധതയോടെ സമ്മതിക്കുന്നു. ലോകമെങ്ങും അദ്ദേഹം ആദരിക്കപ്പെടുന്നതും അതുകൊണ്ടു തന്നെ.

ഉല്പാദിപ്പിക്കാനല്ല, ഉപയോഗിക്കാനാണ് നമുക്കു താല്പര്യമെന്നതിന് യുവതലമുറ നിത്യവും സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു. നമ്മുടെ നാടൊരു ഉപഭോക്തൃദേശമായതിനാൽ നാം അഭിമാനിക്കണോ? **ലോകത്തുള്ള എന്തും വാങ്ങാൻ കിട്ടുന്ന സ്ഥലമാണ് നമ്മുടേതെന്നതിൽ ഊറ്റം കൊണ്ടിട്ടെന്തു ഫലം? ലോകത്തിന് എന്തു കൊടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ചോദ്യമെങ്കിലോ?** ഈ കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശവത്സരം കൊണ്ട് മലയാളികൾക്കിടയിൽ പുതുതായി നൂറ് കണക്കിന് നാമപദങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വന്നു. എന്നു വെച്ചാൽ പുതിയ വസ്തുക്കൾ അത്രയുമെണ്ണം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. അവയ്ക്കു പേരുമുണ്ടായി (എന്തിന്റെയെങ്കിലും പേരായ ശബ്ദത്തിന് നാമം എന്നു പറയുന്നുവെന്ന് പഠിച്ചത് വ്യാകരണ ക്ലാസ്സിൽ). അതേസമയം ക്രിയാപദങ്ങൾ വിരലിൽ എണ്ണാവുന്നവയേ ഉണ്ടായുള്ളുവത്രേ. അതിനർത്ഥം പുതിയ പണികൾ (പ്രവൃത്തികൾ) ഏറെയൊന്നും നമുക്കുണ്ടായില്ല എന്നു തന്നെ. ഉണ്ടായവ തന്നെ ബ്രൗസിംഗ്, ചാറ്റിംഗ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള മാത്രം.

വിദേശത്തുനിന്നുള്ള കൊള്ളരുതായ്മകളും അനാവശ്യമായ വസ്തുവകകളും സ്വന്തമാക്കുന്ന നാമിനിയും അവരുടെ കൃത്യനിഷ്ഠയും അച്ചടക്കവും തൊഴിലിന്റെ മാന്യതയുമൊന്നും ഇനിയും പകർത്തിയെടുത്തിട്ടില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ നാളുകളിൽ നാം അത്യന്തം ഉദാത്തയോടെ നേടേണ്ടവയായിരുന്നില്ലേ അന്യദേശക്കാരുടെ നന്മകളൊക്കെയും? അപരന്റെ വസ്തുക്കളിലല്ല, വസ്തുതകളിൽ കണ്ണുവെയ്ക്കാൻ നമുക്കാവും. മഹാനായ റസ്കിൻ പറയുന്നതുപോലെ ആശകളും വിശ്വാസങ്ങളും നല്ല തഴക്കങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കേണ്ട കാലഘട്ടമാണ് യൗവനം. അക്കാലത്ത് തന്നെയാകണം ലോകത്തെ കണ്ണുതുറന്നു കാണാനും വിലയിരുത്താനും ശ്രമിക്കേണ്ടത്. വിശ്വമഹാകവി ടാഗോർ ഗീതാഞ്ജലിയിൽ ഇപ്രകാരം കുറിച്ചു. **"ജീവിതമാകുന്ന ഉത്സവത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ ധന്യനായി"** യുവതയുടെ മുഖമുദ്രയാകേണ്ടതാണ് ഈ മനോഭാവം. ഉത്സവമാക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്താണ് യുവത്വം പുത്തുവിടരുന്നത്.

മുള്ളുകളുടെ വഴിയേ - പുസ്തകാസ്വാദനം

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ എന്ന അസാമാന്യ പ്രതിഭ മലയാള സാഹിത്യ നഭോമണ്ഡലത്തോട് അടുത്തകാലത്ത് വിടചൊല്ലി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ഭാവനാ വൈശിഷ്ട്യവും ഉദാത്തതയും 'അഞ്ജലി' ഇവിടെ തന്റെ സ്വതസിദ്ധമായ ഭാഷയിൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.

Anjali Ramachandran

"ദൈവമേ കൈതൊഴാം കേൾക്കുമാറാകണം
ബോറനാമെന്നെ നീ കാക്കുമാറാകണം
കള്ളം പറയുവാൻ ത്രാണിയുണ്ടാകണം
കള്ളപ്പണത്തിനു മാർഗമുണ്ടാക്കണം"

ഈ രീതിയിൽ ഭാവനയെ രൂപപ്പെടുത്താൻ ശേഷിയുള്ള ചുരുക്കം ചില എഴുത്തുകാരിലൊരാളാണ് ഡോ. കെ. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ.

"അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കൃതികൾ" എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ ഉടനീളം കാണുന്നത് കവിതയിലെ വ്യത്യസ്തതയാണ്. കാലാനുസൃതമായി തുടർന്നുവരുന്ന ചട്ടക്കൂട്ടിൽ നിന്ന് കവിതയെ വ്യതിചലിപ്പിച്ച് സ്വതന്ത്രമായ ആവിഷ്ക്കാരത്തിലൂടെ ഒരു നവചൈതന്യം നൽകാൻ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർക്കു സാധിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ ശനിച്ഛായയാണ് ഹാസ്യത്തിന്റെ മേമ്പൊടിയോടെ അദ്ദേഹം കവിതയാക്കിയത്. ജീവിതത്തെ 'സ്വപ്നത്തോടും', 'സ്വർഗ്ഗത്തോടും' സാദൃശ്യപ്പെടുത്തി കവിത രചിക്കുന്നവർക്കിടയിൽ 'ഇത് ദുർഘടം തന്നെ' എന്നു വിളിച്ചോതിയ പ്രവാചകൻ.

"എല്ലാ ശരികളും
തമ്മിലടിച്ചപ്പോ-
ളേതെന്റെ തെറ്റിനെ
കെട്ടിപ്പിടിച്ചേ"
"ശരിയും തെറ്റും" എന്ന ഈ രണ്ടു വരികവിത ആസ്വാദഹൃദയങ്ങളിൽ ഓളം സൃഷ്ടിച്ചവയാണ്.
'മുള്ള്' 'ഞാഞ്ഞൂൽ' തുടങ്ങിയ കവിതകളും ചിന്തിപ്പിക്കുന്നവ തന്നെ.
"എന്റെ കാൽതൊട്ടു ചുംബിക്കുന്ന മുള്ളിനി-
ന്നെന്തുപകാരം പകരം ചെയ്യേണ്ടു ഞാൻ"
എന്നു ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന കവിഹൃദയം വരികൾക്കിടയിൽ നോവുന്നതും ദൃശ്യമാണ്.

"അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കൃതികൾ" എന്ന സമാഹാരത്തിൽ ചില കവിതകൾ ഗദ്യരൂപത്തിലുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ കവിതപോലെ തന്നെ താളാത്മകമാണ് അവയും . അക്ഷരത്തിന്റെ യഥാർത്ഥചൈതന്യം അറിഞ്ഞുതന്നെ തൂലിക ചലിപ്പിച്ച വ്യക്തിയായിരുന്നു അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. രചനകളിൽ തന്റെ പേനയുടെ മുകളിൽ ചിന്തയെ ഭരിക്കാനനുവദിച്ചതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം.

"ചക്രവാളത്തിന്റെ രണ്ടറ്റം ചെന്നവസാനിക്കുന്നത് മനസ്സിലാണ്. അതുകൊണ്ടത് ചുരുക്കാതിരിക്കുക. നിന്റെ മനസ്സ് ഒരു ഭാരമല്ലെങ്കിൽ നിനക്കെന്തും എല്ലാം താങ്ങാൻ കഴിയും? എന്നു ചിന്തിച്ച കവി "മരണക്കുറിപ്പ്" എന്ന കവിതയിലും അതേ ലാഘവ മനോഭാവമാണ് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്.
"നീ ഇവിടെ അധികനേരം തങ്ങേണ്ട
കടന്നുപോവു നിന്നെക്കാത്തുകിടക്കുന്ന
അടുത്ത ശവപ്പറമ്പിലേക്ക് " എന്ന് ജീവിതത്തോടുരുവിട്ടു കൊണ്ട് കവി അരങ്ങൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നാഗയക്ഷി

അർച്ചന

മ്യൂസിയത്തിലെ ചില്ലുകൂടിന്നുള്ളിൽ
ദാരു ശിൽപ പ്രതീകമായ് നിൽക്കുന്നു
നൂറുകണ്ണുകൾ നിന്നെയുഴിയുന്നു
നൂറും പാലും നിനക്കന്യമായ് തീർന്നീടും
നാഗഫണം നിർത്തി നിൽക്കുന്നു നീയേതോ
ഭീതി സ്വപ്നത്തിന്നിരുണ്ട മുഖം പോലെ
കാണുന്നു ആ കണ്ണിലേതോ ചരിത്രത്തിൽ
ചാരിതാർത്ഥ്യമാം മൂക സാക്ഷിത്വം
ഒന്നു രണ്ടു ശതാബ്ദം കൊഴിഞ്ഞുപോയ്
നിഴൽ വീണു മങ്ങിയൊരു ചിത്രം
ഏതോ സർപ്പക്കാവിലെ മൂളം കാട്ടിൽ
ഒരു കൽത്തറയ്ക്കുമേൽ ദിവ്യപ്രതിഷ്ഠയായ്
നിത്യവും സന്ധ്യതൻ കെടാവിളക്കിൻ
ദീപ്തി
തട്ടി വിളങ്ങിയ സർപ്പ ദേവതയായ്
മണ്ണാൾ കളമെഴുത്തിഷേകിയായ് നിന്ന നീ

പിന്നെ കൊഴിഞ്ഞ പൂവിനും ചരിത്രം കുറി-
ച്ചിരുന്ന പുരാവസ്തു ഗവേഷകനാരോ ഒരാൾ
ദ്രവിച്ച നിന്നെയും ചരിത്രമായെണ്ണി
നിന്നിലെ വിഷം കിനിഞ്ഞ ദംഷ്ട്രകൾ
പറിച്ചെടുത്തിട്ടു വിലയ്ക്കു വിറ്റവർ
നിനക്കു പ്രാണനില്ലെന്നവരുറപ്പിച്ചു.

കൊടും നെടും തൂൺ ദ്രവിച്ച ഭക്തിയിൽ
പടർന്ന വേരുകൾ മുറിച്ചു മാറ്റീട്ടു-
പ്രദർശനത്തിനായ് പറിച്ചുനട്ടവർ
അറിയുന്നില്ലവർ നിനക്കു പ്രാണനു-
ണ്ടറിയുന്നില്ലവർ നിനക്കുമോർമ്മയുണ്ട്
അറിയുന്നില്ലവർ നിന്റെ നിഗൂഢമാം
ശ്വാസങ്ങളേറ്റേറ്റു പോറിയ ചില്ലിലെ
അദൃശ്യമാം ജീവസ്പന്ദന തരംഗങ്ങൾ

മരിച്ച വായുതൻ ജഡത്വമേറ്റു കൊ-
ണ്ടിനിയുമെത്രനാൾ ശ്വസിക്കും നീ
ഇനിയുമെത്രനാൾ മയങ്ങും സ്വപ്നത്തിൽ
കടന്നു പോകുന്നു ഈ ഞാനും നിന്നെ
തുടർച്ചയായ് വരും പുതിയ മുഖങ്ങൾ,
ഭാവങ്ങൾ

എനിക്കിനിയും പലതുണ്ട് കാണാൻ
ചരിത്രസ്മരണകൾ മരിക്കാത്ത ശിലകൾ
കയ്യെഴുത്തെടുത്തു നൽകും പുരാണ
ഫലകങ്ങൾ
ഓലയിൽ രാമായണം മഹാഭാരതം.
പിന്നെ ....,
പറങ്കികൾ പണ്ടു വരച്ച ചിത്രങ്ങൾ
എണ്ണച്ചായയിൽ ലയിച്ച സുന്ദരി.
നാലുകാൽ പുരയുടെ മരത്തിൽ സീതായന
അധികാര പ്രൗഢിയിൽ പൊതിഞ്ഞ
ചെങ്കോൽ, കിരീടം
തിളക്കമേറ്റൊരാ പഴയ ഫാഷന്റെ
ജ്വല്ലറി, പല്ലക്ക്, വസ്ത്രങ്ങൾ
അങ്ങനെ...............

കാർഷിക ഇന്ത്യ

ഒരു വിലയിരുത്തൽ

എബിൻ തോമസ്

ഭാരതത്തിന്റെ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയുടെ നെടും തൂണായ കൃഷിക്കാർ ആത്മഹത്യയിൽ അഭയം കണ്ടെത്തുന്നു. പ്രത്യേക സാമ്പത്തിക മേഖലകളുടെ ഭീഷണി അവരുടെ മുമ്പിൽ താണ്ഡവനൃത്തം ചെയ്യുന്നു. ഭക്ഷ്യ സുരക്ഷയുറ പ്പാക്കുന്ന കൈകൾ അവസാനത്തെ കച്ചിത്തുരുമ്പി നായി പരതുമ്പോൾ തിരിച്ചറിവിന്റെ അപഗ്രഥനം ഭാരതത്തിന്റെ കാർഷികമേഖലയ്ക്ക് ആവശ്യ മാണ്.

ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റെയും സുരക്ഷ തുടങ്ങുന്നത് ഭക്ഷണത്തിലാണ്. അതായത് ഭക്ഷ്യ സുരക്ഷയുള്ള രാഷ്ട്രത്തിനേ സ്വന്തമായ നിലനില്പുള്ളൂ. രാജ്യത്തിന്റെ ബജറ്റിൽ 83000 കോടിരൂപ സൈനികാവശ്യത്തിന് മാറ്റി വയ്ക്കുമ്പോൾ കൃഷിയുടെ പ്രാധാന്യം നാം മറക്കുകയാണോയെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടി യിരിക്കുന്നു. 1950-51 ൽ 50.8 ദശലക്ഷം ടൺ ഉത്പാദനമുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷ്യധാന്യ മേഖല ഇന്ന് 3.6 തവണ വർദ്ധിച്ച് 184.06 ദശലക്ഷം ടണ്ണിൽ വന്നെത്തി നിൽക്കുന്നു. അതേ സമയം കഴിഞ്ഞ സെൻസസ് പ്രകാരമുള്ള ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് 21.34% ആണ്. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം ഭാവിയിലുണ്ടാകാവുന്ന ഭക്ഷ്യ സുരക്ഷിത ത്വത്തിന്റെ അഭാവത്തിന്റെ ചൂണ്ടുപലകയാണ്.

ജനസംഖ്യയും കൃഷിയും

ബ്രിട്ടന്റെയും അമേരിക്കയുടേയും കാർഷിക മേഖലയിലെ ജനസംഖ്യ, ആകെയുള്ളതിന്റെ 3 ഉം 4 ഉം ശതമാനം ആണ് (യഥാക്രമം) ഇന്ത്യയുടെ 73% ജനങ്ങളും കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ചുകഴിയുന്നു. വളരെ പെട്ടെന്ന് തന്നെ ഇന്ത്യയുടെ പ്രധാന തൊഴിൽ മേഖല കൃഷി തന്നെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ദ്വിതീയ - തൃതീയ മേഖലകളുടെ വികസനത്തിലൂടെ, രാഷ്ട്രവികസനത്തിന് ഗതിവേഗം കൂടുന്നു. ആസൂത്രണ കമ്മീഷൻ അതിന്റെ 11-ാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ഡ്രാഫ്റ്റ് അപ്രോച്ച് പേപ്പറിൽ നിർദേശിക്കുന്നു. 8-9% വളർച്ചാ നിരക്കാണ് അത് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്.

മഴയെ അമിതമായിട്ട് ആശ്രയിക്കുക, കാലപഴക്കം ചെന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യ, ഭൂമിയുടെ ശരിയായ വിനിയോഗത്തിന്റെ അഭാവം എന്നിവയെല്ലാം പരമ്പരാഗതമായി നാം കാർഷികമേഖലയിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രശ്ന ങ്ങളാണ്. ഇന്നത്തെ മാറിയ സാഹചര്യത്തിൽ പെരുകി വരുന്ന കർഷക ആത്മഹത്യകൾ,

ആഗോളകമ്പനികളുടെ ആഗമനം, തുല്യതയില്ലാത്തവർ തമ്മിലുളള മത്സരാന്തരീക്ഷം, പ്രത്യേക സാമ്പത്തിക മേഖലകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ആത്മഹത്യകൾ

മഴ കുറവുളള പ്രദേശങ്ങൾ, ജലസേചനം കുറഞ്ഞ കർണാടക, ആന്ധ്രാപ്രദേശ്, മഹാരാഷ്ട്ര എന്നിവ കൂടാതെ കേരളത്തിന്റെയും പഞ്ചാബിന്റെയും ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിലാണ് കർഷക ആത്മഹത്യകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിനു കാരണമായി പഠനങ്ങൾ പറയുന്നത് 3 കാര്യങ്ങളാണ്.

1. കുടുംബങ്ങളുടെ ഉയർന്ന കടം
2. പണമിടപാടുകാരുമായുളള ഇടപാടുകൾ
3. ഉത്പാദനക്ഷമതയില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾക്കായുളള ധന ഉപയോഗം (കല്യാണം, രോഗം.........)

നാഷണൽ സാംപിൾ സർവേ അനുസരിച്ച് ജൂൺ 2002 ൽ, ആന്ധ്രാപ്രദേശിലെ വീടുകളിൽ 42% ഉം കൂടുതൽ കടത്തിലാണ്. കൂടാതെ, പലിശയിനത്തിൽ വർദ്ധിക്കുന്ന അമിതഭാരവും ഇതിനൊരു കാരണമാകുന്നുണ്ട്.

മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിൽ എ.പി, കർണാടക, മഹാരാഷ്ട്ര എന്നിവ മഴകുറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളാണ്. ഭൂഗർഭജലം ഒരു പ്രധാന ജലസ്രോതസ്സാണവിടെ. അനിയന്ത്രിതമായ കിണറുകളുടെ പെരുപ്പവും ജലനിരപ്പ് (മണ്ണിനടിയിലെ) വളരെ താഴുവാനിടയാക്കി. ശക്തി കൂടിയ പമ്പുകളും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാൻ കൃഷിക്കാർ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ കടം അവരെ മാടി വിളിച്ചു.

ആഗോളകമ്പനികളുടെ ആഗമനം

ബീറ്റ് കോട്ടൺ ഒരു അത്യുല്പാദന ശേഷിയുളള വിള ആണ്. വളരെ അത്യുല്പാദന ശേഷിയുളള ഈ വർഗ്ഗം വാങ്ങുന്നതിന് ചെലവ് കൂടുതലും. ഈ വിത്തുകളുടെ അനുയോജ്യമായ ഫലം കിട്ടണമെങ്കിൽ ആവശ്യം ജലസേചനവും മറ്റും വേണം. മഴകുറഞ്ഞ പ്രദേശമായ വിദർഭയിൽ ബീറ്റ് കോട്ടൺ കൃഷി ചെയ്തവർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. കൃഷിക്കാരെ എങ്ങനെ ഈ വിത്ത് ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ആരും പഠിപ്പിച്ചില്ല. തത്ഫലമായിട്ടാണ് അവിടെ ദുരന്തങ്ങളരങ്ങേറിയത്.

ഒരു തവണ മാത്രം കൃഷി ചെയ്യാവുന്നതാണ് ബീറ്റ് കോട്ടൺ വിത്തുകൾ. അടുത്ത വർഷം പുതിയ വിത്തുകൾ വാങ്ങണം. വർഷങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ ആളുകളുടെ കൈയ്യിൽ പ്രാദേശിക വിത്തിനങ്ങൾ ഇല്ലാതാകുന്ന അവസരത്തിൽ ബീറ്റ് കോട്ടൺ വിത്തിന്റെ വില വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വിത്തിനത്തിൽ കുത്തകാവകാശം നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തുല്യരല്ലാത്തവർ തമ്മിലുളള മത്സരാന്തരീക്ഷം

ഭാരതത്തിലെ കൃഷിച്ചെലവ് വളരെ കൂടുതലാണ്. ഉല്പാദനചെലവ് കൂടിയതിനനുസരിച്ച് വില ലഭിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ കൃഷി നഷ്ടമായി. ഗവൺമെന്റ് താങ്ങുവിലയും മറ്റും നേരായവണ്ണം നടപ്പാക്കിയാലും അവർക്ക് പിടിച്ചുനിൽക്കാനാവില്ല. ദോഹവട്ടമേശ ചർച്ചയിൽ വികസിതരാജ്യങ്ങൾ സബ്സിഡി കുറക്കാതെ, വികസ്വര രാജ്യങ്ങളോട് സബ്സിഡി കുറക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അമേരിക്കയും മറ്റും അവരുടെ കൃഷിയെ സംരക്ഷിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റ് സബ്സിഡി കുറയ്ക്കുന്നു. അതായത്

ഒരേ നിലവാരത്തിലുളളവർ തമ്മിലല്ല ഇവിടെ മത്സരം നടക്കുന്നത് . എണ്ണക്കുരുക്കൾ, കോട്ടൺ എന്നിവയ്ക്ക് മറ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വരുന്ന ചെലവ് കുറഞ്ഞ ഉത്പന്നങ്ങളുമായി മത്സരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നത്, അവയ്ക്ക് ഇറക്കുമതിയെ പ്രതിരോധിക്കാനുളള താരിഫ് ഏർപ്പെടുത്താത്തതുകൊണ്ടാണ്.

വരുമാനത്തിലെ അന്തരം

ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും തമ്മിലുളള അന്തരം വർദ്ധിക്കുന്നു. വരുമാനത്തിൽ നഗരത്തിൽ മുന്നിൽ നിൽകുന്ന സേവന മേഖലയും മറ്റും കൂടുതൽ വികസനം നടപ്പാക്കുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കു വഹിക്കുന്നു. കാർഷിക മേഖല വർഷത്തിൽ 11-ാം പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം അതിനുതകുന്ന പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ച് നടപ്പാക്കേണ്ടതാണ്. ഒന്നാം ഹരിത വിപ്ലവം ഉത്തരേന്ത്യയിലൊതുങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു രണ്ടാം ഹരിത വിപ്ലവം ദക്ഷിണേന്ത്യയിലേക്കും നടപ്പാക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. 96-98 കാലഘട്ടത്തിൽ കേന്ദ്ര കൃഷിമന്ത്രിയായിരുന്ന ചതുർമാൻ മിശ്ര നടപ്പാക്കിയ കിസാൻ ക്രെഡിറ്റ് കാർഡ് 10% കർഷകർക്ക് മാത്രമെ ലഭിച്ചുളളൂ എന്ന് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഗവൺമെന്റിന്റെ പദ്ധതികളുടെ ഫലപ്രാപ്തിയെപറ്റി ചിന്തിച്ചു പോകുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് കോട്ടൺ വിത്ത് മോൻസകോട്ടോയിൽ നിന്ന് ലഭിക്കാൻ നൽകുന്ന വില കുറക്കാൻ സുപ്രീം കോടതി ഉത്തരവിറക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ മാറി. അങ്ങനെ നയങ്ങളും ആസൂത്രണവും വേണ്ടവിധം താഴേക്കിടയിലേക്ക് ഇറങ്ങി ചെല്ലാതെ വന്നപ്പോൾ വരുമാനാന്തരം വർദ്ധിച്ചു.

പ്രത്യേക സാമ്പത്തിക മേഖലകൾ

കൈയ്യിൽ നിന്ന് വായിലേക്ക് എന്ന രീതിയിലേക്ക് നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യസുരക്ഷിതത്വം അധ:പതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. SEZ ന്റെ പരിധിയിൽ നികുതിയിളവുകൾ അനുഭവിക്കാൻ മുതൽ മുടക്കുന്നയാൾക്ക് അവസരം ലഭിക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റിന് നികുതിയിനത്തിൽ കോടികൾ നഷ്ടമാകുന്നു. നേരത്തെ വികസിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ കൂടുതൽ വികസിക്കുന്നതിന് കാരണമാകുന്ന SEZ കൾ ഗ്രാമീണ മേഖലയെ അവഗണനക്കിരയാക്കുന്നു. എത്രമാത്രം സ്ഥലം വേണമെങ്കിലും ഏറ്റെടുക്കാവുന്ന 2005 SEZout ൽ 20% സ്ഥലം കൃഷിക്കായും 80% മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കായും ഉപയോഗിച്ചാൽ മതിയെന്ന് പറയുന്നു റിയൽ എസ്റ്റേറ്റ് ബിസിനസ്സിന്റെ കരാളഹസ്തങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. SEZ ൽ നികുതി നൽകുന്നവരും നികുതി നൽകാത്തവരും തമ്മിലുളള മത്സരം ഒരു കൂട്ടരെ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നു. വികേന്ദ്രീകൃത വികസനമോ, കാർഷികാഭി വൃദ്ധിയോ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇന്നലെ വരെ ഉയിരിന്റെ നിറവും മണവുമായിരുന്ന കൃഷിഭൂമി ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ മറ്റൊരാൾക്ക് അടിയറ വയ്ക്കുവാൻ പറയുന്നത് നീതികരിക്കാനാവില്ല. പ്രത്യേക കാർഷിക മേഖലകൾ കൂടി ഈ ഗവൺമെന്റ് നടപ്പാക്കട്ടെ എന്തുകൊണ്ട് ഈ SEZ ൽ മുടക്കുന്ന പണം കൃഷിക്കാർക്ക് നേരിട്ട് നൽകാത്തത്?

SEZ act 2005 ൽ നിർമ്മാണത്തിന്റെ പരിധിയിലാണ് കൃഷിയെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. കൃഷിയെ ഒരു വ്യവസായമായി കാണുന്നു. മണ്ണിനോടും മലമ്പാമ്പിനോടും പടവെട്ടി പൊരിവെയിലത്തും പെരുമഴത്തും കൃഷിഭൂമിയിൽ ആഞ്ഞു കിളയ്ക്കുമ്പോൾ കർഷകനെ മണ്ണിനോടു ചേർക്കുന്ന ഒരു ആത്മബന്ധമുണ്ട്. അത് കച്ചവടകാർഷികവൃത്തിയിലുണ്ടാവില്ല. യഥാർത്ഥ കൃഷി നേരിന്റെ

തെളിച്ചമുള്ളതും മണ്ണിന്റെ ഉള്ളറിഞ്ഞതുമാണ്. അത് അനിയന്ത്രിതമായ ചൂഷണമല്ല.

ഇവ കൂടാതെ, ഭൂമിയുടെ അശാസ്ത്രീയമായ ഉപയോഗം മൂലം തരിശാകുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കൂടിവരുന്നു. കേരളത്തിലെ **എൻഡോസൾഫാൻ** ദുരന്തങ്ങൾ കീടനാശിനികളുടെ അനിയന്ത്രിത ഉപയോഗത്തിന്റെ ദൂഷ്യങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കാർഷിക ഗവേഷണ സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട പ്രവർത്തനം കാഴ്ചവയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പരിഹാരങ്ങൾ

ഇവിടെയും അടിസ്ഥാനതത്വം ആവശ്യമറിഞ്ഞ് ഉല്പാദനചെലവു ചുരുക്കി ഉല്പാദിപ്പിക്കുക എന്നതുതന്നെ. ആദ്യമെ തന്നെ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നത്തിന്റെ സിദ്ധൗഷധം പറയാം. ഇവിടെ എല്ലാം നിശ്ചയിക്കുന്നത് **ആസൂത്രണ കമ്മീഷ**നാണ്. ആസൂത്രണവും കൃഷിനടത്തേണ്ടത് എന്തെന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരവും കർഷകർക്ക് നൽകുക. ശാസ്ത്രീയ മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ കർഷകർ നിയമിക്കുന്ന ശാസ്ത്രസംഘടന നൽകട്ടെ. ഇവർക്കായി ഒരു കർഷകസംഘം രൂപീകരിക്കണം . ഇത് രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടലുകളിൽ നിന്ന് മുക്തമായിരിക്കണം. കൃഷിക്കാർ തന്നെയാണ് മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും. കൂടാതെയുള്ള തൊഴിലാളികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതും ഈ സംഘം തന്നെയാകണം.

സ്വന്തം കൃഷിയിടത്തിൽ എന്ത്, എപ്പോൾ, എങ്ങനെ, കൃഷിചെയ്യണമെന്നുള്ള ശരിയായ അവബോധം കർഷകനുണ്ടാകാൻ സ്വതന്ത്ര ശാസ്ത്ര ഏജൻസി സഹായിക്കും. ഗവൺമെന്റ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന താങ്ങുവില, മൊറട്ടോറിയം, വായ്പകൾ എന്നിവയ്ക്കു പകരം ഒരു നിശ്ചിത തുക കർഷകന് ഗവൺമെന്റ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. താങ്ങുവില, മൊറട്ടോറിയം, വായ്പകൾ എന്നിവയ്ക്കു പകരം ഒരു നിശ്ചിത തുക കർഷകന് ഗവൺമെന്റ് കർഷകസംഘംവഴി നേരിട്ട്, പണമായിത്തന്നെ നൽകുക. കൃഷിയിൽ **വൗച്ചർ സിസ്റ്റം** ഏർപ്പെടുത്തിയാൽ എന്താകും മാറ്റമെന്ന് ഒരു തവണ ചിന്തിക്കൂ. വിശ്വാസ്യത കൂട്ടാനായി NGO കൾ, കുടുംബശ്രീ പോലുള്ള സംഘടനകൾ എന്നിവയുടെ സഹകരണം ഉറപ്പു വരുത്തുക. മൂല്യവർദ്ധിത ഉല്പന്നങ്ങൾ, അനന്യതയുള്ള സ്വദേശിയുല്പന്നങ്ങളുടെ കയറ്റുമതി, പുതിയ വിപണി കണ്ടെത്തൽ, വിളസംസ്കരണം, വിളസംഭരണം എന്നീ മേഖലകളിൽ മധ്യവർത്തികളെ ഒഴിവാക്കി ഇവ കർഷകരുടെ അധികാരത്തിൽ വിട്ടുകൊടുക്കുക. ഇന്ന് നിലവിലിരിക്കുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങൾ കുറയ്ക്കുക. അതായത് വില നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം കർഷകനുണ്ടാകണം. കർഷകനെ ഒരു കമ്പനിയായി കണക്കാക്കുക. ആ കമ്പനിയുടെ ഉത്പന്നത്തിന്റെ വിലയാണ് വിളയുടെ വിലയായി മാറുന്നത്. ഇങ്ങനെ വിപ്ലവകരമായി കർഷകരെ അവരിൽത്തന്നെ ശാക്തീകരിക്കുന്നതിൽക്കൂടി എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണാനാകുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു.

കർമ്മത്തോട് അകമേ ഒരു ആഭിമുഖ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. ഇനിയെന്തെങ്കിലും നടക്കാതിരിക്കില്ല. നമുക്കു നോക്കാം. ആ ബൃഹത്തായ പദ്ധതിയെ പല ചുവടുകളായി നിങ്ങൾക്കു പകുക്കാം. അതിൽ ആദ്യ ചുവടു വയ്ക്കൂ, 'ഇതാ, ഇപ്പോൾതന്നെ' എന്ന **ഇന്ദിരാഗാന്ധി**യുടെ വാക്കുകൾ ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു. ആദ്യം നമുക്ക് നന്നായിട്ട് കാലുറപ്പിച്ചിട്ട് ഇരിക്കാൻ പഠിക്കാം. പിന്നീട് കാല് നീട്ടാൻ ശ്രമിക്കാം.

അനുസ്മരണം

ഒറ്റയാന്റെ സർഗ പ്രയാണം

ജോൺ എബ്രഹാം

അനിതരസാധാരണമായ പ്രതിഭയും, അസാധാരണമായ കലാപാടവും, തികഞ്ഞ സർഗ ശക്തിയും, സാമൂഹിക ബോധവും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു ജോണിന്റെ സിനിമ. ജോൺ നമ്മിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടിട്ട് അടുത്തവർഷം രണ്ടു ദശാബ്ദം തികയുന്നു. 'വിദ്യാർത്ഥികളേ ഇതിലേ ഇതിലേ' മുതൽ 'അമ്മ അറിയാൻ' എന്ന അവസാന ചിത്രം വരെ ജോൺ പ്രദർശിപ്പിച്ച കലാപാടവം നിസ്തർക്കം അനാദൃശ്യമായിരുന്നു. സമൂഹത്തോട് നിസ്സംശയം കലഹിച്ച ജോൺ തന്റേതായ പന്ഥാവ് തിരഞ്ഞെടുത്തു. ആ അതുല്യപ്രതിഭ എന്നും ഒരു ഒറ്റയാനായിരുന്നു. 'അഗ്രഹാരത്തിലെ കഴുത'യും, 'ചെറിയാച്ചന്റെ ക്രൂരകൃത്യ'ങ്ങളും സാമൂഹിക മൂല്യങ്ങളുടെ ഒരു പുനഃക്രമീകരണം തന്നെ വിഭാവനം ചെയ്തു. ജോൺ നേതൃത്വം നൽകിയ സിനിമാ ശൃംഖല കോമേഴ്സ്യൽ കൂത്താട്ടവുമായി ഒരു അനുരഞ്ജനത്തിനും തയ്യാറായില്ല. ഒടുക്കം മരണത്തിന്റെ നിലയില്ലാക്കയങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഊളിയിടുമ്പോഴും ജോൺ ഒന്നും ബാക്കി വച്ചില്ല. തന്റെ മൗലികതയുളള ചിത്രങ്ങളൊഴിച്ച്. ആ ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മയ്ക്ക് മുൻപിൽ സാദരം പ്രണാമം. കൊമേഴ്സ്യൽ സിനിമയുടെ മാസ്മരികതയിൽപ്പെട്ട് ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വിസ്മരിക്കുന്ന ആധുനിക യുവത്വം ജീവിതത്തിന്റെ ഏടുകളായ ജോണിന്റേയും അടൂരിന്റേയും മററും സിനിമകൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന മഹത്തായ ആദർശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ തയ്യാറാകണം.

Sanjose. A. Thomas

ആധുനിക ലോകവും പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളും

അതിഥി ലേഖനം

എൽദോ ബാബു വട്ടക്കാവിൽ
സ്ഥാപകൻ : കേരള എൻവയൺമെന്റ് & നേച്ചർ അസോസിയേഷൻ

അനുനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനിക ലോകത്തിൽ മനുഷ്യൻ ആഘാതം ഏല്പിക്കുന്നു. സ്വന്തം കാൽച്ചുവട്ടിലെ മണ്ണിന്റേയും ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിന്റേയുമൊക്കെ അവസ്ഥ വളരെ പരിതാപകരമാണ്. മുമ്പിൽ കാണുന്നവയൊന്നും അതിന്റേതായ ശുദ്ധതയിൽ മനുഷ്യന് കിട്ടുന്നില്ല. നിരവധി പരിസ്ഥിതി-പ്രകൃതി പ്രശ്നങ്ങൾ നമ്മൾ ഇന്നു നേരിടുന്നു. പരിസ്ഥി വിഷയങ്ങളാണ് ഇന്നു ചിന്തിക്കേണ്ട പ്രധാന പ്രശ്നം. കമ്പോള സംസ്കാരത്തിന്റെ കടന്നു വരവിൽ മാനുഷിക ബന്ധങ്ങൾ തകർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന്യന്റെ നാശത്തിലായാലും സ്വയം കരയ്ക്കെത്തണമെന്ന് അവൻ ചിന്തിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതി നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും നാം തന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് നാം തന്നെ അതു പാലിക്കണം.

ജനസംഖ്യ വർധന, ജലമലിനീകരണം, വായു മലിനീകരണം, വനനശീകരണം, തീരപ്രദേശ ചൂഷണം വന്യ ജീവി വംശ നാശം, ജൈവവൈവിദ്ധ്യ നാശം ഉൾപ്പെടെ നിരവധി

മേഖലകളിലുള്ള പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങൾ നാം കാണേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹിക വികസനം നടക്കണമെങ്കിൽ മാനവ പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങളിൽ താല്പര്യാർത്ഥം പ്രകൃതിയേയും പരിസ്ഥിതികളേയും സംരക്ഷിക്കണം പരിസ്ഥിതിയുടെ നാശം പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും കഴിയുന്നിടങ്ങളിലെല്ലാം ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യണം. പ്രാദേശികവും ദേശീയവും അന്തർദേശീയവുമായ തലങ്ങളിൽ തീവ്രപരിശ്രമം ഇതിന് അത്യാവശ്യമാണ്.

ജനസംഖ്യാ വർദ്ധനവ് ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്നത് മൂന്നാം ലോക രാഷ്ട്രങ്ങളാണ്. തൊഴിലില്ലായ്മ, പട്ടിണി, ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളാൽ ആ രാജ്യങ്ങൾ നട്ടം തിരിയുന്നു.

ജലമലിനീകരണം നാം നേരിടുന്ന മറ്റൊരു വെല്ലുവിളി, ശുദ്ധജലത്തിന്റെ ലഭ്യത കുറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ലോകത്തിലുള്ള മൊത്തം വെള്ളത്തിന്റെ 5 ശതമാനത്തിൽ താഴെയാണ് ശുദ്ധജലം. ജലത്തിന്റെ വർദ്ധിച്ച ഉപയോഗം കുറച്ചുകൊണ്ട് വരും തലമുറയ്ക്കുവേണ്ടി നാം ഇതു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനുഷ്യജീവൻ നിലനിർത്തുന്ന ജലം നാം കാത്തുപാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വായു മലിനീകരണം മറ്റൊരു പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നമാണ്.

മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന വായു മലിനീകരണം ഇന്ന് ഒരു തലവേദനയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. മോട്ടോർ വാഹനങ്ങളുടെ പെരുപ്പും നിരവധി വ്യവസായങ്ങൾ മൂലവും ദിവസം തോറും അന്തരീക്ഷമലിനീകരണം കൂടിക്കൂടി വരികയാണ്.

വനസംരക്ഷണം എന്നത് ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. ആധുനിക ലോകത്ത് വനസംരക്ഷണത്തിന് വലിയ പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നില്ല. ഔഷധസസ്യങ്ങൾ, വന്യമൃഗങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ പ്രകൃതി നമുക്ക് അറിഞ്ഞരുളിയ വരദാനമാണ് വനം. വനം മനുഷ്യർക്ക് ധനമാണ്. അതു കൊണ്ട് തന്നെ വനസംരക്ഷണം മനുഷ്യജീവന്റെ നിലനില്പിന് അത്യാവശ്യമാണ്.

ഒരു കാലത്ത് പ്രകൃതിയാൽ അനുഗ്രഹീതമായിരുന്നു തീരപ്രദേശങ്ങൾ. വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളായി തീരദേശങ്ങൾ വളർന്നു. പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ ഇന്നു തീരങ്ങൾ നേരിടുന്ന ഒരു വിപത്താണ്. ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകളുടെ ജീവിത മാർഗ്ഗമാണ് കടൽ. തീരദേശ സംരക്ഷണം വനസംരക്ഷണം പോലെ തന്നെ പ്രാധാന്യം ഏറിയതാണ്.

ജൈവവൈവിധ്യം ഭൂമിയിലെ ജീവന്റെ നിലനില്പിന് അത്യാവശ്യമാണ്. സസ്യങ്ങൾ, ജന്തുക്കൾ സൂക്ഷ്മ ജീവികൾ ഉൾപ്പടെയുള്ള ജൈവസമ്പത്ത് അശ്രദ്ധമൂലം നമുക്ക് അന്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജൈവസമ്പത്തിന്റെ - സംരക്ഷണം ഒരു പ്രധാന വിഷയമായി നാം കാണേണ്ടതാണ്.

വന്യ ജീവി സംരക്ഷണം അത്യാവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. വനത്തിന്റെ സന്തുലിതാവസ്ഥ വന്യജീവികൾ മൂലമാണ് നിലനില്ക്കുന്നത്. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ശിലയാണ് വന്യജീവി സംരക്ഷണം.

ഭൂപ്രകൃതിയും കാലാവസ്ഥയും ഇന്ത്യയിലെ വന്യജീവിതത്തിലും പ്രകടമായി മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തും. വന്യജന്തുക്കളുടെയും സസ്യങ്ങളുടേയും കാര്യത്തിൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഇന്ത്യ.

അറിവുനേടുകയും വിവേകപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഇന്നത്തെ

തലമുറയ്ക്കും എല്ലാവരുടെയും അഭിലാഷങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റാൻ കഴിയും അതുമൂലം അനുയോജ്യരായ ഒരു പരിസ്ഥിതിക്ക് രൂപം കൊടുക്കാനും സാധിക്കും പരിസ്ഥിതിയുടെ നിലവാരം മെച്ചപ്പെടുത്താൻ നമുക്ക് കഴിയണം.

നല്ല ജീവിതം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയും അച്ചടക്ക ബോധവുമുള്ള പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തനവുമാണ് നമുക്കാവശ്യം. പ്രകൃതിയുമായി ഒത്തിണങ്ങി ഒരു പുത്തൻ പരിസ്ഥിതിക്ക് രൂപം കൊടുക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കണം. വർത്തമാനതലമുറയ്ക്കും വരും തലമുറയ്ക്കും പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിൽ സുപ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കാനുണ്ട്.

ലോക സമാധാനം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടും സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക വികസനത്തോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടും വേണം മനുഷ്യൻ ജീവിക്കാൻ. എല്ലാ തലങ്ങളിലുമുള്ള പൗരന്മാരും, സന്നദ്ധ സംഘടനകളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഒരു പൊതു ശ്രമത്തിൽ തുല്യ പങ്കാളികളാകണം. പ്രത്യേകിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളും യുവജനങ്ങളും നേതൃത്വം നൽകുന്ന കേരള എൻവയൺമെന്റ് ആന്റ് നേച്ചർ അസോസിയേഷനും പരിസ്ഥിതി പ്രകൃതി സംരക്ഷണത്തിൽ കേരളത്തിൽ സുപ്രധാനപങ്ക് വഹിക്കാനുണ്ട്. ദേശീയ-സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചുക്കാൻ പിടിക്കാൻ തയ്യാറാകണം. പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രാദേശികമായാലും ആഗോളാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതായാലും ആഗോള പരിസ്ഥിതിക്ക് ആഘാതമേൽപിക്കും. പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങളിൽ അന്താരാഷ്ട്രസഹകരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

വർത്തമാനകാലതലമുറയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ നമുക്ക് സജീവപങ്കാളികളാവാം. ലോകം കൺമുമ്പിൽ കാണുന്ന ഈ കൊടിയവിഷമുള്ള പുകമറയെ മറികടക്കാൻ ഒരു വ്യക്തിക്ക് എന്ത് ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന് ചിന്തിക്കരുത്. പകരം ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കും എന്ത് ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന് ചിന്തിക്കണം. ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും അൽപം കൂടി ശ്രദ്ധകൊടുത്താൽ ആ പുകമറയെ മറികടന്ന് സ്വച്ഛമായ ഒരു മരുപ്പച്ച കാണുവാൻ സാധിക്കും.

പ്രകൃതിയുമായി ഒത്തിണങ്ങി ഒരു പുത്തൻ പരിസ്ഥിതിക്ക് രൂപം കൊടുക്കുവാൻ തന്റെ അറിവു വിനിയോഗിക്കുകയാണ് മനുഷ്യൻ ചെയ്യേണ്ടത്. നമ്മുടെ അറിവില്ലായ്മയും അശ്രദ്ധയും മൂലം പരിസ്ഥിതിക്കേൽക്കുന്ന ആഘാതം അപരിഹാര്യവും അപകടകരവുമാണ്. അതിനാൽ നാം ഇതേപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിവ് നേടേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. നമ്മൾ ഇതിന്റെ നിയമവശങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ ശാസ്ത്രീയമായി ഇതിനെ സമീപിക്കണം. ഇതിലേക്കായി ജനങ്ങൾ പ്രബുദ്ധരാവേണ്ടതുണ്ട്. അന്താരാഷ്ട്ര തലത്തിലും ദേശീയതലത്തിലും പല ശ്രമങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചുരുക്കം ചില വ്യക്തികളിലേക്ക് ഇത് ചുരുങ്ങുന്നു. സാധാരണജനങ്ങൾ ഇതിന്റെ ആവശ്യകതയും അനിവാര്യതയും അറിഞ്ഞ് മുന്നിട്ടിറങ്ങുമ്പോഴേ നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കാൻ വകയുള്ളൂ.

പ്ലസ്ടു വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തുതന്നെ ഒരു പരിസ്ഥിതി സംഘടനയ്ക്ക് രൂപം നൽകിയ ശ്രീ. എൽദോ നമ്മുടെ ക്യാംപസിനു മുഴുവൻ അനുകരിക്കാവുന്ന ഒരു വ്യക്തിത്വമാണ്. ഈ ലേഖനം നമുക്ക് പുതിയ ദിശാബോധം നൽകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

ചിന്ത

അഞ്ജലി രാമചന്ദ്രൻ

ഒരു വലിയ എഴുത്തുകാരിയാകാനായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. എല്ലാവരും പറഞ്ഞു ഒത്തിരി വായിക്കാൻ. ചിന്തകൾക്കു വിടവു നൽകാതെ ഞാൻ വായിച്ചു. അതെന്നെത്തന്നെ മരവിപ്പിച്ചതായി തോന്നി. കണ്ണുനീർ ചിന്തയിൽ ആവിയായി. എനിക്കു പൊള്ളുന്നുണ്ടോ? ഒരു എഴുത്തുകാരിയായി ഞാൻ അഭിനയിച്ചു. മടുപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിരം ശൈലിയിലുള്ള രചനകളിൽ ഞാനുടക്കിക്കിടന്നു. 'മോചനം'! അതുമാത്രമായി ആഗ്രഹം വ്യത്യസ്തമായി എന്തെങ്കിലും എഴുതണം. എനിക്കെന്നെത്തന്നെ അതിശയിപ്പിക്കണം. ആഗ്രഹങ്ങളും ചിന്തകളും തമ്മിൽ മത്സരിച്ചു. ഒടുവിൽ ഞാൻ പുതിയൊരു രചനയ്ക്കായി ഒരുങ്ങി. പക്ഷേ, പരാജയപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ എന്റെ ആഗ്രഹം ചിന്തയെ പൂർണ്ണമായും തോൽപ്പിച്ചു. ചിന്തയില്ലാത്ത ആഗ്രഹത്തിന് മരണം! ഒടുവിൽ ചിന്തിച്ചു, 'ആരാണീ ഞാൻ'.

जिंदगी

Sherin Elizabaya John

जिंदगी ने मुझे क्या सिखाया?
शाम को सूर्य अस्त होते हैं,
जैसे लाल गेंद पानी में डूब जाता है।
पानी में डूब कर पिघल जाता है,
जैसे कोई जलता चिराग,
पानी में गिर कर बुझ जाता है।

सूर्य अस्त होने पर
चारों ओर से संध्या - पूजा की घंटी
हमारे कानों में गूँजती है।
जब सूर्य अस्त होता है तो, हमारा
दिन खत्म होने को आता है।

लेकिन यह तय है कि अगली सुबह
जल्दी ही उठकर वापस आएँगे।
जितनी बार सूर्य अस्त होते हैं,
उतनी बार एक नए दिन की,
शुरुआत होती है।

वैसे ही हमारे जिंदगी में,
जितनी बार हम हार जाते हैं,
उतनी बार हम आगे चलकर जीतेंगे।
जीतना - हारना, जिंदगी का खेल है
खेल - खेलकर और बढना.........
यही है जो जिंदगी ने मुझे सिखाया।।

नदी

Amitha Singh

नदी में पानी होता है
पानी में मछली होती है
मछली में जान होती है
जान में जीवन होती है
जीवन में मुश्किलें होती है
मुश्किलों में पीडा होती है
पीडा में आँखें रोती है
रोने में आँसू बहती है।
बहकर नदी बन जाती है ।

तलाश

Ranveer Singh

तमाम उम्र तलाश की
जिन्दगी यूँ गुज़ार दी
जिसे हम अपना कहते
कोई ऐसा ना मिला

यूँ तो दोस्त ज़िन्दगी
न मिले हज़ारों मगर
दोस्ती पर जो मिटता
काई ऐसा न मिला

हमने जब्त किए आँखों
मे अपने हजारों आँसू
नम आँखों में झाँकता
कोई ऐसा न मिला
जिन्दगी की धूल में
हँस - हँस के हम चले
काँटो को सहलता जो
कोई ऐसा न मिला

"अपूर्ण अभिलाषा"
हिन्दी कहानी

Charutha Raj

अरी अपर्णा ! तू यहाँ क्या कर रही हो? सुना नहीं कि महेश तुम्हें कब से पुकार रहा है । जरा इधर तो आओ। सबूनी काकी की आवाज सुनकर मैं कमरे की ओर चल पड़ी । कमरे में पहूँच गई तो देखा कि महेश बिस्तर पर लेटा हुआ है। वह आराम से सो रहा है । कुछ भी पता नहीं । उस मासूम चेहरे को देखकर मैं रो पड़ी

महेश, मेरा बेटा है । छः साल का छोटा लड़का है । महेश मुझसे बहुत प्यार करता है । हर समय मुझसे अपने पापा के बारे में पूछता है । लेकिन, मैं आँसुओं के अलावा और कोई उत्तर नहीं दे सकती हूँ । कैसे उसे बताऊ कि उसके पिता कौन हैं । और कहाँ रहते हैं।

मेरे जीवन को बदलने वाला वह हादसा हुए अब बीस वर्ष हो चुके हैं । मैं जब अठारह साल की थी तब पिताजी ने भारत आने का फैसला किया। मैं अपने माता - पिता की इकलौती पुत्री थी। इसलिए उन्होंने अपना सारा प्यार मुझे दे दिया था। मुझे सारी चीजें लाकर दे दिया था जो मैं माँगती थी । अमेरिका में उनके साथ का जीवन स्वर्ग तुल्य था। न जाने हमारे इन खुशियों को किनके नज़र पड़ गए, जो एक ही, क्षण में सब कुछ नष्ट - भ्रष्ट हो गया, भारत के बारे में, मैं बहुत कुछ सुनी थी। यह सब सुनकर मुझे बहुत उत्सुकता हुई। खुशी से मैं झूम उठी। स्वतंत्र चिड़िया के समान अपने पंखों फैलाकर मैं आकाश में उड़ गई। मैंने कलपना की, कि भारत में पहूँचकर मुझे महती बनना है। डॉक्टर या वकील बनना है। अपने माता - पिता का देख भाल करना हैं। मेरी खूशी को देखकर, माता पिता भी झूम उठे। लेकिन......................।

हमने भारत आने की तैयारियाँ की। पहले की उड़ान में ही, हम भारत पहूँच गए । भारत के प्रमुख राज्य में पैर रखते ही मुझे मालूम पड़ा कि यह मुंबई नगर है - भारत के प्रमुख नगरों में से एक । पिताजी एक गाड़ी में हम सब बैठे और गाड़ी मुंबई में से अपनी कल्पनाओं में फिर खों बैठी । मुझे वास्तविक संसार का कोई बोध नहीं था। अपने सपनो की दुनिया में खोई रही अचानक मुझे एक आवाज़ सुनाई दिया। मैं वास्तविक दुनिया में लौटे आई तो देखी कि हमारी गाड़ी एक ट्रेक से टकरा गयी। गाड़ी पलट गई। मैंने देखा कि पिताजी के सिर से खून बह रह था। माँ तो घबराकर रोने लगी और अबोध हो गयी। आस पास, सब चीखें की आवाज़, मैं बेहोश पड़ गई।

दो दिन कोमा में रहने के बाद, होश आई, तो खुद को एक बंद कमरे में पा गई। मैंने आसपास देखा, पर कोई नहीं था। उस कमरे में, मैं अकेली थी। मैंने उठने की बहुत कोशिश की परंतु घायल हो जाने के कारण शरीर दर्द से काँप रहा था। मैं फिर बेहोश हो गई, फिर होश आई तो देखा कि कुछ लोग मुझे सुई लगावा रहे हैं। तब मुझे पता चला कि मैं अस्पताल में हूँ। मैं ने हर बार उनसे अपने माता - पिता के बारे में पूछा, पर कोई भी कुछ जवाब नहीं दे रहे थे। एक दिन, एक डाक्टर मेरे पास आकर, मेरे कंधों पर हाथ रखे और कहा बेटी, जो हादसा हुआ था तुम और तुम्हारे माता - पिता बूरी तरह से घायल हुए थे। हमने उन्हें बचाने केलिए बहुत कोशिश की, परतु हम असफल रहें। वह दोनों अब इस दुनिया में नहीं रहे। डॉक्टर साहब की बातें सुनकर मेरी आँखों से आँसू की बूँदे झलक आई। मेरे

लिए तो यह विशवास करना कठिन था कि जो लोग, अब मेरे पास थे, वह इतनी जल्दी मुझे अकेली छोडकर कैसे चले जाना सकते है।

दिन दिन बीत गए, परंतु मैं सच्चाई को विशवास नहीं कर पाई। एक महीने के बाद मेरे अस्पताल छोडने का दिन आया। मुझे मालूम था कि मुझे लेने के लिए कोई नही आएगा, फिर भी मैं इन्तजार करती रहीं। कुछ समय बाद एक नर्स मेरे पास आकर मेरे हाथ में एक सौ का नोंट रख दिया और कहा कि बेटी यह रखलो। जरूरत आएगी। तब मैंने वह पैसा वापस देकर कहा कि क्या दीदी, इस एक सौ, से मेरी सारी जिन्दगी चलेगी, इतना कहके मैं निकल पडी। अस्पताल की सीढियों से निकलते समय, मैं फिर से रो पडी। याद आया कि जब आई तो हम साथ -साथ, और जब ना रही हूँ तो अकेली इस दुनिया ने मुझे अकेली बना दिया। परतु मैं घर मानने के लिए तैयार नहीं था। लडना है मुझे, इस दुनिया से, यहाँ के लोगों से, खुद से। यही सोचकर में उस सूनसान नगर के रास्तो पर चल पडी। चलते - चलते मैं सामने एक पेड के नीचे जा बैठी। भूख से पेट गरम रहा था।

दो - तीन दिन ऐसे ही बीत गए। कहाँ, जाऊँ क्या करूँ कोई पता नहीं था। चलते - चलते चलने की शक्ति ही बची नहीं थी। एक दिन, एक गाडी आकर मेरे सामने रुक गई। उस गाडी मे से एक औरत निकलकर मेरे पास आ गई। उस औरत ने मेरा नाम पूछी, मैंने कहा अपर्ण, उसने मुझसे उसके साथ जाने के लिए कहा। मैंने पूछा कहाँ, औरत बोली - वहाँस जहाँ, सब कुछ हैं - धन है,दौलत हैं, कपडा है, मकान है, गाडी है - मैं उस औरत के साथ चल पडी।

सच मुच औरत की बातें सच निकली। आज तो मेरे पास सब कुछ हैं धन - दौलत - मकान, गाडी सब कुछ, लेकिन एक नहीं, जो मैं अपने प्यार लाल के दे सकती है। मेरे लिए महेश ही सब कुछ हैं। सबसे बडा है। मैं उन औरतों में से एक हूँ जो रात में काम के लिए आती हैं जिनको समाज क्रूर, नीच दृष्टि से देखता है। हाँ, तन बेजने का काम - इज्जत बेचने का काम और इसी कारण ही मैं अपने बेटे क सवाल को उत्तर नहीं दे सकती। कैसे कहूँ कि तुम्हारे पापा उन लोगों में से एक है रात को........।

हे भगवान। मैं क्या कहूँ? पर अब जो भी हूँ, आ मैं उसे भूल्ना चाहती हूँ। मूझे अपने प्यारे लाल को एक बडा आदमी बनाना हैं। विदेश भेजना हैं। अच्छा आदमी बनाना हैं। महेश को इस वातावरण से दूर भेजना हैं। परंतु..........।

कुछ दिनों के पहले मुझे बुखार आया। सबूनी काकू की सहायता से मैं अस्पताल, पहुँच गई, टेस्ट क खाने के बाद डॉक्टर ने मुझे उनके कमरे में बुलवाया और बैठने केलिए कहा। मैं बैठ गइं। तब उन्होंने मुझसे धीरज से काम लेने के लिए कहा। मैंने पूछा क्या डाक्टर? बात क्या है? तब डाक्टर धीमी स्वर में बोला देखो, अपर्णा तुम्हें एइड्स हैं। तुम इस रोग से पीडित हो। अब तुम्हारे पास सिर्फ एक महीना का समय हैं। उससे पहले सारे का"र दो"। मेरी आँखों से आँसू की बूँदे टपक पडी। मैं रो पडी। पूछा कि क्या डॉक्टर इस एक महीने के अंदर मेरे सारे सपने पूरे होंगें"

"नहीं, नहीं पूरे होंगें"। एक बार फिर से मैं घर गई। सब से। महेश जब उठेगा तो मुझे पूछेगा। एक दिन आएगा जब वह देखेगा तो माँ नहीं होगी। मेरे सारे सपने अपूर्ण हो गए। मेरी सारी अभिलाषाएँ अपूर्ण हो गई। मैं अपने महेश को भगवान के हाथ सौंपकर जाती हूँ। आशा है कि वह उसका देखभाल करेगा। बस, शेष जीवन इसी तरह खुशी से बिताना है। मैं और 'मेरा बेटा - महेश'

With Love & Care

Special Feature for the Campus Minds

We are moving fastly as our life and its space is accelarated by the processes of globalisation and modernisation. But under the influence of our hasty lifestyle we are often unable or it is humanly impossible for us to understand the miseries of all the poor street dwellers and whom we call as beggars. Such an attempt has been made by an organisation named as 'love and care' given leadership by Shri. Sabu Jose a noted media personnel by profession and a writer with the support of his family members which includes his wife, Elsy Sabu and his two children. This organisation collects food from various institutions and distributes it for the streetdwellers in and around the Cochin city for quenching their hunger about which many of us are totally unaware. This organisation started its functioning in collaboration with the Jesus Youth on 27th of November 2006 in our almamater. Each department of our college is entrusted to give food packets on every Fridays for alleviating the hunger of the poor streetmen. The programme received great attention and was welcomed by the students and it continues to be a real success. The support and co-operation of our Principal Rev. Fr. A.J. Saviance CMI and Rev. Fr. Gilson John CMI deserves special mention.

The organisation of 'love and care' is undoubtedly undertaking a silent revolution of mental transformation which is thousand times more powerful than an armed rebellion or a bloodshed revolution. Let us also join hands with the activities of this organisation and help them to continue this noblest deed. We also exhort all students of this college to actively participate in the great mission undertaken by our insitution and 'love and care'.

Thanks for information : Sinto P.P.

Tandav 06

Tandav - '06

Looked like a live Rio De Janeiro Carnival was conjured in Sacred Heart College, casting a spell of unrestrained activity.

Tandav-06, the inter collegiate cultural extravaganza literally breathed the carnival spirit; the college and the participants literally donning the frills and colours of the carnival, the theme.

The events were conceived and organised by the students of the commerce department of S.H. College.

"This is the first time Tandav is being conducted and we have the distinctiion of offering the maximum prize money for the winners." Chipped in Raphael, a student-co-ordinator.

City Police Commissioner P. Vijayan inaugurated the function.

Over 20 arts and engineering colleges from around the state participated in this mega event. A variety of events stretching from dawn to dust Rept the participates busy letting them explore thus hitherto untrodden creative realms.

The very names of the events - Samboroars (western music) Gala Ball (western dance), ogre of the orgy (Mock Press), Gagged up Dumbstrach (Mime), Masqurade Ball (Thematic Dance) and A Minute to maximise (60 sec to fame) brimmed with the wild rhythmic essence that characterised the various events.

The sambadrome cheering Squad's fill throated cheers drowned the hustle and bustle of the rest of the Carnival.

Foot-tapping numbers would be an understatement for the kind of music played and it literally took all of teh crowd's physical faculties to keep their feet grounded. The place bathed in the blinding laser-display echoed with the boistrous bangs and thunder of the instruments complete the terrific ambience of a nocturnal carnival.

The evening came to a close with the valedictory function presided over by Rev. Fr. Principal A.J. Saviance. The whopping prize money given away to the winners was indeed a fitting reward to the flawless performances that drove the crowd to intoxicating exaltation.

The main sponsor was cuticura and the sat-sponsors were Internet Media Partner - Indiavision, Web India 123 and Mercantile and Marine Services.

Tandav-06, no doubt, gave a well deserved break for the participating students from the humdrum of a hectic academic life.

This programme committee constituted :

General Convenor	- Rapheal Sharon
Sponsorship & Marketing Head	- Jibran Asif
Treasurer & Finance Head	- Nazal A.N.
Technical Head	- Gibu George & Haneesh Ali
Student Co-ordinator	- Pradeep Premnath
Security Head	- Abid Millath
Stage Decoration Head	- Jithin C. Nedumala
Transportation Head	- Abdul Kareem
Sponsorship Co-ordinator	- Vaygous
Programme co-ordinator	- Mohammed Zafar

DECLARATION

Statement of Ownership & Particulars of Publication

Sacred Heart College Magazine

Form IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication	:	Thevara
2.	Periodicity of Publication	:	Annual
3.	Printer's Name	:	Rev. Fr. A.J. Saviance CMI
	Nationality	:	Indian
	Address	:	Principal S.H. College, Thevara
4.	Publisher's Name	:	Rev. Fr. A.J. Saviance CMI
	Nationality	:	Indian
	Address	:	Principal S.H. College, Thevara
5.	Editor's Name	:	Sanjose Abraham Thomas
	Nationality	:	Indian
	Address	:	Editor, S.H. College, Thevara

I, Fr. A.J. Saviance CMI hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

galleria

vipin raphael

vipin raphael

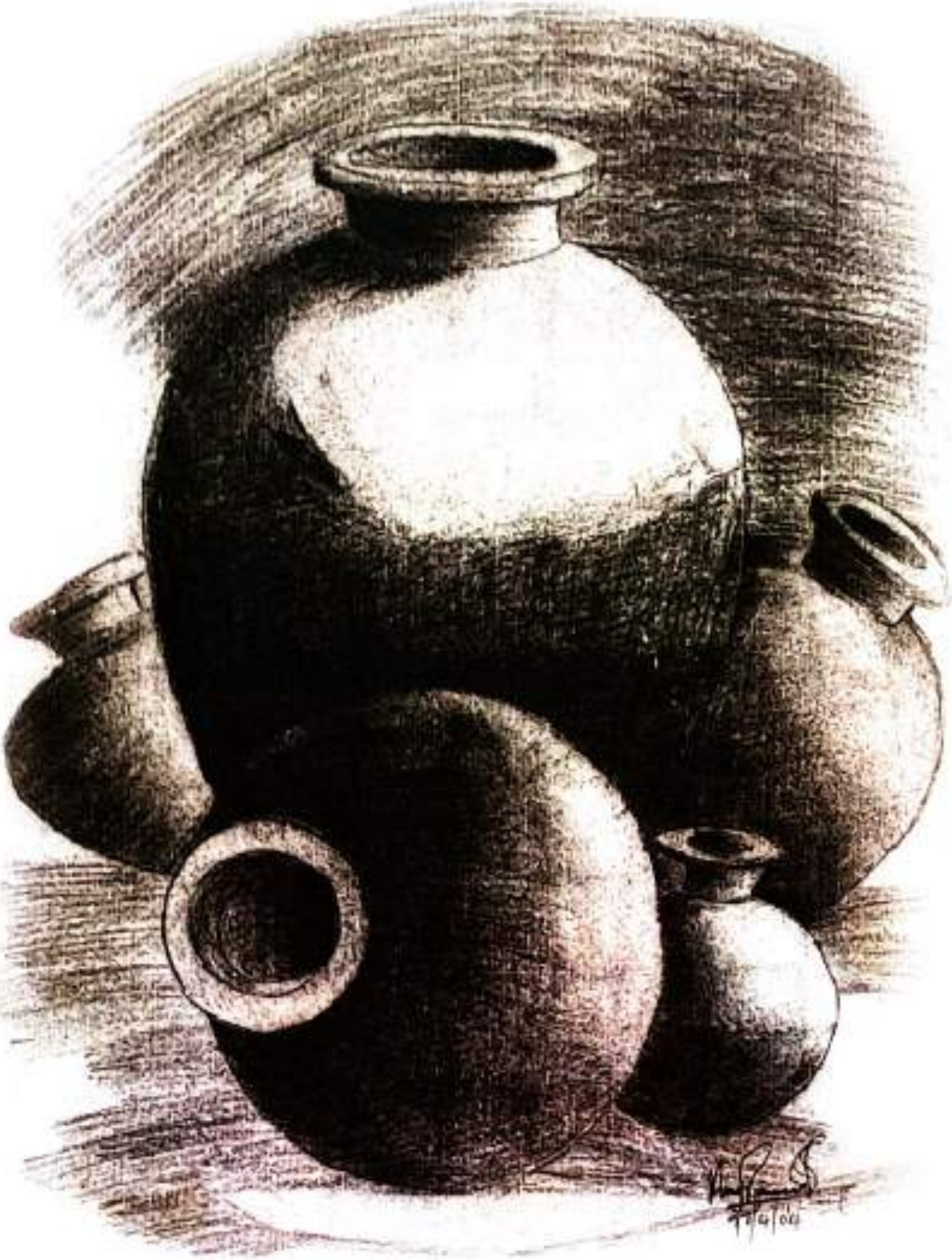

mary francis

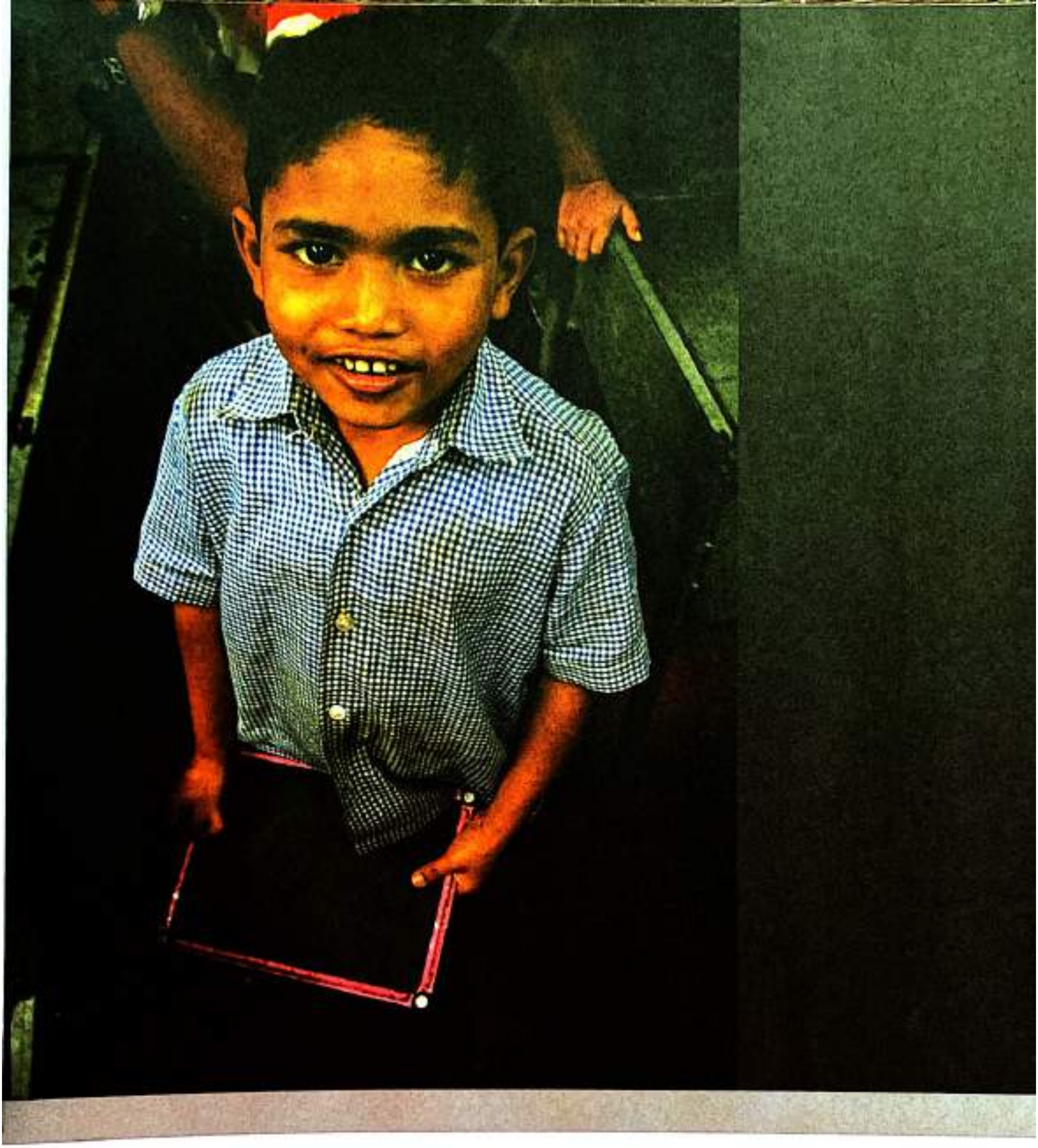

sudhith xavier

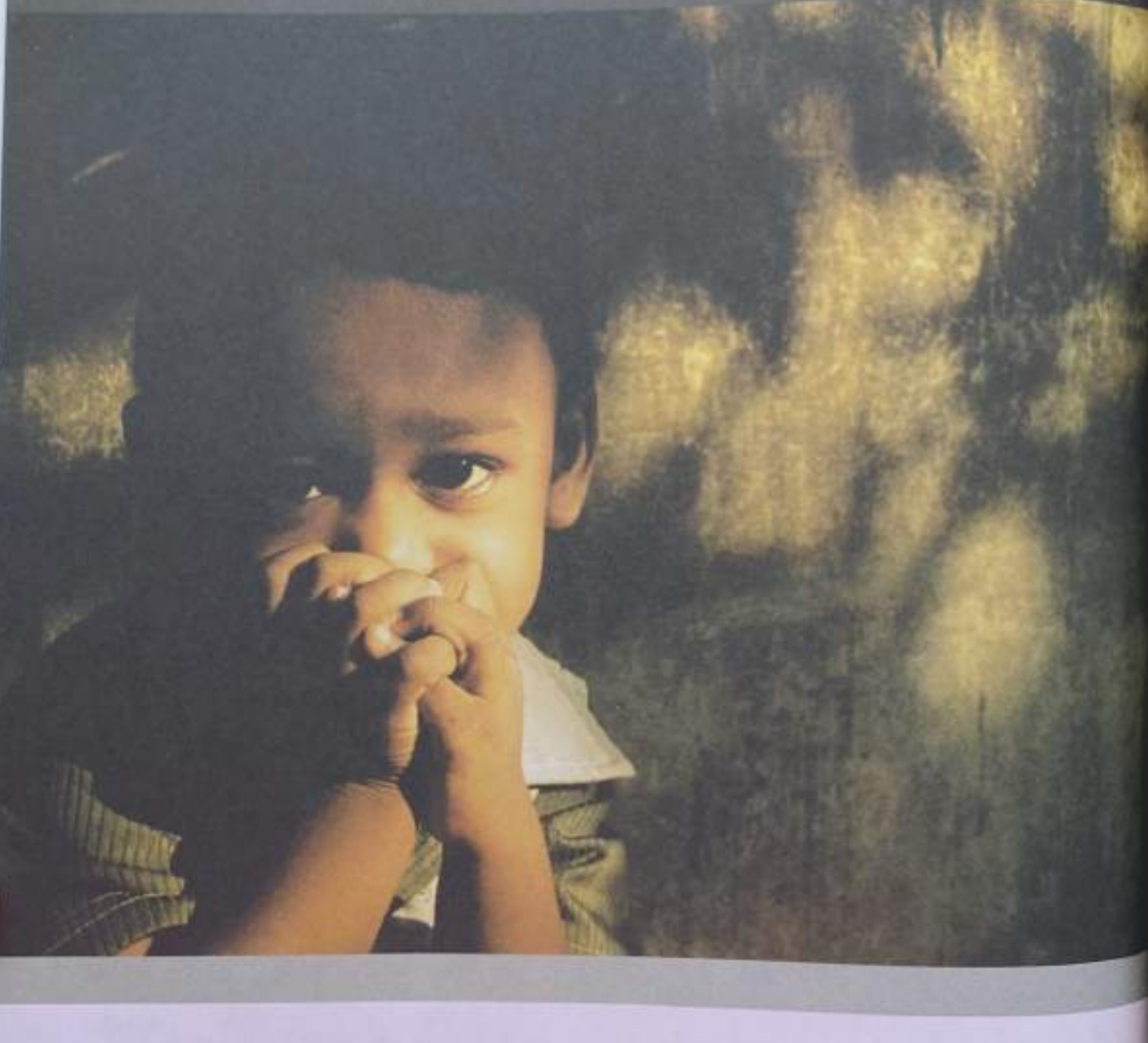

sudhith xavier

Gold Medalist in Wrestling
Maneesh

Manoj

M.G. University Winners Men - Judo

MGU Shuttle Badminton Winners

MGU Volleyball (men) Winners -
Fr. Bartholomew Volley ball Tournament - Thevara
Bishop Tharayil Volleyball Tournament -
St. Stephens College Uzhavoor

Junior State Judo Championship held at
Sacred Heart College.

ഹൃദയത്തിന്റെ നിറവിൽ കൃതജ്ഞത

വിമർശനത്തിന്റെ വാൾമുനകൾ രാകി മൂർച്ച കൂട്ടുന്നതിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോഴും ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞ ഹർഷമാണ്. ഇനി പറയുവാൻ ബാക്കിയാവുന്നത് ഒരേയൊരു വാക്കാണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴിയിൽ നിന്നെടുത്ത ഒരേയൊരു ചിപ്പി - 'കൃതജ്ഞത'.

കവിയായ മാനേജരച്ചനോടും, ആത്മാവിന്റെ ഭാഷയിൽ ഞങ്ങളോട് എന്നും സംവദിക്കുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട സാവിയൻസച്ചനോടും, ബഹുമാനപ്പെട്ട അദ്ധ്യാപക-അനദ്ധ്യാപകരോടും, കൂടെ നിന്ന നല്ല തോഴരോടും, സർവ്വോപരി ജഗന്നിയന്താവായ തിരുഹൃദയത്തിനോടും ഹൃദയപൂർവ്വം നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. തലമുറകൾക്ക് മുൻപിൽ, അവരുടെ പദചലനങ്ങൾക്ക് കാതോർത്തുകൊണ്ട്, തിരിച്ചുപോക്കിനുള്ള സമയം സമാഗതമായി എന്ന തിരിച്ചറിവോടെ ഈ ഓർമ്മപുസ്തകം സമർപ്പിക്കുന്നു.

Sanjose A. Thomas

Elegant Hospitality

The hotel ★★★ elegance

N.H. 47, Railway Station Junction, ***Karukutty***, Angamaly - 683 576, Ernakulam, Kerala, India
Tel : 00 91 484 2613100, 2613200, 2613300 Fax : 00 91 484 2612005
Email:mail@hotelelegance.com, www.thehotelelegance.com

ഇംഗ്ലീഷ് ഭംഗിയായി സംസാരിക്കൂ
നല്ല ബന്ധവും ജോലിയും നേടൂ!

എറണാകുളത്തും, തൃശ്ശൂരിലും,
ആലുവയിലും, കലൂരിലും,
വൈറ്റിലയിലും,
തൃപ്പൂണിത്തുറയിലും
100%
ഗ്യാരണ്ടിയോടെ

'കീ'യുടെ കോഴ്സുകൾ

- **IELTS, TOEFL** – 100% ഉന്നതവിജയം
- **സ്പോക്കൺ ഇംഗ്ലീഷ്**

ഇവിടെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും ഭംഗിയായി ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിച്ചതിന് ശേഷം മാത്രമാണ് ഇവിടെ നിന്ന് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

- **കോൾസെന്റർ ട്രെയിനിംഗ്**

കോഴ്സും ഇന്റർവ്യൂ ട്രെയിനിംഗും കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഇന്റർവ്യൂന് വിടുന്നു. ജോലി കിട്ടുന്നതുവരെ ഇവിടെ തുടരുന്നു.

37 വർഷത്തെ അദ്ധ്യാപനപാരമ്പര്യത്തിന്റെ മികവും മലയാളം മീഡിയംകാർക്ക് പ്രത്യേകം ബാച്ചുകളും. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഞങ്ങൾ എന്നും ഒന്നാമതാകുന്നത്. എല്ലാ കോഴ്സുകൾക്കും 100% ഗ്യാരണ്ടി. ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഫലം കിട്ടുന്നതുവരെ തുടരാം. കോൾ സെന്റർ ട്രെയിനിംഗ് കഴിഞ്ഞവർക്ക് ഇന്റർവ്യൂ അറ്റന്റ് ചെയ്യാൻ ധാരാളം അവസരങ്ങൾ.

ക്ലാസ്സുകൾ : എറണാകുളം (0484 - 2372727, 2371818), വൈറ്റില (2389332, 2389191), തൃപ്പൂണിത്തുറ (2783118, 2782272), കലൂർ (2536059, 2536014), ആലുവ (2620245, 2621208), തൃശൂർ (0487-2441046, 2441136) ശനി, ഞായർ റെഗുലറും ക്ലാസ്സുകളും ഹോസ്റ്റൽ സൗകര്യവും. Placement Assistance നൽകുന്നു. കീ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, ജോസ് ജംഗ്ഷനു സമീപം, എറണാകുളം, ഫോൺ : 0484 - 2371818, 2372727. Mobile : 98462 06868